SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADIYÊ BI RÛMETTIR TIŞTEK NÎNE!

Yıl 9 / Sayı 104 / Ağustos 1990 / 3.-DM

7. yıla girerken

15 AĞUSTOS RUHU SERÎHILDAN'LA TAÇLANDI

❑ 15 Ağustos Atılımının 6. yıldönümünde, Ağrı'nın 25.000 nüfuslu Doğubeyazıt ilçesinde, ARGK'nin çağrısı üzerine 2 fırın ve 2 eczane dışında tüm esnaflar sabahtan akşama kadar kepenkleri indirdiler.

❑ Yine 15 Ağustos günü, ARGK'nin benzer çağrısına Kars'ın 8.000 nüfuslu Göle esnafı da uyarak, gün boyu kepenkleri kapattı.

❑ Ağustos ayında, Kürdistan Halk Kurtuluş Ordusu gerillaları; Pervari, Şırnak, Uludere, Cizre, Kızıltepe, Silopi, Nusaybin, Başkale, Muradiye, Siirt, Erzurum-Muş, Diyarbakır, Silvan, Dersim, Arıcak, Yüksekova, Ömerli, Çukurca ve Elbistan'da eylemler gerçekleştirerek, sömürgeci tedbirleri işlemez kıldılar.

15 Ağustos 1984 Atılımı ile kesintisiz gelişme sürecine adım atan ulusal kurtuluş savaşımız 6. yıldönümüne ulaşarak 7. mücadele yılına girdi. Eruh ve Şemdinli'de 15 Ağustos 1984'te düşmanın beyninde patlayan silahlarımız, o günden bu yana susmadı; aksine her geçen gün Kürdistan'ın yeni alanlarında da yankılanarak ulusal kurtuluş davamızı çok önemli gelişmelere ulaştırdı. HRK (Hêzên Rizgariya Kurdistan) ile ilk silahlı çekirdeklerine kavuşan Halk Kurtuluş Ordumuz-ARGK silahlı propaganda birliklerinden, giderek sayı ve nitelikçe güçlenip gelişen gerilla birliklerine dönüştü. Eruh ve Şemdinli'de yakılan bağımsızlık ve özgürlük ateşi hızla yayılarak bugün Kürdistan'ın tüm alanlarını kapsayan kızgın bir yangına dönüştü. Kürdistan halkı tarihinde ilk

Devamı 2. sayfada

PKK II. ULUSAL KONFERANSI BELGELERİNDEN

PKK Genel Sekreteri A. ÖCALAN yoldaşın, II. Ulusal Konferans'ta savaş ve ordu sorunları üzerine yaptığı değerlendirmeyi yayınlıyoruz:

SAVAŞ VE ORDU SORUNLARI ÜZERİNE

Konferansımızın bu toplantısında, bir anlamda 1989 Eylül'ünde yapılan ve daha çok da silahlı birlikler konferansı olarak geliştirilmesi gerekirken; gerçek rolü oynatılamayan Ülke İçi Konferansımızda ele alınması, önemle sonuçlandırılması gereken sorunları, gecikmiş de olsa, şimdi ele almak durumunda olduğumuzu rahatlıkla belirtebilirim.

Ülke içi Konferans'ta sorunların ele alınışının yetersiz olması kadar, atılması gereken en önemli taktik adımın da saptırıldığını ve bunun bizi oldukça sakıncalı bir duruma getirebileceğini 1989 Kasım Çözümlemeleri ile ortaya koymuştuk. Yine önemle, hiç olmazsa kış çalışmalarında, yerine getirilemeyen, yetersiz yaklaşılan sorunları bir kez daha bahara ulaşmadan ele alıp, mümkünse bazı tedbirleri ortaya koyup, düşmana yararlanma fırsatı vermeden, Partinin imkan dahiline soktuğu olanaklar ve çizgisel gelişmesiyle mümkün kıldığı gelişme seviyesini tutturalım; bunun için özellikle savaş gücümüzü zamanında mevzilendirelim; daha çok da yeniden eğiterek birlik düzenlerini kuralım, uygun alanlara dağıtımını gerçekleştirelim, demiştik.

Ancak, çok dar yaklaşımlar ortaya çıktı. Ocak Toplantısı sonuçları; daha önce de içine girilen dikkatsizlikler nedeniyle bir anlamda eskiyi hatırla-

Devamı 14. sayfada

❑ PKK II. ULUSAL KONFERANSI KARARLARI
21. sayfada

❑ PKK II. ULUSAL KONFERANSI'NDA ELEŞTİRİ-ÖZELEŞTİRİLER
19. sayfada

Ortadoğu halklarının kurtuluşu ancak devrim silahıyla mümkündür

Son günlerde bölgede esmeye başlayan savaş rüzgarları nedeniyle dünyanın dikkatleri yeniden Ortadoğu üzerinde yoğunlaşmış durumda. Çeşitli alanlarda var olan pek çok sorun geçici de olsa önemini yitirmiş görünmekte ve bütün dünya, deyim yerindeyse adeta Ortadoğu ile yatıp Ortadoğu ile kalkmaktadır. Bu durum, yersiz ve nedensiz değil elbet. En başta petrol kaynakları olmak üzere daha pek çok nedenden ötürü, Ortadoğu bölgesinde ortaya çıkan bir rahatsızlık veya savaş durumu, öteden beri diğer alanlardan farklı olarak tüm dünyayı daha fazla ilgilendirmekte ve etkilemektedir. -Dünyanın benzer özellikler arzeden diğer bir bölgesi de Balkanlardır.- Ancak özellikle Sovyetler Birliği ve Doğu Avrupa ülkelerinde yaşanan gelişmeler ardından dünyanın şu anda içerisinde bulunduğu ekonomik ve siyasal koşullar nedeniyle, denilebilir ki, bu ilgi ve etki şimdi kat kat artmış bulunmaktadır. Kürdistan'ın coğrafik ve siyasal konumu, ülkemizin Ortadoğu'nun tam da merkezinde yer alması gerçeği, ulusal kurtuluş mücadelemizin bölge gelişmelerinden çok daha yakından etkilenmesi ve aynı biçimde buradaki gelişmeleri etkilemesine yol açmaktadır.

Ortadoğu'da bugün neler oluyor? Başdöndürücü bir hızla gelişen, mevcut dengeleri bir anda altüst eden ve çokça kullanılan bir deyimle bölgeyi "barut fıçısı" haline getiren

Devamı 11. sayfada

F. Almanya-PKK Davası tutukluları:

SERÎHILDAN SÜRECİNİN İLK ZİRVESİ II. ULUSAL KONFERANS NİHAİ ZAFERİ YAKINLAŞTIRAN ÖNEMLİ BİR ADIMDIR

Yazısı son sayfada

Büyük 15 Ağustos Atılımının 6. yılında halkımız tarihinin en görkemli gelişimini yaşamıştır

Parti ve halk olarak, şanlı 15 Ağustos Atılımının yedinci yılına, faşist-sömürgeci düşmanın dizginsiz ve kuralsız terör politikalarını büyük ölçüde işlemez kılmış, yükselen gerilla savaşı ile birlikte yerel ve bölgesel düzeyde de olsa halk ayaklanmalarını başlatmış, ulusal kurtuluş mücadelemizi yaygın bir gerilla ve halk ayaklanması gibi iki temel taktiğine pratikte kavuşturmuş ve bu temelde sağlanan gelişme ve kazanımlarla uluslararası politik ortamı derinden etkilemiş olan bir gerçeklikle giriyoruz. Denilebilir ki, Kürdistan ulusal kurtuluş sorununun ve PKK'nin geliştirdiği devrimci çözümün ulusal yapımızda ve de uluslararası ortamda en çok tartışıldığı, doğru ve haklı olandan, gerçeği, adaleti ve gelişmeyi temsil edenden yana tutum almanın kitlesel düzeyde geliştiği bir dönem, 15 Ağustos devrimci atılımının altıncı mücadele yılı olmuştur. Bunun da temelinde, gerilla etkinliğinin büyük ölçüde artmasıyla birlikte halkımızın geliştirdiği Newroz serîhildan'ı vardır.

Parti ve halk tarihimizin önemli günlerinin yıldönümlerinde olduğu gibi, her 15 Ağustos süreci de, Parti ve mücadele gerçeğimizin daha kapsamlı ve ayrıntılı bir değerlendirilmesi olmaktadır. Bu, her alanda ve her yönde mücadelemizin ilerletilmesi, örgütsel yapımızın sağlamlaştırılması ve düşmana ağır darbeler vuran yaygın bir mücadele sürecinin yaşanması demektir. Tarihi 15 Ağustos Atılımının her yılı, daha ileri bir mücadele ve yeni zaferler yılı olarak gerçekleşmiştir. İlk yılda faşist-sömürgeci düşmanı ve uluslararası kamuoyunu ciddi biçimde sarsan bir mücadele gerçeği yaşanmış; ikinci ve üçüncü yıl bu temelde ulusal kurtuluş mücadelesinin ve onun temelini oluşturan silahlı mücadelenin geliştirilmesi, bu gelişme önünde engel olan ve sömürgeciliğin ve

Devamı 6. sayfada

Bilim adamı Dr. İsmail Beşikçi ile yapılan röportajı yayınlamaya devam ediyoruz:

"İlk kurşunu sıkmış bir halkın geriletilmesi kolay değildir"

-II-

23. sayfada

Emperyalizmin ulusal-kültürel özerklik planları ile sömürgecilerin bazı dil-kültür aldatmacaları Kürdistan devrimini durduramaz

Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi PKK önderliğinde istikrarlı bir biçimde gelişmesini sürdürürken, buna paralel olarak sömürgecilerin arayış ve çırpınışları da devam ediyor. "Güneydoğu için model arayışları" hususunda öteden beri sürdürülen tartışmaların son günlerde yeniden kültürel özerklik alanında yoğunlaştığı gözleniyor. "Kürtçeye özgürlük" adı altında adeta bir kampanya başlatılmış bulunuyor; iktidarı ve muhalefetiyle tüm düzen partileri bu kampanyadan geri kalmamak için birbirleriyle yarışırcasına "model" önerileri ortaya atıyorlar. Burjuva basını da bunlardan pek geri kalmıyor. Kimi Bask, kimi İrlanda modeli diyor, kimileri ayrı bir Kürt partisinin kurulabileceğini söylüyor; Kürt dili ve Kürt kültürünün serbestçe geliştirilmesinden sözediliyor. Bu arada SHP'den atılan ya da ayrılan birkaç "Kürt kökenli" milletvekilinin öncülüğüyle Halkın Emek Partisi adıyla yeni bir parti kuruluyor. Ayrıca bir süre önce hapisten salıverilen TKP şefleri de parti kurmak için yasal başvuruda bulunuyor, böylece TC yasal (buna resmi demek daha doğru olacaktır) bir "komünist" partisine de sahip olmuş oluyor. Bütün bu gelişmelerden kısa bir süre sonra SHP, hazırlamakta olduğu "Kürt raporu"nu açıklıyor. Çeşitli çevrelerin SHP raporuna yönelik tepkileriyle bu tartışmalar daha da yoğunlaşırken ANAP'ın da benzer bir rapor hazırlamakta olduğu duyuruluyor. Böyle bir ortamda Ecevit ve Demirel gibileri de suskun kalmıyor, onlar da kendi görüşlerini "Kürt sorunu" için öngördükleri "çözüm" önerilerini açıklıyorlar. Ecevit, öteden beri savunduğu bölge bakanlığı kurulması önerisini yineliyor ve rapor sunma konusunda SHP'yi öncü sayanlara karşı çıkarak, kendilerinin daha 1987'de böyle bir metin hazırla-

Devamı 8. sayfada

www.arsivakurd.org

7. yıla girerken

15 AĞUSTOS RUHU SERÎHILDAN'LA TAÇLANDI

Baştarafı 1. sayfada

defa kurtuluş davasının adım adım zafere yürüyüşüne tanık oldu. Ve ulusal kurtuluş davamız halklaşarak, ordulaşan ve savaşan bir halk gerçekliğine kavuştu. ARGK gerillalarının dağların doruklarında yükselttikleri mücadele köy ve kentlere yayılarak, serîhildan'a ulaştı. 15 Ağustos Şanlı Atılımının yarattığı yeni çığır bugün tüm dünyanın dikkatlerini üzerinde toplayan; düşmana korku, dosta güven aşılayan bir ulusal kurtuluş mücadelesini yarattı.

Her yıldönümünde yeni bir atılımla mücadelemize ivme kazandıran 15 Ağustos zafer ruhu bu yıl da Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesine ileri mevziler kazandırdı. Her yıl olduğu gibi bu yıl da sömürgeciler 15 Ağustos yaklaştıkça derin bir panik ve telaşa sürüklendiler. Irak-Kuveyt krizinin yarattığı bulanık ortamı da fırsat bilerek, 15 Ağustos'un çok öncesinden itibaren en seçkin savaş birliklerini ve araçlarını Kürdistan'a yığdılar. Tüm Kürdistan'ı, özellikle de mücadelemizin yoğunlaştığı alanları tam bir ablukaya aldılar. Operasyon üzerine operasyon yapıp güçlerini tayakkuza geçirdiler. Kürdistan'ın dağlarını, ormanlarını, köylerini yakıp yıkarak, halkı sürgün ederek mücadelemizin yeni bir atılımını önlemeye çalıştılar. Toplu tutuklamalar ve işkencelerle halkı sindirmek için tüm güçlerini seferber ettiler. Ancak nafile! Düşmanın alçakça saldırıları, güç yığması ve operasyonları 15 Ağustos zafer ruhunun bir kez daha Kürdistan'da yankılanmasını engelleyemedi. 15 Ağustos öncesinde daha da boyutlanan mücadelemiz, 15 Ağustos'un 6. yıldönümünde doruğa ulaşarak 7. yıla büyük bir atılımla girdi. Ağustos ayı boyunca Kürdistan eylemlerle çalkalandı, sömürgeciler kendilerini cehennem ateşi içinde buldular.

15 Ağustos Atılımı 7. yılına önceki yıllardan farklı bir gelişme ile girdi: ARGK'nin düşmana yönelik askeri eylemlerinin yanısıra Kürdistan halkı da yeni yeni alanlarda serîhildan ateşini alevlendirerek 15 Ağustos Atılımının yeni yılını selamladı. İşte, 1990 yılı 15 Ağustos'una ayırdedici bir anlam kazandıran budur; Kürdistan halkının serîhildan'ı! 1990 Mart'ında başlayan serîhildan 15 Ağustos'la yeni bir ivme kazanarak sömürgecilere anlamlı bir cevap oldu. Çıkardığı sömürgeci-faşist kararnamelerle ve son yönelimleriyle, halk eylemliliğini boğduğunu sanan sömürgeciler, tüm hazırlıklarını ARGK gerillalarının eylemlerini önlemeye göre yapmıştı; saldırıyı dağlardan bekliyordu. Evet, dağlardan düşmanın üzerine ölüm lavları yağdı, ARGK peşpeşe gerçekleştirdiği eylemlerle 15 Ağustos ruhunu bir kez daha şahlandırdı ve düşmanın tedbirlerini yerle bir etti. Ama sadece bununla kalmadı; Kürdistan halkını da çeşitli alanlarda ayağa kaldırdı. 15 Ağustos zafer ruhunu serîhildan'a taşırdı ve onunla taçlandırdı. 15 Ağustos Atılımı, en anlamlı ve güçlü selamı Doğubeyazıt ve Göle'den aldı. Nusaybin ve Cizre'den yükselen serîhildan bayrağı 15 Ağustos 1990'da bu kez Doğubeyazıt ve Göle'de dalgalandı. Serîhildan'ını bu kez bu iki ilçemizde yükselten Kürdistan halkı, böylece, Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin artık halka malolduğunu bir kez daha ilan ederken, 15 Ağustos Atılımının 7. yılının, serîhildan'ın tüm Kürdistan sathına yayılacağı, ordulaşan halk gerçeğimizin daha da büyüyeceği bir yıl olacağını da müjdelemiş oldu. İşte bunun içindir ki; 15 Ağustos Atılım ruhu 7. yılında daha da güçlü, ARGK daha da savaşkan, Kürdistan halkı daha da direngen olacaktır. Ve sömürgeciler Kürdistan batağına daha fazla batarak kaçınılmaz sonlarına biraz daha yaklaşacaklardır.

Bu gerçeği gören sömürgeciler, son bir çırpınışla mücadelemizi darbeleme ve imha faaliyetine hız vermiş bulunuyorlar. Sömürgeci kararnamelerle önlerine altı aylık bir imha planı koyan sömürgecilerin bu planı iflasla sonuçlandı. Sansür kararnamesiyle Kürdistan üzerine bir sis perdesi çeken sömürgeciler, fırsattan yararlanarak eşi görülmemiş barbarca yöntemler ve saldırılarla halkımız ve silahlı güçlerimiz üzerine yürüdüler. Sürgünlerle, köy yakıp-yıkmayla, ormanları, dağları ateşe vermeyle, savaşçılara karşı kimyasal silah kulanmayla, kitle katliamları ve

toplu tutuklamalarla, işkencelerle sonuç almaya çalıştılar. Ancak, giderek yükselen gerilla mücadelesi ve süreklileşen halk isyanıyla, bu amaçları boşa çıkarıldı. Ağustos ayındaki gelişmeler bunun en büyük kanıtı oldu.

Şimdi sömürgeciler yeni yönelimler içindedirler. Temmuz ayının sonlarından itibaren, Irak-Kuveyt krizinin doğurduğu bulanık ortamdan istifade ederek, Kürdistan'a daha fazla güç yığdılar, savaş uçakları ve diğer modern savaş araçlarını Kürdistan'da konumlandırdılar, başta Amerikan ve Alman olmak üzere çok sayıda özel savaş uzmanını getirttiler. Ve tüm bu yönelimler sonuçlarını kısa sürede gözler önüne sermeye başladı. Kuzey Kürdistan'ın Irak ve İran egemenliğindeki parçalarla sınır olan kesimleri tümden insandan arındırılıyor, ormanlarımız, köylerimiz, dağlarımız, halkın bağ, bahçe ve tarlaları ateşe veriliyor; ARGK gerillalarına karşı kimyasal silah kullanımı artırılıyor, şehitlerimizin cesetleri kimseye gösterilmeden alelacele gömülüyor, sıradan insanlarımız peşpeşe katlediliyor. Tüm bunlar, sömürgeci Türk devletinin bir soykırıma hazırlandığını ortaya koyuyor. I. Dünya Savaşının yarattığı kargaşadan yararlanarak Ermeni halkını soykırımdan geçiren barbar Türk devleti şimdi de Ortadoğu'daki krizden yararlanarak Kürdistan halkını aynı akibete uğratmayı hedefliyor ve bunun ilk adımlarını atmaya başlamıştır. Böylece TC, dünyanın dikkatinin Irak üzerinde olmasından ve kendisinin emperyalist güçler nezdinde bu ortamda yarattığı sempatiden yararlanarak, mücadelemizi ve halkımızı imha faaliyetini daha rahat bir ortamda gerçekleştirmek istiyor. Bunu başarıp cephe gerisini temizleyerek, Ortadoğu'daki sırtlan kapışmasında endişesiz yer almayı ve başta Kerkük-Musul olmak üzere yeni alanlar gaspetmeyi amaçlıyor.

Son dönemlerde TC Cumhurbaşkanı ve Başbakanı ile Genelkurmay Başkanı ve kuvvet komutanlarının Kürdistan'a yığılmaları bu yönlü hazırlıkların bir parçasıdır. Bir yandan uzun vadeli olarak bu plan geliştirilirken, diğer yandan da yeni önlemlerle güz atılımımızın önü alınmaya çalışılıyor.

Ancak sömürgecilerin tüm bu alçakça plan ve yönelimlerine rağmen, mücadelemiz gelişmesini hızlandırarak sürdürüyor. Kürdistan'ın tüm savaş cephelerinde bir büyüme yaşanıyor, halkın desteği daha da güçlenirken ARGK'nin eylemlerinde niceliksel ve niteliksel büyüme görülüyor. 15 Ağustos Atılımının zafer ruhu ile 7. mücadele yılına giren Halk Kurtuluş Ordumuz-ARGK'nin eylem bilançosu bu gerçeği apaçık gözler önüne seriyor.

Pervari: ARGK gerillaları dört araçlık düşman askeri konvoyunu pusuya düşürdüler. Gerillaların roketatar ve BKC (Bikisi) ağır silahlarını da kullandıkları pusu eyleminde, askeri araçların tümü imha edilirken, 1'i binbaşı, 1'i yüzbaşı, 1'i astsubay ve 10'u er olmak üzere, 13 düşman askeri de öldürüldü.

29 Temmuz'da Osyan (Doğanköy)-Pervari karayolu üzerinde Kertvîn (Ekindüzü) ile Gurzuvan köyleri arasında Besta Bawer mevkiinde pusu eylemi gerçekleşti. Gerillaların pususuna düşen düşman askeri konvoyu, ağır silahlarla yoğun ateş altına alındı. İki saat süren çarpışmada araçlar yanarak içindeki askerlerin büyük bölümü ölürken, diğerleri de yaralandı. Ölen 13 asker arasında Pervari Bölük Komutanı Binbaşı Yavuz Yüksel, Jandarma Yüzbaşısı Doğan Sevinç ile adı tespit edilemeyen bir astsubay da bulunmaktaydı. Yine 1'i subay 8 asker de yaralandı.

Düşman, çarpışma alanına Pervari'den güç gönderme cesareti gösteremedi, ancak havadan helikopterlerle çarpışma alanına güç indirmeye çalıştıysa da bundan da sonuç elde edemedi. Ayrıca, Siirt alay komutanının da içinde bulunduğu bir helikopterin isabet alıp zorunlu iniş yaptığı ve alay komutanının akibetinin bilinmediği bildirilmektedir.

Çarpışmada ölen askerlerini Siirt'e taşıyan düşman, hoparlörlerle çağrılar yaparak ve zorla halkı cenaze törenine katmaya çalıştı. Fakat düşman güçlerinin aldığı ağır kayıplar halkta sevinç yarattığından, düşmanın bütün dayatmalarına rağmen kimse cenaze merasimine katılmadı.

Sömürgeciler aldıkları yenilginin acısını köylülerden almaya yöneldiler. Çevreyi bombaladılar. Bombalamalar sonucu ormanlık alanlarda yangın başladı. Orman yangınlarının yer yer devam ettiği bildirilmektedir. Düşman ayrıca, köylülere işkence yaptı ve çok sayıda köylüyü gözaltına aldı. Sadece Gurzuvan köyünde 18 köy korucusu çarpışmada pasif kaldı gerekçesiyle gözaltına alındılar. Bu korucular arasında korucubaşı, Adyan aşiret reisi ve Pervari DYP ilçe başkanı Durmaz Bilen de bulunmaktadır.

Öte taraftan sömürgeciler, 27 Temmuz günü Pervari'nin Akêr (Sarıyaprak) köyü yakınlarında ikisi bayan 17 savaşçının öldürüldüğü şeklinde bir haber yaydılar. Fakat bu haber şimdiye kadar doğrulanmış değildir. Sömürgeciler tarafından yeni bir kitlesel katliam gerçekleştirilmiş olması olasılığı büyüktür. Akêr köyü Pervari, Şırnak ve Beytüşşebap üçgeninde bulunduğundan askeri açıdan stratejik bir özelliğe sahiptir. Düşman, köyün bu özelliğinden ötürü köylülere sürekli silah almalarını dayattı. Fakat köylüler silah almayarak direndiler. Sömürgeciler, Jirki ve Osyan çetelerine de dayanarak Akêr köylülerine baskı uyguluyorlar. Bu nedenle bir katliam olma olasılığı yüksektir.

Diğer bir olasılık da Akêr'le aynı üçgende yer alan ve benzer özellikleri taşıyan Omyanus (Yapraktepe) köyü ve civarında bir katliamın yapılmış olmasıdır. Bu köydeki hemen hemen her ailenin bir şehidi ya da ARGK saflarında savaşçısı vardır. Sömürgeciler kimyasal gaz kullanarak çoğu silahsız yeni bir savaşçı adayı grubunu da katletmiş olabilirler. Olayın kamuoyuna yansıtılış biçimi, TC'nin yeni bir katliam yaptığı olasılığını güçlendiriyor. Çünkü basın ve televizyonda, öldürülenlere ilişkin kimlik ve resimlere hiç yer verilmedi. Bununla, sömürgeciler bir yönüyle kendi barbarlığını gizlemeye çalışırken, diğer yönüyle de ARGK'ye "darbe indirdikleri" imajını yaratarak halkımızın moralini bozmaya çalışıyorlar.

ARGK gerillaları, 8 Ağustos günü Gurzuvan-Mexes yoluna mayın döşediler. Pervari'den gelen bir düşman askeri konvoyu mayına çarptı. Mayının infilak etmesi sonucu düşman ağır kayıplar verdi. Ancak kayıpların sayısı hakkında henüz net bilgi elimize ulaşmış değildir.

Sömürgeciler, Direşke köyünden 75 yaşındaki İhsan Kayrun ile 65 yaşındaki Mehmet Kayrun adlı iki yurtseveri bir hafta süreyle güneş altında tutarak işkence yaptılar. Bu TC'nin yeni bir vahşet örneğidir. TC, her insanımızı bir PKK'li olarak görmekte ve fırsatını bulduğu an saldırmaktadır. Burada düşmanın bir ölçüsü yoktur. Yaşlı, genç, çocuk, kadın ayrımı yapmadan insanlarımıza saldırarak sadist duygularını tatmin etmeye çalışıyor.

Beytüşşebap: 25 Temmuz günü, Halk Kurtuluş Ordusu-ARGK birlikleriyle sömürgeci güçler arasında büyük bir çarpışma oldu. Çarpışma Jirkan ile Kaşurî mıntıkaları arasında bulunan Dûlê (Kovankaya) köyü civarında meydana geldi. Çarpışmada 1 üsteğmen, 1 astsubay ve 4 asker öldürüldü, çok sayıda asker de yaralandı. Ayrıca Jirkîli 3 ARGK savaşçısı da kahramanca savaşarak şehit düştü.

Çarpışmada ağır kayıp alan sömürgeciler, kalabalık sayıdaki asker ve çeteyle geniş bir alan üzerinde operasyon başlattılar. Beytüşşebap, Uludere ve Şırnak'ın Bestler mıntıkası bir anda peşpeşe yaşanan çarpışmalarla savaş alanına dönüştü. Çarpışmaların en çok yoğunlaştığı alanlar, Jirkî aşiretinin yaylaları olan Katoyê Jirkan Dağı'ndaki Meydana Kolyan, Meydana Casusan ve Uludere'nin Kelê Mamê Dağı ile Avyan (Dereler) civarları oldu.

Kelê Mamê Dağı vadilerinde gerillanın attığı pusulara düşen sömürgeci askerlerden en az 20'si öldürüldü. Yine, Jirkîlerin Merkitik köyü yakınındaki çarpışmada düşmana ağır darbe vuruldu. Ayrıca düşürülen 1 helikopterde bulunan 1 üsteğmen, 5 er ve Jirkî ağalarından Şexmusê Dönmez öldüler. Çarpışmalarda 10'un üstünde çete de öldürüldü.

25 Temmuz'da başlayıp 30 Temmuz'da sonuçlanan bu çarpışmalarda düşman güçleri hezimeti yaşarken, ARGK ve halkımız için tam bir zafer yaşandı. Çarpışmalarda tespit edilebilen düşman kayıpları 2'si üsteğmen, 1'i astsubay, 29'u asker ve 11'i çete olmak üzere en az 43 kişidir. Ayrıca 1 helikopter düşürülürken çok sayıda düşman askeri de yaralandı.

Sömürgeciler yedikleri darbenin büyüklüğü karşısında kudurganlaşarak köylülere saldırdılar. Ağır hasta olduğu için Mîjîn köyü yakınında bir savaşçının gizlendiği ihbarını alan Mala Bayrê çeteleri, Şirîş (Sapanca) köyünden Emerê Elî ve Mahmudê Musa adlı iki yurtsever çobanı da yanlarına aldılar. Yolda biri ağır olmak üzere iki çobanı yaraladılar. Yerini tespit ettikleri ağır hasta Kamuranê Ehmedê ARİS adlı ARGK savaşçısını da alçakça katlettiler. Ardından da sömürgeciler, bu vahşetlerini gizleyerek, "çarpışmalarda 3 terörist öldü" şeklinde açıklama yaptılar.

Ayrıca sömürgeciler, Şirîş köylülerini, çocuk, kadın ve yaşlı demeden Sêgirkan (Şenoba) taburuna götürerek ağır işkencelerden geçirdiler. İşkenceler sonucu çoğu köylü hastanelik olmuş durumdadır. Yine sayısı belirlenemeyen çok sayıda köylü de gözaltında tutulmaktadır.

Şemdinli: Bir ARGK birliği Gerdi'nin Rûbarok köyü yakınlarında bulunan sömürgeci askerlere yönelik bir saldırı düzenledi. 24 Temmuz'da gerçekleşen saldırıda, özel savaş güçleri ağır darbe alarak dağıldılar. Düşmanın çok sayıda ölü ve yaralı verdiği çarpışmada, ilk gelen bilgilere göre, 1 asker öldü, 1 üstteğmen, 3 er ve 1 çete de ağır yaralandı. Çarpışmada ağır kayıplar alan düşman, gerilla saldırısını basına yansıtmayıp gizledi. Ayrıca bu çarpışmada 4 ARGK savaşçı da yiğitçe savaşarak şehit düştü.

Öte yandan kaçakçılık yapan bir köylü sömürgeci askerlerce açılan ateş sonucu öldü. Sömürgeciler bunu "çarpışmada öldürülen terörist" diye yansıttılar.

Şırnak: Çetelere karşı gerilla saldırıları şiddetlenerek sürüyor. Bu saldırılar sonucu çetecilik dağılıyor. Çetebaşları, gerilla saldırıları karşısında sıkışarak çareyi kaçmakta buluyorlar. Son aldığımız haberlerde, çetebaşı Tatarların ailesi ile Derguleli Osman Ağa'nın şehre sıkıştığı ve

çevresinde çok az çete kaldığı bildirilmektedir. Bunlar dışında bölgede çetecilik yapan sadece 50 civarında kişi kalmıştır.

Çetelerin dağılmasıyla, daha elverişli koşullara kavuşan gerillalar, köylerde Koma Gel'leri (Halk Komiteleri) örgütlüyor, gençleri yoğunca askere alıyorlar. Yurtsever köylülük kurtuluş savaşımına giderek artan bir maddi-manevi destek sunuyor.

Çetelere yönelik bir gerilla saldırısı da 14-15 Ağustos gecesi gerçekleştirildi. Gilindor (Kemerli) köyü çetelerine yönelik gerçekleşen saldırıda 6 çete ölümle cezalandırıldı ve silahlarına gerillalarca el kondu.

Gilindor köyü, Cudi Dağı'nın Şırnak'a bakan eteklerinde yer alıyor. Köylüler yurtseverdir ve devrimci savaşı destekliyorlar. Bu köyden ARGK saflarında savaşan gerillalar vardır. Köyün bu yurtseverlik konumundan dolayı sömürgeciler, birkaç haine dayanarak burayı özel savaşın üssü haline getirmeye çalışıyorlardı. Gerillaların saldırısı sonucu 6 çetenin cezalandırılması sömürgecilerin bu umudunu da kursaklarında bıraktı.

Uludere: 12 Ağustos'u 13'e bağlayan gece ARGK gerillaları, Uludere İlçe Hükümet Konağı'na bir saldırı gerçekleştirdiler. Saldırıda roketatar da kullanan gerillalar, binayı bir süre silahlarla taradılar. Binaya 3 roket mermisi isabet etti ve bina yanarak büyük oranda hasar gördü. Ayrıca konağın önündeki kulübede nöbet tutan 3 polis de yaralandı.

Gerillaların bu saldırısı bir kez daha göstermiştir ki; sömürgeciler ülkemizdeki en üst idari kurumlarını dahi koruyamamaktadırlar. Kurtuluş güçlerimizin saldırı ve baskınlarıyla TC'nin bütün zayıflık ve kofluğu gözler önüne serilmekte, halkımız üzerindeki otoritesi yerle bir olmaktadır.

Çeteler yeni bir katliam yaparak, masum iki Kürt çocuğunun kanına girdiler. 18 Temmuz'da, Mala Bayrê çetelerinin Mîjîn (Akdamar) köyü yakınlarındaki Mergijgan mıntıkasına döşedikleri mayınla oynayan 2 çocuk, mayının infilak etmesi sonucu parçalanarak can verdiler. TC, neden olduğu bu katliamını da gizledi. Zaten barbarlığıyla ünlü TC'nin bu şekildeki caniliği yeni değildir. O, sürekli halkımıza karşı en alçakça suçları, işlemiştir, işlemeye de devam ediyor. Fakat artık işlediği bu vahşet, Halk Kurtuluş Ordumuz-ARGK tarafından karşılıksız bırakılmamakta, hesabı misliyle sorulmaktadır. Sömürgeciler ve katil işbirlikçileri, barbarlıkla da amaçlarına ulaşamayacaklardır.

Yüksekova: Oramar (Dağlıca) nahiyesi yakınlarında 19 Ağustos günü ARGK gerillaları 3 köy korucusunu yargılayıp ölümle cezalandırdılar ve silahlarını kamulaştırdılar.

Çukurca: 18 Ağustos günü Ortaköy'ün kırsal kesiminde bir çarpışma oldu. Çarpışma, çetelerin de içinde yer aldığı sömürgecilerin operasyon koluna ARGK gerillalarının saldırısıyla başladı. Çarpışmada düşman onlarca ölü ve yaralı verdi. Fakat kayıplarını gizleyerek sadece Nadir Berk adlı çetenin öldüğünü, M. Salih Berk ve Yahya Berk adlı çetelerin de yaralandığını açıkladı. Ayrıca 3 gerillanın da şehit düştüğünü duyurdu. Yalnız, şehit düşme olayı doğrulanmadı. Düşmanın yalan haber yayma olasılığı büyüktür.

ARGK gerillaları, 20 Ağustos akşamı, Şifrezan köyünde konumlanan düşman taburuna yönelik başarılı bir saldırı eylemi gerçekleştirdiler. 21 Ağustos akşamına kadar süren saldırı eyleminde tabur binası roketlerle dövülerek önemli oranda tahrip edildi. Çıkan çatışmada ARGK gerillaları düşman askerlerine büyük darbeler indirerek, en az 20 askeri öldürdüler, yaralanan 30 asker de Hakkari Devlet Hastanesi'nde tedavi altına alındı. Gerillaların hiçbir kayıp vermediği saldırı eylemi büyük yankı yarattı.

Cizre: ARGK'ye bağlı bir şehir timi Cizre Cezaevi Başgardiyanı Mehmet Atak'ı evinin önünde ölümle cezalandırdı. 7 Ağustos günü gerçekleştirilen eylemle cezalandırılan Mehmet Atak, yürüttüğü ajanlık faaliyetleriyle lanetli bir ün kazanmıştı. Başgardiyanlık yapmanın yanısıra cezaevinde yapılan işkenceleri de yönetmekteydi. Bizzat işkence seanslarına katılarak sadist duygularını tatmin etmekteydi. Tutuklu ve yakınlarından rüşvet almakta, yapılan operasyonlara katılmakta ve sömürgecilere yurtseverlerin evlerini ihbar etmekteydi. Böylece yurtseverleri tutuklattıktan sonra bir de araya girerek, salıverilmesini sağlayacağı vaadiyle büyük paralar gaspetmekte, maddi çıkar sağlamaktaydı. Ayrıca tutuklattırdığı yurtseverleri işkence ve çeşitli vaadlerle ajanlaştırmaya çalışmaktaydı. Böylece, Cizre'de ajan şebekenin örgütlendirilmesinde önemli rol oynamaktaydı.

Bu yaptıklarının hesabını pis canıyla ödeyen Mehmet Atak'ın öldürülmesi Cizreliler üzerinde büyük etki bıraktı. Kan emici bir hainin cezalandırılması kitlelerde coşku yaratırken, kurtuluş güçlerimizin otoritesi iyice pekişti.

Siirt: Botan suyu kenarında bulunan Çemê Pirê'de çetelerle askerler çatıştı. 31 Temmuz'da meydana gelen çatışma şöyle gelişti: Fındık bölüğüne ait bir grup asker, Siirt'e giderken Çemê Pirê'deki bostanları yağmalamaya başladı. Çeteler engel olmaya çalışırken, çatışma çıktı. Çatışmada 2'si köy korucusu 1'i asker, 3 kişi yaralandı.

Çatışmada yaralanan çetelerden biri, ölen çetebaşı Mehmet Olgaç'ın oğlu ve Siirt belediye meclisi üyesi ANAP'lı Abdurrahman Olgaç'tır.

Mehmet Olgaç, Eruh'ta çeteciliği ilk örgütleyenlerdendir. 1986'da ölünce yerine kardeşi Ezdîn geçti ve o da Çemê Pirê'de askerlerle bir çatışmada öldü. Bu halk düşmanları, TC'ye yaptıkları hizmetlerin karşılığında düşman tarafından ya öldürülüyor, ya da yaralanıyorlar.

6 Ağustos günü ARGK gerillaları Çelik köyü yoluna mayın döşediler. Mayına çarpan bir askeri panzer yanarak tahrip oldu. Panzerde bulunan 1'i subay 4 asker yaralanıp ambulanslarla Siirt'te hastaneye götürüldüler. Bu askerlerin akibetleri hakkında bilgi alınamadı.

ARGK gerillaları 23 Ağustos sabahı Siirt'in Tillo (Aydınlar) nahiyesi karakoluna yönelik bir saldırı eylemi gerçekleştirdiler. Bir saat süren saldırı eyleminde düşman karakolu roketlendi ve hasar meydana geldi. Düşmanın sayısal kaybı hakkında bilgi alınamayan eylemde gerillalar kayıp vermediler.

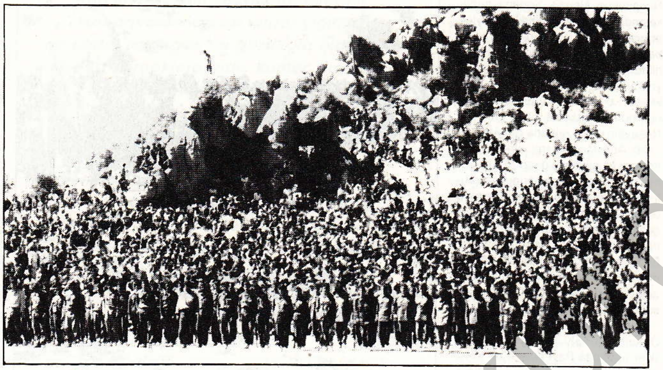

Batman: Temmuz ayı ortalarında tutuklanan 17 yurtseverin mahkemesi 8 Ağustos'ta Siirt'te görüldü. Mahkeme sonunda Sıddık Tan adlı yurtsever hariç diğerleri serbest bırakıldı. Sıddık Tan'ın da tutuklanması hiçbir somut gerekçeye dayanmıyor. Yalnız Sıddık Tan bir şehidimizin babasıdır. Bu yüzden düşman kendisine özellikle yöneliyor, şehit babasından intikam almaya çalışıyor. Nitekim serbest bırakılan yurtseverler ve avukatlar da aynı gerçeğin altını çiziyorlar. Yine serbest bırakılan yurseverlerin anlattığına göre, kendilerine işkence yapılmış ve aç bırakılmışlardır. Hakaretler yapılarak onurlarıyla oynanmıştır.

Öte yandan HEP'in Batman'da 25 Temmuz günü yaptığı mitingden sonra 30'u aşkın kişi gözaltına alındı. Bunlar, 27 Temmuz'da serbest bırakıldılar. Gözaltında iken bu yurtseverlere de işkence yapıldığı bildirilmektedir.

Çatak: Katoyê Xêrkan Dağı'nda 29 Temmuz'da başlayıp iki gün süren büyük bir çarpışma oldu. Bu çarpışmada düşman ağır zaiyat verdi. Fakat düşman kayıpları tam belirlenemedi. Sadece 4 çetenin öldürüldüğü kesinlik kazanmıştır.

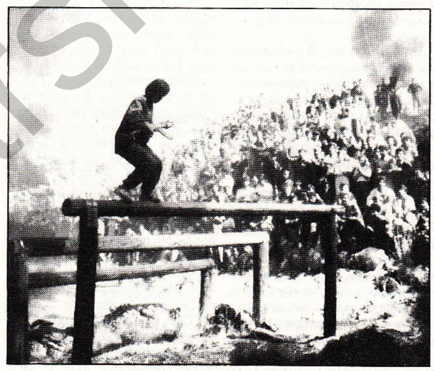

Düşman aldığı yenilginin büyüklüğü karşısında bir kez daha yalana başvurdu ve Acarlar köyünde 6 gerillanın öldürüldüğünü iddia etti. Ancak bölgeden ulaşan bilgilerden düşmanın bu iddiasının yalan olduğu ortaya çıkmaktadır.

Öte yandan aynı tarihlerde Gevaş civarında başlayıp Çatak'a doğru yayılan çarpışmalar oldu. Çatışmalar özellikle Xelîlan Vadisi ve Katoyê Xêrkan Dağı eteklerinde yoğunlaştı. Bu çarpışmalardan sadece Tehta Reş köyü yakınında olanın sonucu hakkında kısmi bilgi alınabildi. Ulaşan bu habere göre, 6 düşman askeri öldürüldü, 4'ü de yaralandı. 1 gerilla ise kahramanca savaşarak şehit düştü.

Düşman son dönemde Çatak'a özel ağırlık vermektedir. Çünkü bu alanda ulusal kurtuluş savaşımız iyice kökleşmiş ve boyutlanmıştır. Bahar aylarında Türkiye'den Çatak'a komando tugayı aktarıldı. TC esasta bu tugaya dayanarak binlerce askerin katıldığı operasyonlar yapmaktadır. Fakat bütün bu operasyonların sonucu TC açısından hezimettir. Örneğin, yalnızca Temmuz ayının son haftasından Ağustos'un ilk haftasına kadar Van'dan askeri uçaklarla 40'ı aşkın tabut Türkiye'ye gönderildi. Tek başına bu örnek dahi Türk ordusunun gerilla karşısında yaşadığı hezimet ve çıkmazı sergilemektedir.

Gercüş: Gazetemizin Temmuz 1990 tarihli sayısında Eynkaf (Kayapınar) köyü ile Gundikê Kelo (Yayladüzü) köyleri arasında ARGK gerillalarının 21 Temmuz'da bir pusu eylemi gerçekleştirdiği haberi yer almıştı. Bu haberde, gerillaların döşediği mayına çarpan 2 düşman subayı ve 6 askerin ağır yaralandığı duyurulmaktaydı. Bu çarpışmaya ilişkin ulaşan yeni bilgilere göre, gerilla pususuna düşen iki askeri cemseyi gerillalar roketatar ve silahlarla taradılar.Cemselerden önde bulunana roket mermisi isabet etti ve cemse yandı. Yanan cemsede bulunan 12 asker de yanarak öldü. Yine mayına çarpıp ağır yaralanan bir üsteğmen ve bir asteğmen hastaneye kaldırılırken öldüler. Ayrıca gerillaların saldırısıyla da çok sayıda asker öldü ya da yaralandı. Pusu eylemi sonucu tespit edilebilen düşman kayıpları 30'un üzerindedir.

Eylem sonrası sömürgeciler köylere saldırdılar. Gundîkê Kelo (Yayladüzü), Acibê (Ardıçlı), Zali (Ulaş) ve diğer birçok köy sömürgeci canilerce basıldı. Kadın, çocuk ve yaşlı demeden bütün köylüler ağır işkencelerden geçirildiler, kadınlara ağır hakaretler yapıldı. Sömürgeciler, köylülerin ev eşyalarını kırıp döktüler, bag-bahçeleri tahrip ettiler. Adı geçen köylerin tümü bu vahşetten sonra boşaltılmış durumdadır. Ayrıca Gundikê Kelo'ya bağlı 5 mezra da boşaltılmıştır.

Ağır işkenceler sonucu köylülerden çoğu hastanelik oldu. Ağır yaralanıp ismi belirlenen yurtsever köylüler şunlardır: Cemil Ekmen, köy azası, Mardin Devlet Hastanesi'nde yatıyor. Hemdin Yılmaz, 60 yaşında, Bucad köyü muhtarı, kafası ve birçok kaburga kemiği kırılmıştır. Halil Yıldız, hastanede yatıyor. Yaralı birçok köylü de yeniden işkence görmemek için hastaneye gitmiyor.

Sömürgecilerin bu vahşeti karşısında bölgede yurtseverlerin sabrının iyice taştığı, düşmana yönelik kitlesel eylemlilikte de önemli bir yoğunlaşmanın geliştiği bildirilmektedir.

Başkale: Bir ARGK gerilla birliği, 8 Ağustos'ta Başkale-Özalp karayolu üzerindeki Turan köyü yakınında bulunan karayolu şantiyesini bastı. Şantiyeye ait 1'i dozer 2 araç yakılarak imha edildi. Ayrıca gerillalar şantiyede bulunan işçilere yönelik propaganda yaptılar. Eylemin kendilerine yönelik olmadığını, TC'nin yol yapım çalışmalarının askeri amaçlı ve kurtuluş savaşını bastırmaya yönelik olduğunu anlattılar. Ayrıca işçilerden mücadeleye sahip çıkıp desteklemelerini istediler. Bu propaganda işçiler üzerinde olumlu etki bıraktı.

Muradiye: ARGK gerillaları 5 Ağustos akşamı Muradiye ilçe merkezine baskın düzenlediler. Bir süre ilçeyi denetim altında tutan gerillalar, ilçe emniyet binasını, polis lojmanlarını ve askeri binaları roketatar ve silahlarla kurşun yağmuruna tuttular. Saldırıda binalar büyük hasar gördü. Çok sayıda ölü ve yaralı olmasına rağmen düşman kayıpları tespit edilemedi.

Gerillalar ilçeyi denetim altında tuttukları sürede halka propaganda yaptılar ve bildiri dağıttılar.

Baskın sırasında panik içinde olan düşman, baskından sonra halka yöneldi. 6 Ağustos günü şehirde operasyon yaptı ve 40 yurtseveri gözaltına aldı. Gözaltına alınan yurtseverlere ağır işkenceler yapıldı. Daha sonra 35 yurtsever serbest bırakıldı.

Van-Gürpınar: Şika köyünde 6 korucu silah bıraktı. Bunun üzerine düşman köye baskın düzenledi. Bütün köylüler köy meydanına toplanarak saatlerce işkence yapıldı. Bu uygulama ardından düşman, 20 köylünün üzerine silah atıp "siz köy korucusunuz" diyerek köyden ayrıldı. Düşman artık hiçbir yöntemle aldatamadığı insanlarımızı, bu şekilde zorla koruculaştırmada çareyi bulmaktadır. Ancak bunun çıkmaz bir yol olduğu açıktır. Sömürgeciler artık insanlarımıza kolay kolay suç işlettiremeyeceklerdir.

Mardin: Temmuz ayının sonlarında Midyat ve Kerboran'da düşmanın yaptığı operasyonlarda 30 yurtsever tutuklandı. Yurtseverlerin tutuklanma gerekçesi ulusal kurtuluş savaşına maddi ve manevi destek sunmalarıdır.

Aslında sömürgeciler, 15 Ağustos'un yıldönümü yaklaştıkça, kitlesel bir başkaldırıyı engellemek için yaygın tutuklama ve gözaltına almayı başlattılar. Bu konuda Mardin alanı başta gelen bölgedir. Çünkü serîhildan ilk kez burada patlak verdi ve Kürdistan'a yayıldı. 15 Ağustos'un 6. yıldönümünde Mardin'de yeni bir ayaklanma bekleyen TC, bu alana yeni askeri güçler kaydırırken, tutuklamaları da hızlandırdılar.

Kızıltepe: Sömürgeciler bir ihbar üzerine 1 Ağustos günü dört kişilik bir gerilla grubunu kuşatmaya aldılar. Dehşik (Ülker) köyünde gerçekleşen düşman kuşatmasında ARGK savaşçıları şiddetli bir çarpışmaya gir-

www.arsivakurd.org

diler. Özel timin de yer aldığı çarpışmada, savaşçılar azimkar bir mücadele verdiler ve düşmana çok sayıda ölü ve yaralı verdirdiler. Ancak düşman askerlerinin çokluğundan dolayı savaşçılar çemberi yaramadılar. Üç saat kadar devam eden çarpışma sonucu 4 savaşçı kahramanca savaşarak şehit düştü. Ayrıca gerillaların bulunduğu evi de düşman roketatarlarla yıktı.

Çarpışmada şehit düşen ARGK gerillalarının kod adları Berivan, Seyda ve Remzi'dir. Ayrıca çarpışmaya gerillalarla birlikte katılan Abdi adlı yurtsever de şehit düştü.

Düşman çarpışmadan sonra çok sayıda köylüyü gözaltına aldı. Şexoyê Emikê adlı yurtseverin evini yaktı ve evde bulunan tahminen 50 milyon lira parayı da gaspetti. Bu da göstermektedir ki, TC ve onun askerleri tam bir talan şebekesidir. Halkımızın elinde bulunan herşeyi yakıp yıkıyor, para ve altın gibi değerleri de talan ediyorlar. Zaten Türk ordusunun Kürdistan'daki varlığının diğer bir yönü de zorla talanı geliştirmektir. Böylece açlık sınırına getirilen halkımız ölüme terkedilmek isteniyor. Başka türlü halkımıza boyun eğdiremeyen TC, açlığı dayatarak boyun eğdirilebileceğini sanıyor. Fakat bu konuda da korkunç bir yanılgı içindedir. Halkımız bağımsızlık ve özgürlük için her türlü zorluğu göze almış, bedellerini ödeyerek PKK önderliğindeki mücadelede yerini almaktadır.

Silopi: 2 Ağustos'ta Cudi Dağı'nın eteklerinde bulunan Hesenan köyündeki düşman karakoluna roketatarlı bir saldırı düzenlendi. ARGK gerillalarının yaptığı saldırıda karakol binası tamamen yıkıldı. Saldırı sonrası karakola baskın düzenleyen gerillalarca üç asker öldürüldü, 13'ü de yaralandı. Ayrıca yöreden bildirildiğine göre karakol komutanı olan subay, gerillalarca esir alınarak birlikte götürüldü. Gerillaların kayıp vermediği saldırıda çok sayıda düşman silahına da el konuldu.

Eylem sonrası sömürgeciler geniş kapsamlı bir operasyon başlattılar. Fakat operasyonda düşman umduğuna kavuşamayınca düş kırıklığı içinde geri döndü.

Ömerli: 25 kişilik bir ARGK birliği 23-24 Ağustos akşamı Ömerli ilçe merkezini işgal ederek uzun süre denetimi ele geçirdi. Düşmana ait 7 kurumu işgal etmeyi planlayan gerillalar bu amaçlarına ulaştılar. İlçe askeri bölüğünü, emniyet binasını, polis lojmanlarını ve hükümet konağını roketatar ateşine tutan gerillalar ele geçirdikleri birçok resmi binayı yaktılar. İlçedeki bir bankayı da basarak mevcut paranın tümüne el koyan gerillalar ayrıca postahaneyi işgal ederek buradan Türkiye ve dünya haber ajanslarını eylemlerinden haberdar ettiler.

Halkımıza uyguladığı zulüm ve cinayetleriyle tanınan ilçe başkomiserini de gerillalar ölümle cezalandırdılar. Ayrıca, hoparlörlerden halka mücadele çağrısı yapan gerillalar, ilçe içinde bir yürüyüş gerçekleştirerek marşlar okudular, sloganlar attılar, halka bildiriler dağıttılar. Kamulaştırdıkları silahları da alarak zafer içinde ilçeyi terkeden gerillalar, geride daha da yükselecek bir mücadelenin tohumlarını bıraktılar, halka umut ve coşku aşıladılar.

Sömürgeciler, başarılı gerilla eyleminin boyutlarını gizlemek için tüm çabalarını sarfettiler, kayıplarını sadece bir ölü olarak açıkladılar. Gerillalar ise, en az 10 polis ve askeri ölümle cezalandırdıklarını bildirdiler.

Diğer taraftan, bir hainin ihbarı üzerine geçtiğimiz günlerde Xirbê Baban köyü civarında bir ARKG birliğini kuşatan sömürgeciler gerillalardan ağır darbe yediler. Düşmanın sayısal üstünlüğüne ve avantajlı konumuna rağmen kuşatmayı yarmayı başaran gerillalar komando birliğini arkadan sararak, başta operasyon birliği komutanı olmak üzere çok sayıda askeri öldürdüler.

Ava giderken avlanan sömürgeciler, gerillalara kayıp verdiremeyince ve üstelik kendileri ağır darbe yiyince çılgınca halka yöneldiler. Xirbê Baban köyünü kuşatmaya alarak halkı işkenceden geçirdiler, Mehmet Beytan isimli köylünün evini yaktılar. Aradan bir haftayı aşkın süre geçmiş olmasına rağmen köy hala kuşatma altında tutulmaktadır. Giriş-çıkışların yasaklandığı köyde halka işkenceler devam etmektedir.

Nusaybin: 15 Ağustos günü, Nusaybin'in Nevala Şebana mıntıkasında Çale ve Bendika köyleri arasında YSE (Yol-Su-Elektrik)'ye bağlı bir aracı durduran ARGK gerillaları içindeki 5 işçiye propaganda yapıp aracı da ateşe verdiler. Eylemden sonra sömürgeciler işçileri bir gün Mardin'de, bir gün de Nusaybin'de gözaltında tuttular.

20 Ağustos akşamı birkaç grup halinde Nusaybin'e giren ARGK gerillaları, cephe çalışanlarının da katılımıyla mahalle ve kahvehanelerde bildiri dağıttılar. Dağıttıkları bildiriyle gerillalar, halkı sömürgecilerin savaş hazırlıklarına karşı uyanık olmaya, ERNK ve ARGK saflarında yer almaya çağırdılar. Eylem, herhangi bir ciddi müdahaleye rastlanmaksızın sonuçlandı.

Diyarbakır-Silvan: Halk Kurtuluş Ordumuz-ARGK ile sömürgeci birlikler arasında Payî (Taşkaya) köyü yakınlarında büyük bir çarpışma oldu. Çeşitli aralıklarla birbuçuk gün devam eden çarpışmada gerillalar baştan itibaren inisiyatifi ellerinde tuttular ve düşman birliklerini dağıttılar. Çarpışma sonunda ilk yapılan belirlemeye göre, 2 polis öldürüldü, 5'i de yaralandı. Fakat düşman çarpışmada kendi kayıplarını gizlerken 4 gerillanın şehit düştüğünü açıkladı. Çarpışma alanından gelen bilgilerde düşmanın bu iddiasının yalan ve çarpıtmaya dayalı olduğu, çarpışmada 1 gerilla şehit düşerken, aynı köyden 1 çocuğun da düşman kurşunlarına hedef olup öldüğü bildirilmektedir.

ARGK gerillaları, 2 Ağustos'ta Marc (Suluyazı) köyündeki koruculara yönelik bir baskın düzenlediler. Korucuların karşılık vermediği baskında 10 korucudan 9'unun silahına gerillalarca el kondu. Diğer korucu ise o anda köyde bulunmadığından silahına el konulamadı. Korucular, kendilerine zorla silah verildiğini belirterek bir daha silah almayacaklarına dair gerillalara söz verdiklerinden, koruculara yönelik cezalandırma eylemine gidilmedi.

Bu eylem sonrası gerillalar köyde toplantı yaptılar. Toplantıda koruculuk üzerinde duruldu ve köylülerden düşmanın oyunlarına alet olmamaları istendi. Toplantı köylüler üzerinde etki bırakarak, olumlu sonuçlandı.

Gerillalar, köyden ayrıldıktan sonra sömürgeciler köye operasyon düzenlediler. Operasyonda köylülere hakaretler yapan sömürgeciler, gerillalarca silahlarına el konulan 9 korucuyu gözaltına aldılar. Koruculara gözaltında yoğun işkence yapıldı ve yeniden silah almaları dayatıldı. Fakat birkaçı dışında diğerleri silah almayı reddettiler. Böylece Silvan'da yeni oluşturulmaya çalışılan bir çete yuvası daha dağıtılmış oldu.

Genç: 7 Temmuz akşamı ARGK gerillaları Yeniyazı köyü yakınlarına pusu attılar. Pusuya Genç ilçesi kaymakamının da içinde olduğu iki araç düştü. Gerillalar, araçları karşılıklı çapraz ateşe aldılar. Kaymakamın bulunduğu araç tamamen tahrip oldu.

Pusu eyleminde veteriner Mahmut Türel ve asker Dursun Sertan öldü. Kaymakam Fuat Ergül, şoförü Ahmet İltaş, koruma polisi Kenan Vedat, Halk Eğitim Mekezi Başkanı

Katip Artuk, ilçe müftü yardımcısı Bahattin Haydaroğlu ve ilçe ziraat teknisyeni Mustafa Metin yaralandılar.

Düşmanın deyimiyle bu ekip ve benzerleri "köylere gidip huzur konuşmaları" yapıyorlar. Yani kitlelerin yurtseverlik duygularını öldürmede ve mücadelemize karşı çıkarmada TC, bu ekiplere önemli roller yüklemiştir. Bu ekipler, 15 Ağustos Atılımından sonra oluşturuldu. Özellikle devrimci savaşımıza aktif destek sunan köylere gitmektedirler. Bunlar kurtuluş savaşının anti-propagandasını yapmakta, "PKK'-nin dinsiz, kafir ve Ermenilerden oluştuğunu" söylemektedirler. Bütün bu söylediklerinden sonuç alamadıklarında ise insanlarımıza işkence ve katliam tehditi yapmaktadırlar. Diğer bir ifade ile TC'nin şekerkamçı politikasının uygulayıcılarıdırlar. Yurtseverleri tespit edip tutuklanmalarını sağlama ve ajan ağını örgütleme de bu şebekelerin görevleri arasındadır. Ayrıca savaşçı eşlerini muayene edip gerillaların köye gelip gelmediğini tespit etmeye de çalışanlar, bu ekiplerdir.

TC'nin geliştirdiği bu ekipler özel savaşın hizmetinde çalıştırılmaktadırlar. Dolayısıyla bunlara karşı gerillaların geliştirdikleri eylemler haklı ve meşrudur.

Elazığ-Arıcak: 11 Ağustos'ta gerillalar Çavuşdere köyünde toplantı yaptılar. Bütün köylülerin katıldığı toplantıda; köyde ajanlık yapan ve çeteciliği geliştirmek isteyen muhtar teşhir edildi. Ayrıca toplantıda köylülüğün örgütlenmesi ve Koma Gel'ler (Halk Komiteleri) üzerinde ayrıntılı duruldu. Böylece toplantı güçlü bir siyasal olgunluk içinde geçerek amacına ulaştı.

Dersim-Hozat: 24 Haziran günü ulusal kurtuluş gerillaları Hozat'taki komando taburuna saldırı düzenlediler. Saldırıda tabur binası büyük hasar görürken çok sayıda düşman askeri de öldü ya da yaralandı.

Erzurum-Muş: 24 Ağustos akşamı ARGK gerillaları Muş-Erzurum il sınırındaki Karaağaç mevkiinde sömürgecilere ait bir şantiyeyi bastılar. Şantiye bekçilerinin silahlarına el koyan gerillalar, oradaki tüm araçları da yakarak imha ettiler. Böylece, Kürdistan'ı palazlanma alanı seçen sömürgecilere yeni bir darbe daha indirilmiş oldu.

1 Temmuz'da Koçmezra yakınlarındaki Yücel Dağı çevresinde bir çarpışma oldu. Çarpışma, operasyon yürüten düşman güçlerine ARGK gerillalarının saldırısıyla başladı. Çarpışma sonrası belirlenebilen düşman kayıpları 1 ölü, 3 yaralıdır. Fakat gerçek rakamlar bunların çok üstündedir. Gerillalar ise hiç kayıp vermeden üslerine geri çekildiler.

17 Temmmuz'da da gerillalar Kazluca'daki askeri karakola saldırdılar. Saldırıda çıkan çarpışmada düşmanın ağır kayıplar verdiği bildiriliyor.

Dersim: Merkeze bağlı Yeşilkaya köyü yakınlarında 11 Ağustos günü çarpışma oldu. Gerillalarla sömürgeciler arasında meydana gelen çarpışmada Türk askerinin kayıpları büyük oldu. Fakat, düşman kayıplarını gizleyerek 1 gerillanın "öldürüldüğünü" açıkladı. Düşmanın bu haberi doğrulanmadı.

Muş-Varto: ARGK'ye bağlı bir gerilla birliği Çaylar bucağında 4 köy korucusunu silahsızlandırdı. 3 Ağustos'ta gerçekleşen silahsızlandırma eyleminde korucular gerillalara karşı koymadılar. Daha önce de bu alanda çok sayıda silahsızlandırma eylemi gerçekleştirilmişti.

Adıyaman-Besni: Karalar köyünde ARGK gerillaları toplantı yaptılar. 27 Temmuz'da yapılan toplantıda çetecilik teşhir edildi. Ardından da köydeki 4 korucunun silahına gerillalar el koydu.

Toplantı sonrası sömürgeciler köye baskın düzenlediler. Köylülere çeşitli hakaretler yapan sömürgeciler, daha önce tutuklayıp bıraktıkları 3 genci "askerlik yapmadıkları" gerekçesiyle gözaltına aldılar.

Maraş-Elbistan: 18 Ağustos'ta gerillalar Bakış köyünde kitlelere propaganda yaptılar. Ayrıca köy bekçisinin silahını kamulaştırdılar.

Doğubeyazıt ve Göle halkı 15 Ağustos'un 6. yıldönümünü kitlesel eylemlerle kutladı

Doğubeyazıt esnafı ARGK'nin çağrısına uyarak, 15 Ağustos'u kutlamak ve sömürgeciliği protesto etmek için kepenkleri indirdi. 15 Ağustos sabahı başlayan kepenk kapama eylemine iki fırın ve iki eczane dışında bütün esnaf katıldı.

Esnafın eyleme geçmesi üzerine düşman, Doğubeyazıt'a yeni askeri birlikler sevketti. Bütün sokaklara asker dolduruldu ve her dükkanın önüne bir asker dikildi. Ayrıca esnaflara baskı uygulanarak zorla işyerleri açtırılmak istendi. Fakat bütün bunlar sonuç vermeyince öğleden sonra Ağrı valisi, Doğubeyazıt'a gitti. Sömürgeci vali halkı tehdit ederek gözdağı vermeye çalıştı. Ayrıca eylemin sürmesi halinde İran'dan yapılan sınır ticaretini durduracakları tehdidini savurdu. Fakat bütün bunlar esnafı eylem kararlılığından vazgeçirmeye yetmedi. Eylem 15 Ağustos'un tarihsel anlamına uygun olarak günboyu sürdü.

Halkın eylemde gösterdiği kararlılık karşısında çılgınlaşan düşman çareyi halka saldırmakta buldu. Rastgele sokaklarda işkence yapmaya başladı ve akşama doğru çok sayıda yurtseveri gözaltına aldı.

Göle halkı da 15 Ağustos Atılımının 6. yıldönümünü kepenklerini indirerek kutladı. 8000 nüfuslu Göle'de gerillaların eylem çağrısına uyan esnaf ve halk serîhildan bayrağını bu kez de burada dalgalandırdı. Kepenk indiren Göle esnafı, sömürgecilerin her türlü tehdit ve saldırılarına karşın eylemini sabahtan akşama kadar sürdürdü.

İlk kez böyle kapsamlı bir eylem gerçekleştiren Göle halkı, ulusal kurtuluş mücadelemiz etrafında artık güçlü bir kenetlenmeyi sağladığını ortaya koydu.

Doğubeyazıt ve Göle'deki kitlesel başkaldırı ve itaatsizlik, düşmanın hiç beklemediği yer ve zamanda patlak verdi. TC, 15 Ağustos'un daha çok askeri eylemlerle kutlanacağını düşünüyordu ve hazırlıklarını buna göre yapıyordu. Doğal olarak güçlü askeri eylemlerin yanısıra kitlesel bir başkaldırının da patlak vermesi TC'yi hazırlıksız yakaladı. Hem de bu başkaldırının TC'ye göre kurtuluş savaşımızın zayıf olduğu bir alanda gelişmesi, onu iyice çileden çıkardı. Bu aynı zamanda, TC'nin yaratmaya çalıştığı, Kuzey-Güney çelişkisini kızıştırarak savaşımızı Güneyle sınırlama planını da yerle bir etti. Böylece düşmanın hayallerini boşa çıkararak, onu bozguna uğrattı.

Doğubeyazıt ve Göle'deki kitlesel başkaldırının ortaya çıkardığı diğer önemli bir sonuç da; Newroz ayında Orta Kürdistan'da başlayan serîhildan'ın 15 Ağustos'a kadar değişik alanlarda sürerek bütün halkımızı kaplamış olmasıdır. Artık 15 Ağustos salt Halk Kurtuluş Ordumuz-ARGK'nin görkemli eylemleriyle kutlanmıyor; buna bağlı olarak ERNK'de siyasal ordulaşmasını yaratan halkımız da 15 Ağustos'u başkaldırılarla kutluyor. ARGK'nin 7. savaş yılına girdiği bu dönemde Doğubeyazıt ve Göle halkı kitlesel direniş ve itaatsizliği başlatarak gelecek yılların ne kadar zaferlerle dolu olacağını göstermiştir.

Doğubeyazıt halkı 10.000 kişiyle şehidine sahip çıktı

15 Ağustos'ta kepenk kapatma eylemini gerçekleştiren Doğubeyazıt halkı, daha bu eylemin sıcaklığı sürerken bu kez de 10.000 kişinin katıldığı ve sömürgeciliğe karşı güçlü bir eyleme dönüşen bir cenaze töreni ile mücadelemize bağlılığını ortaya koyarak düşmana korku saldı.

16 Ağustos günü Diyadin bölgesinde Tendürek dağlarında ARGK gerillaları ile sömürgeci askerler, özel timler ve korucular arasında bir çarpışma yaşandı. Saatlerce süren çarpışmada güçleri zorlanan sömürgeciler, çarpışma alanını roketatar yağmuruna tutarak ve havadan bombalayarak 3 ARGK savaşçısını katlettiler. Çarpışmada en az 15 düşman askeri ve 1 köy korucusu da gerillalarca öldürüldü.

Çarpışma ve şahadet haberinin duyulması üzerine Doğubeyazıt halkı ayağa kalktı. 17 Ağustos günü 500 araçlık bir konvoyla halk, Diyadin Jandarma Bölüğü'ne giderek Doğubeyazıtlı şehidimiz Nurettin TURAN (Doktor Agit)'in cenazesini aldı ve Doğubeyazıt'a götürdü. Şehidimizin ailesinin evini kuşatan düşman güçleri, cenazeyi kendileri alıp mezarlığa götürmek istediler. Halk buna karşı koyarak, 10.000 kişinin katılımıyla şehidimizi mezarlığa kadar omuzlarında taşıdı. Sessiz yürüyüşle mezarlığa varan kitle burada saygı duruşunda bulundu, direniş şiirleri ve türküleri okundu.

Cenaze merasimi ardından toplu halde şehre yönelen halk kitleleri sömürgeci polis ve askerlerin barikatı ile karşılaştı. Yürüyüşünü sürdürmede kararlı olan halkın üzerine özel timler ateş açtılar. Bunun üzerine kitleler sloganlar atarak sokaklara dağıldılar ve şehir merkezinde yeniden birleşip, **"Kahrolsun sömürgecilik", "Kürdistan faşizme mezar olacak", "Doktorlar ölmez"** sloganları eşliğinde İlçe Emniyet Müdürlüğü'ne yöneldiler. Binayı taş yağmuruna tutan halkın öfkesi karşısında düşman güçleri geri çekilmek zorunda kaldılar. Halkın eylemi akşama kadar sürdü.

Toplu haldeyken kitlenin üzerine gitme cesareti gösteremeyen sömürgeciler gece belirli evlere baskın düzenleyerek 150 kadar yurtseveri gözaltına aldılar.

Doğubeyazıt halkının şehidine sahip çıkışta sergilediği bu kararlılık ve direngenlik, halkımızı artık her alanda sarmaya başlayan yüksek direniş azminin ifadesi ve zaferin müjdecisidir.

Sömürgecilerin yeni bir vahşeti: 13 yaşındaki çocuk katledildi

Bilindiği gibi Habur sınır kapısı Güney ile Kuzey Kürdistan'ı birbirinden ayırmaktadır. Bu kapıdan Kuzey'den Güney'e, Güney'den Kuzey'e doğru hem araba, hem de insan trafiğinin geçişi yoğun olmaktadır. Sömürgeci talan ekonomisi koşullarında yoksullaştırılan halkımız, bu sınırı bir geçim aracı olarak kullanmakta, özellikle çocuklar aile bütçelerine katkıda bulunmak için Habur kapısında gelip geçenlere çeşitli yiyecek ve içecekler satmaktadırlar.

5 Ağustos günü de bir grup çocuk satıcı, yumurta ve ekmek satmaktadır. Bunların içinde 13 yaşındaki Faruk Aktuğ da vardır. Faruk Aktuğ ilkokula gitmekte, aynı zamanda da satıcılık yaparak ailesine maddi yardımda bulunmaktadır. Faruk Aktuğ'un da içinde bulunduğu satıcı grubu, kelle avcısı özel timlerin saldırısına uğrar. Bu saldırıda Faruk Altuğ katledilir, iki çocuk ise saldırıdan kaçarak sınırdan Irak tarafına geçer. Bu çocukların akibeti bilinmiyor.

TC, Kürdistan'da yürüttüğü özel savaşı giderek pervasızlaştırıyor. Bugüne kadar onlarca çocuğu çeşitli vesilelerle katletti. Halk ayaklanmasında kitleler üzerine ateş açan özel timler çocukları da katlettiler. 11 yaşındaki Abidin TUNCER bunlardan sadece biridir. Faruk Aktuğ'un katledilmesiyle buna yeni bir halka daha eklenmiş oldu. Fakat TC, şunu iyi bilmeli ve görmelidir ki; döktüğü her damla kanın hesabı misliyle alınacaktır. Bunları yapmakla TC, sadece suçlarını artırmaktadır. Yoksa halkımızı kutsal bağımsızlık ve özgürlük hedefinden alıkoymaya gücü yetmeyecektir.

Diyarbakır'da 3000 kişi sömürgeciliği ve savaş hazırlıklarını protesto etti

15 Ağustos günü, çoğu köylü 3000'in üzerinde kitle korsan bir yürüyüş yaptı. Bağlar semtinden başlayıp vilayete kadar devam eden yürüyüş görünürde işsizlik ve pahalılığı protesto amaçlıydı. Fakat yürüyüş esnasında atılan sloganlarda sömürgecilik, Kürdistan halkı üzerindeki uygulamalar ve TC'nin Irak krizi ile başlayan savaş hazırlığı protesto edilerek lanetlendi. Valilik önüne gelindiğinde sömürgeci bir yetkili yaptığı konuşma ile kitlelerin protestodan vazgeçmelerini istedi.

Çeşitli güçlerin, eylemi işsizlik ve pahalılığı protesto ile sınırlamak gibi reformist amaçlar taşımasına karşılık eylem giderek radikalleşmeye başladı. Reformist taleplere müdahale etmeyen sömürgeciler, eylemde mücadelemizi destekleyen sloganların atılmaya başlanması üzerine müdahale ederek yürüyüş kolunu dağıttılar.

TC, Şırnak'ta bir masum çobanı katletti

20 Temmuz günü sömürgeciler 18 yaşındaki Fevzi Kabul adlı çobanı sorgulamak amacıyla götürüp katlettiler. Götürülürken yolda katledilen yurtsever çobanın cesedi üzerine bir silah bırakan sömürgeciler onu "öldürülen PKK'li" diye teşhir ettiler.

Katledilen çoban Fevzi Kabul, Şırnak'ın Avyan (Dereler) köyüne bağlı Taraklı mezrasında ikamet ediyordu. Sömürgeciler bu katliamla Kürdistan halkına topyekün düşman olduklarını bir kez daha sergilediler. Masum insanlarımızın bu şekilde alçakça katledilmesi sömürgecilerin çıkmazının belgesi olmaktadır.

Kürdistan'da Türk barbarlığı şahlandırılıyor:

KÖYLER, ORMANLAR YAKILIYOR, YIKILIYOR VE KİTLESEL SÜRGÜNLER YAPILIYOR

Türk sömürgecileri Temmuz ayının sonlarından itibaren özel savaşın halka yönelik yönünü iyice çığırından çıkardı. Düşman, ayrıntılı dökümünü yazının sonunda vereceğimiz köyleri boşaltıp köylüleri sürgüne gönderiyor. Köyleri toplu ateşe verip yakıyor. Yine bağ, bahçe, ekili tarlaları, ormanları, ne bulursa yakıp yıkıyor. Köylülere köy meydanlarında en aşağılık işkenceleri yapıyor, katlediyor.

Barbar ve vahşi TC'yi bu derece pervasızlaştıran nedir ve bu vahşetin altında yatan asıl sebepleri nasıl görmek gerekir? Hemen şunu vurgulamak gerekir ki, Türk egemenlerinin yürüttükleri özel savaş, gerilla ve halk engeline çarparak parçalanmıştır. Kürdistan'ın kendi denetiminden giderek çıkıp, bağımsız gelişme yoluna girdiğini gördükçe Türk egemenleri çılgına dönmekte ve çaresizlik içinde kudurganlaşarak halka saldırmaktadırlar. Önlerine ne çıkarsa tarihsel ünlerine yakışır şekilde yakıp-yıkıp yok etmektedirler. Adeta, bu dünyada bize yer yoksa bizden sonrası tufandır, herkesi kendimizle birlikte öbür dünyaya götürelim, bizden sonra kimse yaşamamalıdır demektedirler. Çünkü Kürdistan'ın bağımsızlığı TC'nin sonu olmaya eşittir. Bu an yaklaştıkça TC'yi ölüm histerisi tutmakta ve saldırganlaşmaktadır.

Kürdistan halkı tarihi 15 Ağustos Atılımının yıldönümünü daha da güçlü gelişmelerle karşılamak için, PKK, ERNK ve ARGK'nin komutasında atağa geçmeye hazırlanmaktaydı. Bu, kurtuluş savaşımızın 7. yılına daha güçlü ve atak girmesi anlamına gelecekti. TC, sözkonusu gelişmelerin yaşanmaması için, başta savaşımızın en çok kökleştiği Botan olmak üzere Kürdistan'a Türkiye'den asker kaydırdı. Bunu yaparken biraz da şansı "yaver" gitti. Irak'ın Kuveyt'i işgal etmesiyle bütün gözler buraya çevrildi. Bu gelişmelerle TC hemen emperyalizmin yanında tavır belirledi ve Irak'ın Türkiye'ye saldıracağı yaygarasıyla Kürdistan'a asker sevkiyatını hızlandırdı. Ayrıca Kürdistan'ı dünyaya tamamen kapatarak imha hareketini genişliğine ve derinliğine uygulamaya koydu.

TC, ARGK'ye güç getiremeyen ve çapul sürüsüne dönüşen ordusunu halkın üzerine daha yoğun salmış durumdadır. Köylere yapılan baskınlarda köylüler meydanlara toplanarak toplu işkence yapılıyor ve bazı köylüler bu topluluklarının gözleri önünde kurşunlanarak katlediliyor. Ardından da köylülere köyü terketmeleri dayatılıyor. Vahşetin boyutu, bunlarla da sınırlı değil. Evler yıkılıyor ya da yakılıyor; köylülerin tek geçim kaynağı olan tarlalar, bahçeler, bostanlar yakılarak imha ediliyor. Bütün bu yapılanların altında yatan amaç; köylüleri tüm geçim kaynaklarından mahrum bırakarak Kürdistan'ı terke zorlamaktır. Ayrıca ormanlarımız özellikle havadan bombalanarak yakılmaktadır. Bu yolla dağlarımızı çıplak hale getirip gerillanın hareket serbestliğini sınırlamak, barınma koşullarını ortadan kaldırmak istiyor, TC.

Sömürgeciler, gerillanın üslenme ve temel destek alanlarını insandan tamamen arındırmak amacıyla boşaltırken bazı alanlarda da koruculuğu dayatmakta, kabul ettiremeyince de köyleri, evleri içindeki eşyalarla birlikte yakarak yaşanmaz hale getirmektedir. Evlerinden, köylerinden sürülen ve tüm malları yakılmış olan insanlarımız çeşitli alanlarda çadırlara hapsedilerek denetim altına alınıyor; açlık ve hastalığa mahkum ediliyorlar.

Özellikle hedef seçilen Botan-Hakkari ve Van'da boşaltılan ve yakılan alanlar şunlardır:

Beytüşşebap'ta 20 köy tamamen boşaltıldı. Bu köyler Jirkî aşiretine aittir. Boşaltma nedeni olarak, gerillaların bu köylerdeki korucuları silahsızlandırması ve yeni silah almayı reddetmeleri gösteriliyor. Bunların dışında Zorava (Yenice), Gevok, Kutnîs, Herşebê, Gêlik, Komir ve Şêx Ebubekir köyleri boşaltılıp yakıldı. Yine, Beytüşşebap'ın Mezra köyünün Yeni Mahalle'sinde bulunan 14 ev içindeki eşyalarla birlikte yakıldı.

Şırnak'ta 130 köy boşaltıldı. Boşaltılan köylerden ismi belirlenenler şunlardır: Çalan, Serge Mehme Use, Diran, Bacrît, Avtehle, Ramuran, Dehreban, Çemê Mezin, Bişî Reş, Serevan, Kortika Xanê, Cünîver, Belûze, Rêsor, Tehtiyan, Cindê, Serê Dehlê, Dimilyan, Xwarê Pizo, Destkê, Abasan, Guhdan, Kaymakam Çeşmesi, Başağaç, Dihok, Kuşkanar, Cadirli, Mendkê, Banê Cindiyan, Bîrkê, Zivingok, Derê Guvan, Miştaxê, Berme Kehre, Emuyan, Tek Çınar, Şilgin, Gundike Mirtiban, Kavunçu, Başpınar, Fekan, Himan, Bangamazî, Gundik, Meserci, Çobandere, Kanî Bergun, Kaya Boyun, Bertûl, Anılmış, Gundikê Remo, Difen, Derya Keran, Boyunyaka, Sine, Talgan, Besta Meryemê, Benfyan, Ali Kere, Bilkkasman, Nanif, Girspî, Amuryan, Firisan, Sutek, Firisanke.

Şırnak'ta Cunîver, Beluze, Hınarka, Remora, Deştik, Törkiz ve bağlı 3 mezrası, Avyan ve bağlı 9 mezra yakıldı.

Törkiz'in mezraları; Cinde, Xarebune ve Sanua'dır.

Avyan'ın mezraları; Eywan, Çekçeko, Govasamu, Diryan, Bacrit, Keru, Çewrubil, Tonge ve Grek'tir.

Pervari'de Çemêkare köyü tümden, Akêr köyünün de bir mahallesi yakıldı. Diğer mahallelerin de ahırları yakıldı ve bu mahallelerin 15 gün içinde boşaltılması, aksi halde evlerin yakılacağı belirtildi. Tanınan 15 günlük sürenin dolması ardından köy tümden yakılıp boşaltıldı. Ayrıca İlisu, İnceler, Omyanus (kısmen), Koriş, Eşkaniş, Hol, Kal, Kimyaniş, Hot, Ebubekran, Aşağı Keramik ve Yukarı Keramik köyleri de boşaltıldıktan sonra yakılırken Çemêkare'ye bağlı 2 köy de boşaltılıp köylüler sürgün edildi.

Eruh'ta Zivinga Şikakan, Guyina, Finika Geli, Germik, Niviyan, Gelî Osman, Mergê, Şişil, Kani Biyê, Nihik ve daha birçok köy ya tamamiyle veya kısmen boşaltıldı.

Uludere'de sınır hattına yakın Zeviyan ile en az 8 köy ve mezra daha ve son olarak da Şiriş köyü boşaltıldı.

Çatak'ta Govkan köyü tamamen, Alekân (Sırmalı) ve Koleka (Andiçen) köyleri kısmen boşaltıldı. Alekân köyünde birkaç ev kalırken, Kaleka köyünde 150 kişi kalmıştı. Diğer köylüleri sürgüne gönderildi.

Ayrıca Xelîlan aşiretinin köylerinden Turustan, Telate, Govi Hidlan, Kurke, Teredut ile Mamxuran aşiretine ait Toranis, Bardikil, Sirgen, Gerguvar ve Tirp Hesad tümden boşaltılarak köylüler göçertildi. Yine, Toraniş köyü tümden yakıldı.

Uludere'nin 20 köyünden tespit edilebilen 40 yurtsever aile sürgün edildi.

Silopi'de Yaza, Gerê Çola ve Yeniköy sakinleri tamamen sürgün edildi.

Siirt merkeze bağlı Derxacip Dodayis, Qalender, Biloris, Gera Use, Quasrik, Tavlik ve Gawat köyleri boşaltıldı.

Kurtalan'da Beytil, Çeme Kurrik, Huseyni, Kendalan, Kozik, Questike, Tavlike ve Lefe köyleri boşaltıldı.

Gerçüş'ün Gundike Kelo köyüne bağlı 5 mezra ile Acibe ve Zeli köyleri boşaltıldı. Ayrıca Acibe ve Zeli köylülerinin hayvanları imha edildi.

Van'ın Gürpınar ilçesine bağlı 35 köy boşaltılarak köylüler sürgün edildi.

8 Temmuz 1990 tarihinde Diyarbakır ve Malatya'dan kalkan uçaklar Çukurca'nın köylerini bombaladılar. Bombalamanın kesin sonuçları alınmamakla birlikte, ormanlık alanların yandığı bildirilmektedir. Yine düşman Çukurca'ya bağlı 16 köyün etrafını mayınladı.

Mişer, İdil, Eruh, Midyat ve Kerboran beşgeninde bulunan Çiyayê Reş (Şeyhömer Dağı) üzerindeki Neviya, Goveşe ve Kerxar köyleri arasına düşen ormanlık alanlar yakılıyor. 7 Ağustos'ta başlayan yakma işlemi sürüyor. Gelen haberlerde ormanların büyük bölümünün yandığı ve bu arada ormanlık alandaki köylülere ait fıstık ağaçları ve meyve bahçelerinin de yakıldığı bildiriliyor. Yine, Dicle Nehrine bakan Ladasur, Kebera, Mela, Herde Bawiya, Grap ve Bervarê Çiyê bölgelerindeki ormanlar da tümden yakılmıştır.

21 Ağustos günü de Rejnaw köyü ve Benazet bölgesi düşman tarafından yakıldı. Yine Ağustos ayının sonlarında Fındık ve Kırkağaç köylerinin ekinleri ve çevresindeki ormanlık sahalar yakıldı.

Şırnak'ta Giraseve, Berahine, Ramoran, Belizê, Cûnîve, Cindê, Piştareşa, Gerodivin (Cudi), Benevya, Nevewa, Ziyaret, Geliya Şaxê, Kortika Xanê ve Gabar'da bulunan ormanlık alanlar yakıldı.

Cudi Dağı'ndaki ekinler, odunlar ve evler içindeki eşyalarla birlikte yakıldı. Hatta sömürgeciler bir köylüye ait, toprağa gömülü 2 ton peyniri çıkarıp ateşin içine atıp yaktılar. Yine, tarladan yeni toplanmış ürünler de yakıldı.

Bestler'de bulunan ormanlık bölgeler büyük çoğunlukla yakıldı.

TC'nin son günlerde Kürdistan'da uyguladığı vahşetin sadece küçük bir listesini sunduk. Henüz tespit edemediğimiz barbarlığın listesinin çok uzun olacağı açıktır. Sömürgeci rejim sürgünlerle mücadelemizin kitlesel tabanını kurutmaya çalışıyor. Bununla gerillayı halk tabanından yoksun bırakarak kurtuluş savaşımızı imha etmeyi önüne birinci görev olarak koymuştur. Dolayısıyla Kürdistan'da önüne çıkan canlı-cansız her şeyi yok ederek ilerlemeye çalışıyor. Bu mantık sahiplerinin ne kadar alçak olduğunun yabancısı değiliz. Köyler boşaltılırken halk karşı koyuyor. Bu karşı koyuşa sömürgecilerin verdiği cevap, vahşice olmaktadır. İnsan mantığının kabul etmeyeceği, düşünemeyeceği tarzda kitlelere saldırılıyor. İşkence ve katliamlar geliştiriliyor.

Bugün Kürdistan'da geçerli olan orman yasalarıdır. Özel savaşın da kendisine göre bir mantığı ve yürütülüş ilkeleri sözkonusudur. Ancak TC'nin Kürdistan'da uyguladığı savaş hiçbir kural ve kaideye dayanmamaktadır. Tamamen keyfiyete dayalı ve sadist emelleri tatmine yönelik sömürgeci bir savaştır. TC'nin içine girdiği durum can çekişen bir köpeğin saldırılarını andırmaktadır. Bu çağ ve insanlıkdışı yaratığın bir gün dahi yaşamaya hakkı yoktur. Çünkü onun yaşamı demek, insanlığın zulüm ve kan içinde yaşaması demektir. Bu insanlıkdışı rejimi layık olduğu tarihin karanlık sayfalarına gömme görevini tarih biz Kürdistanlılara vermiştir. Kürdistan halkı da tarihin yüklediği bu görevi yerine getirme gücündedir. PKK önderliğinde halkımız, Türk rejimini yıkarak insanlığı bu beladan mutlaka kurtaracaktır.

BÜYÜK 15 AĞUSTOS ATILIMININ 6. YILINDA HALKIMIZ TARİHİNİN EN GÖRKEMLİ GELİŞİMİNİ YAŞAMIŞTIR

Baştarafı 1. sayfada

feodalizmin toplumda yarattığı çürümelerin mücadele içine yansımaları olarak ortaya çıkan her türlü geri ve gerici özelliklerin devrim hareketi saflarından temizlenmesi, bunun için yoğun bir eleştiri ve özeleştiri temelinde eğitim ve yenilenme faaliyetlerinin yürütülmesi süreci olmuştur. 15 Ağustos Atılımının, PKK çizgisinin pratik uygulanması olarak, devrimci hareket içinde ve toplumda derin bir dönüşümün özeleştiri ve yenilenmenin temeli olma, böyle bir gelişmenin özelliklerini ve ölçülerini oluşturma gibi çok önemli, tarihi ve sonuç verici bir anlamı vardır. Böyle bir gelişme karşısındadır ki, faşist Türk sömürgeciliği, dördüncü yılda özel savaşı bütün boyutlarıyla geliştirmek ve kurumlaştırmak, "özel vali", özel kolordu" ve her türlü özel örgütlenmeyle ulusal kurtuluş hareketimizin karşısına çıkmak, Kürt işbirlikçiliğinden emperyalizme kadar her türlü gericiliği harekete geçirmek zorunda kalmıştır. 15 Ağustos Atılımının dördüncü yılı bu karşı-devrimci saldırganlığa karşı dişediş bir mücadele yılı olmuş, beşinci yılda bu saldırganlık boşa çıkarılarak sonuçsuz kılınmıştır. İşte bütün bu gelişmeler üzerinde yükselen altıncı mücadele yılında tarihimizin en büyük politik ve pratik gelişmelerinin yaşanmış olması son derece doğal ve anlaşılırdır. Bugün yedinci yıla girerken yaygın bir mücadelenin yaşanıyor olması, bütün bu gelişmelerin ortaya çıkardığı ve bizim için yaşamsal önemde olan bir zorunluluktur. Her ne kadar faşist Türk sömürgecileri, en katı sansür uygulamasıyla basın ve yayın organlarını tam bir yönlendirme altına alarak ve Kürdistan'ı dünyaya kapatabilmek için her şeyi yaparak gerçekleri gizlemeye çalışıyor ve devekuşu gibi davranıp "bölücü örgüt çökertildi" açıklamasını yapıyorlarsa da, Kürdistan'da yaşanan mücadeleyi dünyadan gizleyememektedirler; çeşitli haber ajansları her gün yaşanan gerilla eylemlerini ve yerel ayaklanma türünden kitle hareketlerini kamuoyuna duyurmaktadırlar.

15 Ağustos devrimci atılımının tarihi ve güncel anlamı, özellikleri ve kazanımları üzerine şimdiye kadar çok yönlü değerlendirmeler yapılmış ve gerçekler ortaya konmuştur. Türk sömürgeciliğine, kemalizme ve bunların günümüzdeki yapısı olan 12 Eylül rejimine karşı gerçek devrimci-demokrasi cephesini açan ve 12 Eylül faşizmine zindan direnişleri dışında ilk ve en büyük politik-pratik darbeyi vuran hareket olması, Türkiye'de tersyüz edilmiş olan gerçekleri ayakları üstüne dikmesi, sosyal-şovenizmi öldürerek Türkiye emekçilerinde yeni bir kurtuluş umudu yaratması, en başta Kürdistan'daki sömürgeci-feodal yapıyı temellerinden dinamitleyerek Kürt halkını silahlı ulusal kurtuluş sürecine sokması, Kürt ulusu ve ulusal kurtuluşu gerçeğini dünya kamuoyunun gündemine dayatması, bu alandaki ağır tahribatları gidermesi, her türlü işbirlikçi, reformist, teslimiyetçi ve feodal anlayışı yerle bir ederek tek doğru ulusal kurtuluş çizgisini ortaya koyması, PKK çizgisinin doğru ve zafer yaratıcı gerçeğini herkese göstermesi, her türlü tasfiyeciliğe ve bu yönlü belirtiye ölümcül darbe vurarak ulusal kurtuluşta partileşmenin pratik çizgisini ve militanın özelliklerini ortaya koyması vb. gibi çok çeşitli özelliği ve kazanımı geniş olarak izah edilmiştir. Elbette bunları bir kez daha tekrar etmeye gerek yoktur. Buna rağmen, her yeni gelişmede 15 Ağustos'tan sözedilmekte ve 15 Ağustos'suz bir değerlendirme yapılamamaktadır. Çünkü Kürdistan'daki her ulusal, toplumsal, siyasal gelişmenin altında PKK'nin imzası vardır; PKK'nin en temel tarihsel gelişme adımlarından biri ise 15 Ağustos tarihi atılımıdır. PKK'nin ideolojik bir grup olarak doğuşu, Kürdistan'da proletarya hareketinin ve ulusal kurtuluşçuluğun temellerinin atılmasını oluşturan tarihi görkemlilikte bir adımdır. Hilvan-Siverek direnişleriyle karakterize edilen politik-pratik mücadele gücü olma dönemi, yine böyle bir adım ve partileşme atılımıdır. Tarihi 15 Ağustos Atılımı da, bunların bir benzeri olan ve bunlar üzerinde yükselen, bunların gücüyle ve dersleriyle hareket eden, arada geçen geri çekilme sürecinden ise hem olumlu, hem de olumsuz yönden etkilenen tarihsel bir adım olmuştur.

Şu gerçeği bugün dost-düşman herkes artık kabul etmektedir: 15 Ağustos Atılımı olarak geçen altı yıllık dönem, Parti ve halk tarihimizin en görkemli mücadele dönemidir. Bu dönem, *"... başta Parti kadroları olmak üzere, dostumuzun da düşmanımızın da oldukça ders çıkaracağı bir mücadele dönemidir. Ulusal kurtuluş tarihimizde her zaman şerefle ve büyük bir kahramanlık atılımı olarak anılacak bir dönemdir. Halkımızın demokratik-toplumsal özgürlüğünde yeni sayfaların açıldığı, ulusal kurtuluşla birlikte toplumsal kurtuluşuna da en çok yakınlaştığı bir dönemdir. Kürdistan halkının uluslararası gerçeklikle tanıştığı, kendini ancak kabul ettirdiği şanlı bir dönemdir. Komşu halklara da kendi kimliğini konuşturarak, onları eşit ve özgür temelde tanışmaya, birliğe çağırdığı bir dönemdir. Şüphesiz yine de bir başlangıç dönemidir. Daha fazlasını yapmaya çağrıyı olanaklı kılan bir dönemdir. Onun için abartmıyoruz, onun için son derece alçakgönüllü yaklaşıyoruz. Halkımızla daha fazla birleşmek için bir atılımdır; dostlarımızla daha fazla birleşmek için, insanlıkla daha fazla birleşmek için bir atılımdır. Doğruyu daha fazla egemen kılmak için ve her yönden doğru olan özgürlüğe daha fazla yaklaşmak için bir atılımdır. Buna bu temelde sahip çıkacağımıza, halkımızın bu temelde sahip çıktığına sadece inandığımızı belirtmiyoruz; bir gerçeğe dönüştüğünü kıvançla belirtiyoruz. Bundan sonrasına yine böyle katılmak gerektiğini belirtmiyor, çağrı da yapmıyoruz. Biricik yaşam tarzı olana sımsıkı sarılmanın hem büyük bir özgürlük seçeneği, hem de vazgeçilmez bir zorunluluk olduğunu vurguluyoruz."* (Serxwebûn, Özel Sayı: 15)

15 Ağustos Atılımının böyle anlamlı bir dönem olmasında, onun her türlü geriliğe, gericiliğe ve haksızlığa dayatılmış son derece bilinçli ve soylu bir eylem olmasıyla birlikte tarihi hesap sormayı yürütmesi ve sonuç almayı başarması vardır. Parti Önderliği, yukarıda bir parçasını aktardığımız 15 Ağustos Atılımının beşinci yılı üzerine yaptığı değerlendirmede, bu gerçeği çok çarpıcı bir biçimde şöyle dile getirmektedir:

"Biz bu adımı, düşkün insana karşı geliştirdik. Biz bu adımı, kendini düşkünce yaşamaya layık görenlere dayatarak ilerlettik. Biz bu adımı, zulüm düzeninin kendine olan sonsuz güvenini sarsarak ilerlettik. Biz bu adımı, kendine 'insan olmaz' sıfatını layık görmeyene ve bunu hiçbir biçimde içine sindirmeyenlere dayattık. Büyük iddiamız olmasaydı, bu adımın atılmasına cesaret edilemeyeceği çok açıktır. Bu büyük atılımın büyük iddialarının gereklerini mutlaka yerine getirmeye inanmasaydık, biz de düşmanın kendisi için ölümcül bir darbe olan bu atılım karşısındaki aymazlığına düşerdik. Yine dostların, sosyalist güçlerin atılım karşısındaki aymazlığına kendimizi kaptırarak karşılardık. Saflarımızda her türlü aşağılık tutumlarını sürdürenlerin konumu biliniyor. Biz bunların karşısında tavır almanın en büyük yücelik olduğunu bilerek yaşadığımız için, bunun dışında hiçbir yaşam seçeneğine hiçbir yer vermediğimiz için ve bunun en soylu, en yiğit, en mert, en açık ve yüceliğe layık bir tutum olduğunu bildiğimiz için yüklendik ve 15 Ağustos Atılımını bugün bu biçimde sonuç veren, hem de oldukça büyük gelişmelerin temelini teşkil edebilecek bir aşamaya getirdik. Bunun için büyük politika yapıldı, insanın büyük sabır özelliği gösterildi. İnsan yeteneğinin büyük yaratıcılığı sergilenmeye çalışıldı. Bundan sonrası nasıl gelişirse gelişsin, bugün için bile sağlanan başarı ile büyük iddianın yerindeliği ve onun için harcanan çabanın anlamlılığı kesinleşmiştir. Bu beş yıl bir anlamda insanlık davasının yeniden bir başlangıcı olduğu kadar, insanı yeniden yaratma, her şeyi yeniden düzenlemenin büyük iddiası ve çabasıdır da. Bu, bitmiş-tükenmiş insan kalıntılarına, fosilleşmiş insan değerlerine ve çağdaş gibi görünen ama, içeriğinde insanlığın yıkılışını, çözülüşünü ve sonunu hazırlayan her şeyi barındıran, sözümona uygarlığın olumsuzluklarına karşı da bir yaratılış, büyük bir direnme olgusudur. Adına ulusal kurtuluşçuluk denilse de aslında büyük bir insan kurtuluşçuluğudur. Özü insanlığın büyük kurtuluşçuluğu olan bir ulusal kurtuluşçuluktur. Öyle ki kişi çıkarı, ulus çıkarı, devlet çıkarı en ince ayrıntılarına kadar genelde hareketimize, özelde bu atılıma karşı sergilendi. Herkes -süper güçler de dahil-, çıkarlarını en ince ayrıntılara kadar hesaplayarak yaklaşmaya çalıştı. Bırakalım onları, dağdaki çoban bile çıkarını hesaplayarak yaklaşmaya çalıştı. Tabii bu, aynı zamanda bu büyük atılımın özellikleri ile yakından ilintilidir. Herkesin -içten ve dıştan- bu kadar hesap-kitap içine girmesi, atılımın büyüklüğünden kaynaklanır. ***Çünkü, 15 Ağustos aydınlatandır, çünkü görkemlidir, çünkü hesap sorandır.*** *Özellikle devlet, ulus, sınıf, kişi, örgüt çıkarı kapsamı neyse onların hepsini bir anlamda açığa çıkartma özelliğine de sahip çıkarak, onlarla hesaplaşarak yeniden bütün insanlık sayfalarını, insanlık tarihinin kitabını sayfa sayfa açarak nereden nereye kadar yanlışlık yapılmış, nerede neyin hakkı nasıl yenmiş, nerede ne tür düzeltme gerekir, nerede ne tür bir kuruluş gerekli, bütün bunları da sorgulayan ve çözüm için iddiasını ortaya koyan bir adım olmasından ötürü, böyle olmak durumundadır."*

Bu sorgulama ve hesap sormanın en yoğun olarak yaşandığı ve en çok sonuç verdiği yılın 15 Ağustos Atılımının altıncı zafer yılı olduğu kuşkusuzdur. Büyük devrimci birikim üzerinde yükselen bu yılki gelişmelere, ulusal kurtuluş mücadelemizde bir nicelik patlaması ve yeni bir nitel gelişme bile denebilir. Elbette bunu karakterize eden şey, Newroz ayı boyunca yaşanan halk ayaklanması niteliğindeki yaygın kitlesel eylemlerdir. Öyle ki, gerilla ile birlikte yükselen ve giderek ayaklanma özelliklerini de taşıyan kitlesel eylemler, sadece Kürdistan'da değil, dünya çapında sarsıcı bir etkiye yol açarak, ulusal kurtuluş mücadelemizde çok önemli bir hamle ve kalıcı etkiye sahip bir kazanım olmuştur. 15 Ağustos Atılımının aydınlatıcılığı ve görkemliliği, en parlak sonuçlarını bu yılda ortaya koymuştur. Bu temelde altıncı yıl mücadelesini, yol açtığı gelişmeleri ve sağladığı kazanımları şöyle özetlemek mümkündür:

Bu noktada başta düşman cephesine, faşist-sömürgeci rejimin durumuna bakmak gerekir. Partimize ve halkımıza karşı yürütülen faşist-sömürgeci özel savaşın geçtiğimiz yıl içinde daha da yetkinleştirilerek uygulanmaya çalışıldığını burada belirtmek bile yersizdir. Bu, zaten savaşın doğal bir gereğidir. Bunun yerine, burada 15 Ağustos Atılımının altıncı yılında faşist-sömürgeci rejimin, bizzat Milli Güvenlik Kurulu ve Genelkurmay tarafından planlanan ve yönetilen iki büyük harekatından sözetmek daha doğru ve anlaşılır olur. Çok iyi biliniyor ki, 15 Ağustos Atılımının beşinci yıldönümünde yükselen gerilla eylemliliği karşısında, bizzat faşist genelkurmaylık, Kürdistan'da "savaş halinin yaşandığını, PKK'ye destek veren herkesin düşman kabul edileceğini ve buna göre davranılacağını" açıklamıştı. Benzer açıklamalar, başta cumhurbaşkanlığı ve başbakanlık olmak üzere diğer faşist-sömürgeci devlet yöneticileri tarafından da tekrarlanmıştı. Bu durum, bir yandan Kürdistan'da yaşanan gerçeğin ve ulusal kurtuluş mücadelemizin gelişim düzeyinin en yetkili ağızlardan itirafı olurken, diğer yandan da faşist-sömürgeci rejimin en geniş halk kitlelerine yönelik terör ve katliam uygulamalarını boyutlandıracağını gösteriyordu. Nitekim bu doğrultuda aylarca devam eden çok geniş bir askeri harekat yürütüldü, her türlü askeri birlik, dağların, taşların bombalanmasına ve yakılmasına kadar varan en tahripkar silahlar kullanıldı. Özel savaş basını, haftalarca "Cudi Dağı operasyonu" deyimini manşetten düşürmedi. Sonunda iki kaya parçası arasına yerleştirilmiş bir bayrak resmi televizyon ve gazetelerde yayınlanarak, "bölücü örgütün çökertildiği, Cudi Dağı'nın Türk ordusunca yeniden fethedildiği, Cudi'de artık Türk bayrağının dalgalandığı" açıklandı ve kamuoyuna ilan edildi.

Böyle yapıldı ama, söylediklerinin doğru olmadığını faşist-sömürgeci rejim yöneticileri çok iyi biliyorlardı. Bu nedenle, 1990 yılı başından itibaren, "baharda PKK eylemlerinde artış olacağı", "halkın PKK'ye desteğinin arttığı", "terörün dış kaynaklı olduğu" biçimindeki açıklamaları sık sık yapmaya başladılar. Bunun iki amacı vardı. Birisi, ABD'nin Ortadoğu'ya yönelik yeni saldırı planında Türk rejimine önemli bir rol düşüyordu; bu açıklamalarla Türk rejimi bu yönlü görevini yerine getiriyor, bu doğrultuda hazırlıklarını yapıyor ve başta Suriye olmak üzere Irak ve İran gibi ülkelere yönelik savaş kışkırtıcılığında bulunuyordu. Diğeri ise, baharda gerilla eylemlerinde artış olacağı ve kitle eylemleri yapılacağı zaten belliydi, bunu PKK açıkça ilan etmişti; Türk rejimi yaptığı açıklamalarla bu tür gelişmeler karşısında habersiz olmadığını kamuoyuna duyurmak istiyordu. Tabii, bildiği halde engelleyememenin ortaya koyduğu zayıflığı da içine sindirmek zorunda kalıyordu. Nitekim gelişmeler, önceden bilindiği ve ilan edildiği gibi oldu. Mart ayıyla birlikte gerilla eylemleri yoğunlaşarak gelişti, Mart ayının ortasından itibaren Nusaybin ve Cizre'de başlayan ayaklanma niteliğindeki kitlesel eylemler Kürdistan'ın geniş kesimlerine yayılarak haftalarca devam etti. Bu, Kürdistan tarihi ve ulusal kurtuluş mücadelesi açısından olduğu gibi, faşist-sömürgeci rejim açısından da yepyeni ve çok önemli bir durumdu. Her ne kadar böyle bir gelişmeyi önceden bekleseler de, kendileri için ölümcül bir darbe olan bu gelişme karşısında şaşkın kaldılar, adeta şoke oldular. Kitlesel ayaklanmalarla birlikte Kürdistan sorunu geniş çevreler içinde yaygın olarak tartışılmaya başlandı. Bu gelişmelerle Türkiye'deki rejimin gerçek karakteri, faşist ve sömürgeci niteliği daha çok açığa çıktığından, demokrasi ve özgürlük sorunları daha gerçekçi temellerde tartışılır hale geldi. Kürdistan'da kitlelerin başkaldırısı, özel savaş yöneticilerinin, "terör dış kaynaklı" biçimindeki yalanlarını yerle bir ederek, faşist-sömürgeci rejimin Ortadoğu'ya yönelik kışkırtıcı faaliyetlerine ağır bir darbe vurdu. Kürdistan'daki gelişmeler Türkiye'deki her çevreyi haftalarca temel konu olarak meşgul etti. Kemalist-faşist çevreler, "terör ve bölücülük" çığırtkanlığını ayyuka çıkararak, "vatanın ve milletin bölünmez bütünlüğünün tehlikede olduğunu" öne sürdüler ve bu konuda mevcut yöneticileri eleştirerek göreve davet ettiler. Kürdistan'da halkın PKK'yi desteklediği, halk üzerinde devletin ve devlet partilerinin etkisinin silindiği, sömürgeci partilerin siyaset yapamadığı gibi konular basın organlarında haftalarca yazılıp çizildi.

İşte böyle bir ortamda ve böylesi gelişmeler karşısında faşist-sömürgeci rejimin ikinci büyük saldırısı gerçekleştirildi. Milli Güvenlik Kurulu, 28 Mart tarihli toplantısında durumu tartışıp planlayarak, yönetimin kendisinde ve faşist genelkurmaylıkta olduğunu ortaya koydu. Burada hazırlanan savaş planı, SHP ve DYP gibi sömürgeci partilere, hükümete ve basına dikte ettirilerek ve sözde savaşa karar verme yetkisini taşıyan meclis ise bir kenarda bırakılarak, kendi deyimleriyle "milli maç bütünlüğü ve heyecanı" ile uygulanmaya çalışıldı. Kuşkusuz faşist-sömürgeci rejimin Kürdistan'da savaş yürütmesi olayı yeni değildi. Türk devleti Kürdistan'da baştan beri bir savaş gücü olarak varlık gösteriyor, 12 Eylül darbesinden sonra daha da gelişen bu durum, 15 Ağustos 1984'ten beri sömürgeci özel savaş olarak sürekli geliştiriliyordu. Şimdi olan, mevcut gelişmelere göre özel savaş uygulamalarının daha da yetkinleştirilmesi idi. Fakat sorunun adı bu kez daha açık ve tam olarak ortaya konuyor; dünyaya kapatılmış bir Kürdistan'da her türlü terör, katliam ve sürgün uygulaması ile PKK ve gerillanın ezileceği, ardından da "Kürtçe konuşmak serbest" denerek sorunun çözüme kavuşturulacağı öngörülüyor ve planlanıyordu. Ayaklanma ile halk, PKK'yi ve gerillayı desteklediğini ortaya koyduğuna göre çok açık bir soykırım demek olan bu uygulama karşısında, çok küçük bir kesim dışında Türkiye'nin her türlü resmi ve gayri-resmi kurum ve kuruluşundan itiraz gelmedi, tersine büyük çoğunluğu benimsediklerini ve desteklediklerini açıkça ilan etti. Bu durum, Türkiye'de örgütlenen yapıların niteliğini ve örgütlenme özgürlüğünün durumunu açıkça göstermektedir.

Faşist-sömürgeci rejimin basın ve yayın organları üzerinde en katı

sansürü uygulamasına, buna uymayan gazete, dergi ve matbaaları kapatmasına ve Kürdistan'ı dünyadan tamamen tecrit etmeye çalışmasına rağmen, "Kürt sorunu" üzerine tartışma azalmamış ve bitmemiştir. Çünkü, 28 Mart planlamasıyla sürdürülen saldırı başarısız kalmıştır ve savaş Türkiye'de yaşayan herkesi ilgilendirmektedir. Ayrıca faşist-sömürgeci rejim her türlü politikasını Kürdistan'da yürüttüğü savaşa göre ayarlamak zorunda olduğu için, sorunu sürekli güncel olarak gündemde tutmaktadır. Her türlü faşist saldırıyı göğüsleyerek gelişen gerilla savaşı ve çeşitli biçimlerde süren kitlesel protestolar, bütün gizlemelere rağmen kendisini duyurmakta ve Kürdistan ulusal kurtuluş sorununu politik ortama dayatmaktadır. Nitekim 28 Mart'tan bu yana geçen dört ayı aşkın sürede faşist ordu birlikleri ile Kürdistan gerillaları arasında süren çarpışmalar, şimdiye kadar olanın en yoğun düzeyini yaşamıştır. Özel savaş valisi, bütün gizleme çabalarına rağmen, günlük savaş bilançosu yayınlamak zorunda kalmaktadır. Cumhurbaşkanı sıfatıyla Özal, hemen her ay Kürdistan'a bir sefer düzenlemekte ve çaresizliğini konuşmalarıyla dile getirmektedir. Bütün bunlara rağmen, tıpkı 1989 yılı güzünde olduğu gibi, bazı sömürgeci yetkililer "bölücü örgüt çökertildi" açıklamasını yapabilmektedirler. Sömürgeci yönetim, ne dediğini bilmez ve tamamen tutarsız hale gelmiştir.

Halk ayaklanmalarıyla birlikte gelişen sürecin önemli özelliklerinden biri, Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi ve kendi deyimleriyle "Kürt sorunu" karşısında faşist-sömürgeci rejimin çözümsüzlüğünün, sömürgeci özel savaşın kendilerini istedikleri çözüme götüremediğinin, rejimin siyasal çözüm yeteneğinde olmadığının bir kez daha ortaya çıkmış olmasıdır. Ordu tarafından çerçevesi çizilen ve yönlendirilen rejimin sınırlarını aşması ve onun planlarının başarısı için yollar arıyor olsa da, özellikle 28 Mart planını başarıyla hayata geçirebilmek için çeşitli çevrelerin kısmen farklı yöntemler aradığı gözlenmektedir. Son dönemlerde SHP'nin ileri sürdüğü "Kürt raporu" bu niteliktedir ve bu arayışların bir örneği olmaktadır. Fakat bu tür durumlar da rejim için yeni sorunlar ortaya çıkarmaktadır. Kemalizmin Kürt halk gerçeğine yönelik inkarcı yaklaşımı, yani Türk resmi ideolojisi, Newroz ayaklanmaları karşısında iyice parçalanmıştır. Geçmişte ileri sürülen "Dağ Türkleri" gibi ve 12 Eylül'den sonra icat edilen "Kürt Türkleri" gibi uyduruk deyimler birer utanç belgesi olarak artık geride kalmış, Akbulut gibi bazı kukla şoven insanlar dışında herkes Kürtlerden sözeder olmuştur. Mevcut gelişmeler karşısında sömürgeci yönetimin eski inkarcı tutumu sürdürmesi artık mümkün olmamaktadır. Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi için elbette bir kazanım olarak sayılabilecek bu durum, faşist-sömürgeci rejim içinse yeni bir sorun ve çıkmaz olmaktadır. Çünkü, bir yandan Kürtlerden sözederken, öte yandan eski politikaları aynen sürdürmenin ve yürütmenin olanağı iyice tükenmektedir. Özel savaşla ezme, "kök kazıma" politikasıyla sonuç alamayan, başarı kazanamayan, siyasal çözümler geliştirme gücünden yoksun olan faşist-sömürgeci rejim, mevcut gelişmeler karşısında tam bir duraksamayı, belirsizliği, kısaca çözümsüzlüğü yaşamaktadır. Politikacıyım diyen hiç kimse yeni yaklaşımlar geliştiremediği ve başından orduya angaje olmayı yaşadığı için, rejimin çürümesi iyice hızlanmıştır. Bütün bu durumları çok iyi gören ordu, yukardan ipin ucunu sağlam tutarak denetimi kaybetmemeye çalışmaktadır. 28 Mart planlaması tamamen böyle bir kaygının gereği olarak ortaya çıkmıştır.

Rejimin bu durumunun en açık görülebildiği olaylardan biri, Irak'ın Kuveyt'i işgaliyle ortaya çıkan gelişmelerdir. Olayın Türkiye'de büyük tartışmalara yol açtığı görülmektedir. Fakat tartışmalar, dolayısıyla ileri sürülen görüşler ve politikalar, Kuveyt'in durumu, uluslararası hukuk, hak, adalet gibi şeyler üzerine değildir, tartışmalarda bu tür şeylerin izine bile rastlanmamaktadır; her şey "Kürt sorunu" ve PKK üzerinedir, Türkiye'de düşünüyorum ya da politikacıyım diyen herkes adeta bu sorunla yatıp kalkmaktadır. Bütün kaygı ve hesaplar, "acaba PKK bu

durumdan nasıl yararlanır", "ABD ile bölgeye müdahale etsek ve savaşa girsek mi PKK karşısında daha etkili oluruz, yoksa bu tür şeylerin tamamen dışında kalksak mı" noktaları üzerinedir. Özal, sözde muhalefeti ve basını akılsızlıkla suçlarken tamamen bu durumu ileri sürmektedir; Demirel ve İnönü ve çeşitli yazar-çizer çevresi Özal'ı maceracılıkla, serüvencilikle, devleti bilinmeyen tehlikelere atmakla suçlarken bütünüyle bu noktadan yola çıkmaktadır. PKK ve Kürt halkı üzerine en vahşi katliamlarla gitmede tam bir birlik içinde olanlar, şimdi aynı kaygıyla Ortadoğu'daki gelişmeler karşısında tam bir kargaşa ve dalaşma içine düşmüşlerdir. Bu durum, Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi karşısında faşist-sömürgeci rejimin asker-sivil, sağcı-solcu bütün güçlerinin nasıl bir çıkmaz ve çözümsüzlük içinde olduğunu göstermektedir. Türk rejimi, PKK'ye karşı savaşmak dışında iç ve dış politikada kımıldayamaz hale gelmiştir. Savaş ise kendisinin en büyük çıkmazını oluşturmaktadır.

15 Ağustos Atılımının altıncı yılında düşman cephesini bu duruma getiren devrimci mücadelenin görkemliliği ortadadır. Devrim cephesinin bu yılda büyük güç kazandığını, sergilediği mücadeleyle kesin zaferi kazanacak bir güç olduğunu çok geniş çevreye kabul ettirdiğini söylemek hatalı değildir. En üst düzeyde yürütülen iki büyük sömürgeci saldırıyı boşa çıkararak ve önemli mevziler kazanarak zafer kazanacak bir savaş gücü olduğunu herkese göstermiştir. Savaş açıklamalarına bakıldığında bu yılda meydana gelen çarpışmaların ve bu çarpışmalardaki gerilla etkinliğinin nicelik ve nitelik olarak çok yüksek olduğu görülecektir. Bu, aynı zamanda, gerilla ordumuzun nicelik olarak çok büyüdüğünü ve önemli bir nitelik gelişimi yaşadığını göstermektedir. Denilebilir ki, bu bakımdan altıncı yıl mücadelesi, 15 Ağustos Atılım döneminin kalıcı sonuçlar yaratan bir toplamı olmuştur. Ve bu sonucun en önemlisi de şüphesiz Newroz ayı boyunca yaşanan halk ayaklanması niteliğindeki kitlesel eylemliliktir.

Halkımızın PKK önderliğinde ve gerillanın doğrudan etkisi ve denetimi altında 1990 baharında giriştiği kitlesel başkaldırı, ulusal kurtuluş mücadelemizde yeni bir dönüm noktası, siyasal, örgütsel ve eylemsel açıdan kalıcı etkiler bırakan çok önemli bir olaydır. Kuşkusuz bu olay, Kürdistan tarihinde ilk isyan hareketi değildir ve PKK önderliğindeki ulusal kurtuluş mücadelesi içinde ise henüz bir başlangıçtır. Fakat böyle olması, onun önemini azaltmadığı gibi, tersine daha da görkemli kılmaktadır. Kürdistan tarihinde çok sayıda isyan hareketi yaşanmıştır, ancak 1990 bahar ayaklanmasının bunlardan temelli ve çok önemli farklılığı vardır. Olayların hazırlanışına, yürütülüşüne ve sonuçlarına bakıldığında bu farklılıklar açık olarak görülebilir. Bağlı olduğu siyasal amaçlar, dayandığı önderlik, yürütülüş tarzı ve sonuçlarıyla 1990 başkaldırısı, tarihte bilinen Kürt isyanlarının modern çağa ulaşmış biçimi olmaktadır.

1990 Newroz ayaklanması, PKK'nin siyasal ve taktiksel çizgisinin bir kez daha doğrulanması, ulusal kurtuluş mücadelesinde sonuç verecek ve zefer kazanacak en temel mücadele biçiminin gerilla olduğunun kanıtlanması olmuştur. Bu özelliğiyle her türlü reformist-teslimiyetçi ve savaş ağalığı anlayışlarının kesin iflasını belgelemiştir. Bu tür güçler, PKK'nin gerilla yönelimine karşı söylenmedik sözü, etmedikleri küfürü ve ona karşı yürütmedikleri mücadele biçimini bırakmamışlardır. Bu konuda emperyalizme ve sömürgecilere yol göstericilik yapmışlar, güçleri yetmediği yerde onları yardıma çağırmışlardı. Halkımızın kitlesel eylemliliği karşısında kendi iflas etmiş konumlarını gizlemek için "halkımız kendiliğinden ayaklandı" diyerek gelişmelerin üzerine oturmak istemişlerse de, yaşanan gerçekler karşısında ve özellikle de halkın bilinci ve kendilerine karşı tutumu karşısında iyice müzminleşmekten kurtulamamışlardır.

Newroz ayaklanması, PKK ile faşist-sömürgeci Türk rejimi arasında süren mücadelede halkımızın tercihini açıkça PKK'den yana kullandığını gösteren bir referandum niteliğindedir. Nitekim Parti Önderliğinin daha önce yaptığı bir açıklamaya açık cevap verme ve açıklamayı olumlu yönde doğrulama olmuştur. Tüm iç ve dış kamuoyu tarafından halkın başkaldırısı böyle değerlendirilmiş, ayaklanma ile Kürdistan ulusal kurtuluş sorunu politik ortamın temel gündem maddelerinden biri haline gelmiştir. Faşist-sömürgeci rejimin teşhir ve tecrit edilmesinde ve ulusal kurtuluşçu çözümün alternatifsiz hale gelmesinde temel ve kalıcı siyasal etki bırakmıştır.

Halkımızın bahar eylemliliği, Cephe ve Ordu örgütlenmemizin gücünün gösterilmesi ve bu alanlardaki örgütsel çalışma ve gelişme için muazzam bir ortamın yaratılması, olanakların çoğaltılması olmuştur. Kürdistan'ın her tarafını derinden etkileyerek, kitlelerde ulusal bilinç ve mücadele azminin geliştirilmesinde, bunun için örgütlenme sürecinin hızlandırılmasında muazzam bir etki yaratmıştır. Ulusal çapta başkaldırı için, ulusal kurtuluş savaşını ne pahasına olursa olsun yürütmek için, tüm halka yönelik en etkili bir çağrı niteliğindedir. Nitekim böyle bir etki hem de en ileri düzeyde ortaya çıkmıştır. Bu temelde, içinde bulunduğumuz süreçte Cephe örgütlenmemizin ulus çapında yaygınlaşması ve gelişmesi, ARGK'nin nicel ve nitel bakımdan yeni bir sıçrama yapması yaşanmaktadır ve bu durum hızla devam edecektir.

Bütün bu gelişmeleri örgütleyen ve yürüten, mücadelenin yoğunlaştığı ve birleştiği merkez olan PKK, siyasal bir Parti olarak gücünü dosta ve düşmana tartışmasız bir biçimde kabul ettirmiştir. 15 Ağustos'un aydınlatıcı çizgisinde III. Kongre'nin geliştirdiği ulusal kurtuluşta partileşmek şiarının maddi bir gerçeklik haline geldiği açıkça ortaya çıkmıştır. Nitekim ayaklanmasal gelişme üzerine gerçekleştirilen Parti II. Ulusal Konferansı, bu partisel gelişmenin açık belgesi olmuştur. Ulusal kurtuluş mücadelemizde yeni bir dönüm noktası özelliği taşıyan gelişmeler üzerine toplanan PKK II. Ulusal Konferansı, bu gelişmeleri, ortaya çıkan yeni sorunları ve görevleri değerlendirmiş, mücadeleyi bu temelde ilerletecek tarihi kararlar almıştır. Konferansın her alanda yaptığı değerlendirmeler incelenirse, bu olgunluk, ortaya koyduğu sonuçlar bakımından kesin çözümleyicilik ve kararlılık düzeyi çok açık olarak görülebilir. Bu açıdan, sadece güncel gelişmeleri çözümleyen değil, aynı zamanda Partimizin bütün zirvelerini en üst düzeyde birleştiren ve sistemleştiren bir toplantı niteliğindedir. Böyle bir zirve de geçtiğimiz yılın önemli bir kazanımıdır, bu temelde partisel gelişme hızla sürecek, dolayısıyla bu da cephesel ve ordusal gelişimin, bir bütün olarak ulusal kurtuluş mücadelesinin gelişiminin doğru temellerde ve gereken düzeyde sürdürülmesini sağlayacaktır.

15 Ağustos Atılımının altıncı yıl kazanımlarının, Parti ve halk tarihimizde sürekli yeri olacak ve bunlar her yeni gelişme atılımında anılacaklardır.

Kuşkusuz buraya kadar yaptığımız belirlemeler, altıncı yıl mücadelesinin ortaya çıkardığı sonuçların sınırlı ve biraz da yüzeysel değerlendirilişidir. Aynı çerçevede mücadelenin dıştaki ve en başta da Türkiye devrimci hareketi üzerindeki etkilerine bakmak yararlı olur. Bilindiği gibi, 15 Ağustos'la başlayan devrimci gelişme süreci, Kürdistan'da olduğu kadar Türkiye için de bir devrimci gelişme sürecidir. 15 Ağustos Atılımı ile Kürdistan'da yaratılan her gelişme adımı Türkiye'yi doğrudan etkilemiş, devrimci hareket üzerindeki sosyal-şoven etkiyi parçaladıkça ve her türlü tasfiyeci eğilimi boşa çıkardıkça Türkiye'de devrimci hareketin doğru bir çizgiye yönelmesini ve bu temelde yeniden gelişme süreci içine girmesini sağlamıştır. Bu doğrultuda 15 Ağustos'un beşinci mücadele yılında sağlanan gelişmeleri burada belirtmek gerekir. Bu yılda, Türkiye'deki çeşitli devrimci grup ve örgütlerin Kürdistan sorununa daha yakından ilgi duymaları, sosyal-şovenizmi aşmaya ve doğru bir yaklaşıma ulaşmaya çalışmaları, PKK önderliğindeki Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesiyle ilişki ve ittifak arayışı içinde olmaları, Devrimci Birlik Platformu'nun canlandırılması, PKK'nin Kürdistan'da yürüttüğü mücadelenin Türkiye halkına aktarılması faaliyetleri gelişmiştir. Bütün bu alanlardaki çabalar 15 Ağustos'un altıncı mücadele yılında da geliştirilerek sürmüş ve Newroz halk ayaklanmasıyla en ileri düzeyine ulaşmıştır. Altı yıllık gerilla mücadelesiyle birlikte kitlelerin ayaklanmasına ulaşılması Türkiye ortamını derinden etkileyerek, denebilir ki devrimci hareketin tarihinde bir dönüm noktasını oluşturmuştur. Kürdistan sorununa (dolayısıyla devrimin bütün sorunlarına) doğru yaklaşım ve bu temelde devrimci mücadelenin geliştirilmesi artık Türkiye için de bir gerçek haline gelmeye başlamıştır. Zaten Türkiye'nin emekçi kitlelerinin çeşitli biçimlerdeki mücadelesi de gelişmekte ve devrimci siyasal mücadeleyi zorlamaktadır. Ayrıca, Türkiye'de yapılan kamuoyu yoklamalarında kitlelerin geniş kesiminin Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkını istediği ve desteklediğinin ortaya çıktığını da burada belirtmek gerekir.

Türkiye devrimci hareketinde başlayan bu olumlu gelişmelerle birlikte bazı olumsuzluklar da iyice açığa çıkmaktadır. Pratik mücadele alanına çıkamama, bunun için örgütlenememe ve en çok da kendi aralarında devrimci ittifak geliştirememe gibi olumsuzluklarla birlikte, Kürdistan'daki gelişmenin etkisiyle her grup ya da örgütün bölünerek yeni bir Kürdistan örgütü yaratma durumuna düşmeleri önemli olumsuzluklar olarak belirtilebilir. Öyle ki, Türkiye'deki her grup, örgütsel eğilim adeta bir "Kürt grubu" doğurmakta, Türkiye'deki akılalmaz parçalı yapı olduğu gibi Kürdistan'a taşırılmaktadır. Bu, son derece olumsuz, kötü ve devrimci güçleri heder eden bir durumdur. Türkiye'de böyle paramparça olmuşluğun nedeni, diğerleriyle birlikte, bir siyasal güç haline gelememe, siyasal mücadele ortamına girememedir. Oysa Kürdistan devrimci hareketi bu durumda değildir, bu yapıyı çoktan aşmıştır, dünya politikasını etkileyen bir politik mücadelenin sahibi haline gelmiştir. Bu nedenle, Türkiye'de sürdürülen o yapının Kürdistan'da ortamı artık yoktur. Dolayısıyla, adeta bir hastalık durumuna getirilmiş olan bu bölünmüşlük eğiliminin Kürdistan'a taşırılmasından vazgeçilmeli, uzak durulmalıdır. Türkiye'deki çeşitli örgütler içinde yer alan Kürdistanlı devrimci güçler, eğer Kürdistan devrimci mücadelesine katılacaklarsa, bu mücadeleyi en zor koşullarda omuzlayıp bugüne getiren devrimci örgüt yapısı içinde birleşebilmeli, en azından onunla sıkı bir ittifak içinde olabilmelidirler. Çoğunluğu dogmatizmden kaynaklanan çeşitli görüş ayrılıklarının ortadan kalkması, devrimcilerin birliğinin gelişip güçlenmesi ve güçlerinin heder olmaması ancak böyle sağlanabilir ve inanıyoruz ki, böyle bir yaklaşım bu tür gelişmeyi hızla yaratır.

15 Ağustos Atılımının altıncı yılında gelişen mücadelemizin ve halk ayaklanmasının işbirlikçi-teslimiyetçi Kürt çevreleri üzerindeki etkisi de büyük olmuştur. Bilindiği gibi, Irak-İran savaşının bitmesinden sonra, PKK'nin ittifak ve direniş çağrılarına olumsuz cevap veren Güney Kürdistanlı güçler de tamamen iflas etmişler, Güney'de yaşanan bu iflasla birlikte tüm işbirlikçi-teslimiyetçi güçler tam bir umutsuzluk içinde emperyalist metropollere kapağı atmışlardı. Ortamın bütün zorluklarına karşın PKK'nin ulusal direniş mücadelesini geliştirmesi ve tüm Kürdistan parçalarındaki halkın güven ve desteğini kazanması, bu çevrelerde büyük bir telaş yaratmıştı. Böyle bir korku ve telaşla 1989 yılının güzünden itibaren emperyalist metropollerde "Kürt konferansları" adıyla toplantılar düzenlemeye ve emperyalist efendilerinden bazı haklar dilenmeye yöneldiler. Kürdistan sorununu bütünüyle çarpıtan bu toplantıların amacı, sözde "Kürt dostu" geçinen bazı emperyalist çevrelerle işbirliği geliştirmek, PKK önderliğindeki ulusal kurtuluş mücadelesini uluslararası kamuoyundan tecrit ederek siyasal ilişkilerin gelişmesini engellemekti. Kürdistan'da esameleri bile okunmayan işbirlikçi çevreler, varlıklarını bu yolla devam ettirmeyi ve PKK'nin gelişimini bu biçimde engellemeyi umut ediyorlardı. İlki Paris'te yapılan bu toplantıların birçok Batı kentinde tekrarlanması planlanmıştır. Gerilla mücadelesinin 1990 baharında kitle ayaklanması haline gelmesi, işbirlikçi-teslimiyetçi çevrelerin bu çabalarını darmadağın ederek ortadan silip süpürdü. Bu oyunlarının da boşa çıktığını gören bu tür güçler, adeta ortalıkta görünemez hale geldiler. Tam bir iflası ve sefaleti yaşarlarken, Irak'ın Kuveyt'i işgaliyle ortaya çıkan gelişmelerden yararlanarak yeniden yaşam yolu bulmaya çalıştıkları gözlenmektedir.

Devamı 27. sayfada

EMPERYALİZMİN ULUSAL-KÜLTÜREL ÖZERKLİK PLANLARI İLE SÖMÜRGECİLERİN BAZI DİL-KÜLTÜR ALDATMACALARI KÜRDİSTAN DEVRİMİNİ DURDURAMAZ

Baştarafı 1. sayfada

dıklarını iddia ediyor. Demirel'in DYP'si ise, radyo ve televizyonda Kürtçe programlar olabileceğini, bir Kürt partisi bile kurulabileceğini belirterek ötekilerden geri kalmamaya özen gösteriyor.

Kısacası bu konuda son birkaç aydır yoğun bir çekişme, tartışma ve rekabet yaşanıyor. Peki bütün bunlar ne anlama geliyor? Kültürel özerklik planının asıl sahipleri kimlerdir? Aylardır tantanalı açıklamalarla model üstüne model öneren burjuva partilerinin sonuçta "Kürtçeye özgürlük" adıyla fiili durumun bile gerisinde önerilerle ortaya çıkarken, bir de Kürt halkının haklarının savunucusu kesilmelerini nasıl karşılamalı? Bunlar ve emperyalist ağababaları gerçekten halkımız üzerinde uygulanmakta olan çağdışı baskılar ve haksızlıkların karşısında mıdırlar? Bu gözboyama ve aldatıcı rekabetin esas nedeni, halkımızın haklarına saygılı olmaları mıdır? Değilse bütün bu gürültü-patırtıların anlamı nedir? Sayılan ve sayılabilecek benzer daha pek çok soruya yanıt verebilmek, yaşanan gelişmelerin altında yatan esas olguları görebilmek için, sorunu bazı yönleriyle irdelemek gerekiyor.

Kültürel özerklik planları yeni değildir

Her ne kadar tartışmalar şimdilerde yoğunlaşmakta ve bazı güdük öneriler bu süreçte ortaya çıkmakta ise de, bu konudaki planlar aslında hiç de yeni değildir; oldukça eskiye dayanmaktadır. Kafasını duvara çarpmadan önünü görmek gibi bir geleneği olmayan Türk sömürgecilerinden önce bu tür planları ortaya atan ve TC'ye de empoze etmeye çalışan gücün emperyalizm olduğu biliniyor. Ve yine biliniyor ki, sadece belli başlı emperyalist odaklar da değil, Kürt ilkel milliyetçiliği ile küçük-burjuva reformist güçleri ve her türden sosyal-şoven güçler böyle bir planın gizli ya da açık savunucularıdırlar. Yani sözkonusu güçlerin Kürdistan sorununun çözümü için öngördükleri ve benimsedikleri çerçeve, böyle bir ulusal-kültürel özerklik çerçevesidir.

Doğu ve Güney Kürdistan'da II. Dünya Savaşı sonrasından başlayarak günümüze kadar olup biten gelişmeler, bu konuda son derece öğreticidir. Ülkenin kurtuluşu ve halkın gerçek taleplerini değil, bazı feodal-komprador aşiret çevrelerinin çıkarlarını esas alarak geliştirilen ve savunulan ve KDP pratiklerinde ifadesini bulan otonomici politikaların vardığı nokta bugün gözler önündedir. Yıllar yılı halkımızın birçok değerlerini ve olanaklarını ve pek çok uygun tarihsel fırsatları heba eden KDP'nin sloganı "Irak'a demokrasi, Kürdistan'a özerklik" biçimindeydi. Saddam'ın uyguladığı otonomiyi beğenmediklerinde ise, "Otonomiya rast û durust" demekten öteye gidemediler. Yani onlar her ne kadar halkın ve ülkenin kurtuluşu için mücadele ettiklerini iddia etseler de, gerçekte onların talepleri kendi feodal, aşiretsel çıkarından başka bir şey değildi. Zaten 1975 ve 1988'de de açıkça görüldü ki, onlar, zora geldi mi ülkeyi de, halkı da düşmanın ayakları altında terkedip kaçmayı, emperyalistlerin kanatları altına sığınmayı kendilerine ilke edinmişlerdir. Fakat lafa geldiğinde de, en doğru ve akıllı politikaların kendi otonomist görüşleri olduğunu söyleyip durmuşlardır. O kadar ki, 1988'de halkımızı Saddam'ın barbarlığına terkedip kaçtıklarında bile, yani kendi politikaları bir kadavra gibi yere serilmiş duruyorken bile, Doğu ve Güney Kürdistan'da sözümona liderlik iddiasında bulunan bu baylar, Avrupa metropollerinde açıklama üstüne açıklama yaparak, PKK'nin bağımsızlıkçı ve anti-emperyalist politikasının doğru ve gerçekçi olmadığını, hayal peşinde koşmak olduğunu, kendi otonomist politikalarının gerçekçi olduğunu söyleyebilmekteydiler. Bu aymaz durumları, onların nasıl bir gaflet içerisinde bulunduklarını iyi izah etmektedir.

Bunların birer uzantısı olarak, özellikle 1970'lerde Kuzey-Batı parçasında ortaya çıkan DDKD, KUK, Özgürlük Yolu gibi küçük-burjuva reformistlerin talepleri de, bu çerçeveyi aşmadı. Hatta bunlar başlangıçta "Doğu'ya yol, okul, elektrik" vb. istemlerle bir kültürel özerklik kavramının bile gerisinde seyretmekteydiler. Günümüzde de hala eski konumlarından pek farklı oldukları söylenemez. Güney ve Doğulu güçler gibi bunlar da çözümü emperyalist sistem içerisinde aramaktadırlar. Özellikle PKK önderliğindeki ulusal kurtuluş savaşının başarısı belirginleştikçe, bunların emperyalizme daha çok sarılmaları boşuna değildir. Reformizme öykünen bu grup ve grupçukların en iddialılarından bir ÖY'nin -ki kendisine TKSP diyor bugün- günümüzde örneğin "Türkiye'ye demokrasi, Kürdistan'a özgürlük" biçiminde dile getirdiği talep, KDP'nin yukarıda belirtilen görüşünden farklı ve daha ileri değildir. Bütün bunlar da emperyalizmin öngördüğü ulusal-kültürel özerklik çerçevesini aşmayan taleplerdir.

Denilebilir ki, kültürel özerklik "çözümünün" esas sahipleri emperyalistlerdir. Bu, NATO, ABD ve AT'siyle emperyalistlerin öteden beri öngördükleri yöntemdir. Kürdistan sorununun bağımsızlıkçı ve radikal bir temelde çözümünü kendi çıkarlarına aykırı gören emperyalistlerin, böyle bir çözümü engellemek için her fırsatta bu tür özerklik planlarıyla devreye girmeye çalıştıkları bilinmektedir. Yüzyılımızın başında Sevr ve Lozanlardan, 1970'li yıllardaki Kissinger planlarına ve günümüzde AGİK çerçevesinde gelişen toplantı ve platformlara kadar pek çok örnekler alınabilir. 1970'li yılların sonlarında ve 80'lerde PKK'nin önderliğinde bağımsızlıkçı ve radikal çizginin hayat bulması ve halktan aldığı destekle günden güne gelişmesi, emperyalistleri daha yoğun çaba sarfetmeye ve daha açık tavır almaya zorladı. Çeşitli emperyalist odaklar Kürt kültürünün yaşatılmasından sık sık dem vurmaya başladılar. Yine herbiri kendine bağlı bir Kürt işbirlikçi grubu, tamamen uşaklık temelinde ve gelecekteki girişimlerinde bir alet olarak kullanmak üzere beslemeye özen gösterdiler. Başta ABD olmak üzere tüm emperyalist çevreler, sorunu PKK'siz, yani radikal olmayan yöntemlerle halletmek istediklerini "Kürt sorununa evet, PKK'ya hayır" biçiminde açıkça ifade ettiler. PKK'nin temsil ettiği devrim seçeneği geliştikçe, emperyalistlerin hareketlenmesi ve beslediği uşaklarını da harekete geçirmesi gözle görülür biçimde arttı. Ulusal kurtuluş mücadelemizin önemli bir dönüm noktası ve aynı zamanda da güçlü bir atılım dönemi olan 1988-89 sürecinde, bir yandan Partimize saldırılar artarken, diğer yandan eskiyeni işbirlikçilerden kiminin ABD'ye kabul edilmesi, kimilerinin, Ecevit'in 70'lerin sonunda UDG (Ulusal Demokratik Güçbirliği) adıyla yaptığı gibi bu kez TEVGER adıyla bir araya getirilip PKK'nin karşısına çıkarılması; yine bizzat emperyalistler eliyle tertiplenen konferanslarda bunların bir araya getirilmesi ve hep birlikte "Kürtlerin kültürel kimliğini" kurtarma tartışmaları, sözkonusu girişimlerin bazı somut örnekleridir. Bütün bu çabalar, PKK'nin Kürdistan'da halkla bütünleşerek geliştirdiği devrim seçeneğine bir alternatif oluşturmayı amaçlamaktadır.

Görüldüğü gibi, kültürel özerklik planları ve bu doğrultuda yapılan hazırlıklar ve sergilenen çabalar oldukça eskiye dayanmaktadır. Olayın yeni ve farklı olan yönü, sorunun şimdi çok geri planlarda da olsa, TC temsilci ve yöneticileri tarafından da açıkça tartışılmasıdır. Sömürgeci Türk burjuvazisinin, kemalizmin katı inkarcı politika ve yaklaşımından bir milim bile sapmamak için yıllardır inatla nasıl direndiği bilinmektedir. Ne emperyalistlerin zaman zaman yaptıkları telkin ve uyarılar, ne de reformist güçlerin boyun büküp yalvarmaları onlar üzerinde en küçük bir etki yaratabildi. Tersine inkarcılığa daha da sıkı sarıldılar; değil herhangi bir hak tanıma, Kürt varlığını bile kabule kesinlikle yanaşmadılar. Ancak Kürdistan'da PKK önderliğinde silahlı direnişin gelişmesiyle birlikte ülkemizde attıkları her adımda o ırkçı ve inatçı kafalarını sert gerilla kayasına çarpmasıyladır ki; bilinen o inkarcı tutumlarını terketmekten başka çare olmadığını görmek durumunda kaldılar. Ve şimdilerde burjuva partileri arasında tanık olunan tartışmalar böylelikle ortaya çıktı.

Tartışmalar neden bu süreçte yoğunlaştı?

Sıradan bir gözlemcinin bile rahatlıkla farkedebileceği gibi, Türkiye'de bugün çokça görülen Kürt dili, kültürü üzerindeki baskıların kaldırılması, bazı dil-kültür haklarının tanınması türünden tartışmalar, doğrudan doğruya gerilla savaşının gelişimine bağlı ve ona paralel olarak gündeme gelmiştir. Bugün bu tartışmaların içinde yer alan faşist rejimin hiçbir kurumu ve kanadı, konuyu, kendi görüşü olduğu için, ya da isteyerek gündeme getirmiş değildir. Aksine kendilerini çeşitli bakımlardan zorunlu hissettikleri içindir. Herhalde aklı başında hiç kimse 12 Eylül rejiminin Kürtlere bazı dil-kültür hakları tanınmasından yana olduğunu, ya da buna benzer yaklaşımları olduğunu iddia edemez. Çok iyi bilinmektedir ki, 12 Eylül faşist darbesinin en önemli nedenlerinden birisi, hatta başta geleni, PKK şahsında filizlenmeye başlayan ulusal kurtuluş mücadelemizi tamamen askeri faşist bir şiddet temelinde ezmekti. Faşist rejimin Kürt varlığı, Kürt dili konusundaki yaklaşımını kendi icraatı zaten yeterince izah ediyor. Dünyada benzeri görülmemiş bir ırkçılık örneği sergileyerek, insanların ana dillerini bile yasalarla tayin etmeye ve yasa konusu yapmaya kalkışan ve bu amaçla çıkardığı 2932 sayılı yasayla Türkiye'de herkesin ana dilinin Türkçe olduğunu hükme bağlayan bu ucube rejimin kendisi değil midir? Nitekim bu ucube rejimin en tepesinde bulunan Özal, her zaman savunageldiği görüşünü bugün de tekrarlamakta hiçbir sakınca görmüyor; yılanın başının ezilmesinden sözediyor. Yani kör bir şiddet, ezme, kök kazıma, Kürtlük adına ne varsa böylece imha etme yöntemleri 12 Eylül rejiminin temel politikasıdır.

O halde nasıl oluyor da aynı rejimin çeşitli kurumları, "Kürtçeye özgürlük", "Kürt kimliğinin tanınması, Kürt kültürü üzerindeki yasakların kalkması" gibi konularda birbirleriyle yarışırcasına öneriler ve raporlarla ortaya çıkabiliyorlar? Bu sorunun bir tek izahı var; o da, faşist rejimin şiddet politikalarının, kemalist inkarcı yaklaşımların ulusal direniş savaşımız karşısında iflas etmiş olmasıdır. Bu iflas belirginleşip derinleştikçe, yani şiddet yönteminin tam bir çıkmaz olduğu görüldükçe sözkonusu tartışmalar da yoğunluk kazanmıştır. Bu gerçeği, 12 Eylül sonrasındaki gelişmeler zincirinde izleyebilmek o kadar zor değil. 1984-85'lere kadar rejimin hiçbir sözcüsünün ağzından böyle görüşler işitilmedi. Bugün raporlar hazırlamakta yarış eden partilerden hiçbirinin program ya da seçim bildirgelerinde bu konulara ilişkin tek satır yer almadı. Ancak ulusal direniş mücadelemizin çıplak askeri zorla ve özel savaşın en kirli yöntemleriyle imha edilemeyeceği anlaşılmaya başlandıktan sonradır ki, önceleri tek tük sesler halinde ve süreç içerisinde giderek genişleyen tartışmalar gündeme gelmeye başladı. Bazı eski-yeni askerlerin, çeşitli sivil çevreler ve burjuva partilerinin model arayışları sözkonusu oldu; baskıcı, inkarcı politikalar ilk kez tartışma konusu edilmeye başlandı. Sıkışıklığın tehlikeli patlamalara yol açmaması için birtakım emniyet tedbirlerinin alınması gerektiğine dikkat çekildi.

Giderek yaygınlaşan ancak pratikte somut bir öneri biçimine dönüşmeyen bu tür tartışmalarla 1990'a gelindi. 1990 Newroz'unda Kürdistan'da yaşanan serîhildan gerçeğiyle birlikte ulusal kurtuluş mücadelemiz yeni ve üst bir aşamaya girerken, sömürgeciler açısından da daha ciddi arayışlar kaçınılmaz oldu. Öteden beri sürdürülen tartışmaları somut bir karara bağlama gereği doğdu. Ve bilindiği üzere serîhildan sürecinde rejimin üst kademelerinde ordu ve özel savaş yönetiminin inisiyatifinde gelişen bir dizi toplantı ve görüşmeler ardından bir kez daha şiddet seçeneğinde karar kılındı. Özel savaş yönetiminin her alanda yetkinleştirilmesi, muhtıra ve bilinen kararnamelerle silahlı direnişin ezilebileceği, PKK'nin imha edilebileceği düşüncesinden hareketle bazı dil-kültür hakları tanınması konusundaki tartışmalar kesilmiş oldu. Başta Özal olmak üzere faşist rejimin birçok asker ya da sivil yöneticisi, açıkça, ulusal kurtuluş hareketimizin böylesine atılım yaptığı bir dönemde bazı haklar tanımanın taviz vermek anlamına geleceğini, bunun ise mücadeleyi durdurmak yerine daha da alevlendireceğini, dolayısıyla çok tehlikeli olacağını, bu nedenle en küçük bir taviz dahi verilmemesi gerektiğini belirttiler. Ancak PKK'nin ve silahlı direnişin tamamen tasfiye edilmesinden sonra bu konuda bazı adımlar atılabileceği vurgulandı. Yani PKK'yi ortadan kaldırmadan bu tür tartışmaların bile yapılmasına izin vermeyeceklerini sözümona kararlılıkla dile getirdiler.

Peki bu kararların ve çıkarılan kararnamelerin üzerinden daha üç-dört ay gibi kısa bir süre bile geçmeden, dil-kültür tartışmalarının yeniden, hem de eskisinden daha kapsamlı boyutlarda gündeme gelmesi ne anlama geliyor? Bekledikleri gibi silahlı direniş mi bastırılıp imha edilebildi? Yoksa PKK'nin kökü mü kazındı, bitirildi mi? Çok açık ki, bunlardan hiçbirisi gerçekleşmiş değil. Tam aksine Partimiz her zamankinden daha etkin biçimde silahlı direnişe komuta ediyor ve mücadele büyümesini sürdürüyor. Onca sansüre rağmen faşist rejim bu büyümeyi örtbas etmeye, gizlemeye muaffak olamıyor. Özel savaş yönetimi yeni çıkardığı kararnamelerle ayaklanan halkımızı faşist terör, katliam ve sürgünle tehdit ederek, PKK'ye destek sunmaktan caydırma hevesine kapıldı. Ancak sözkonusu kararnamelerin mürekkebi dahi kurumadan, Kürdistan halkı gerekli karşılığı pratiğiyle verdi. Cezaevlerinde başlatılan direnişlere, başta Diyarbakır ve Mardin olmak üzere Kürdistan'ın birçok yöresinde geniş kitlelerin katılım sağlaması; daha sonraki günlerde örneğin bir Kerboran'da, Cizre ve Nusaybin'deki gibi ayaklanmalar yaşanması, kepenk kapatma vb. protesto eylemlerinin sürdürülmesi türünden olay ve gelişmeler de çok somut olarak gösterdi ki, Kürdistan halkı faşist-sömürgeci TC'nin terör ve tehditlerine pabuç bırakmayacaktır.

Diğer yandan gerilla savaşı ve silahlı direniş olanca şiddetiyle devam etti ve bu süreçte sömürgeci güçlere önemli kayıplar verdirildi. TC, yaşadığı bozgunları, savaş alanlarındaki her türlü habere sansür koyarak gizlemek yoluna gitse de, bizzat Kozakçıoğlu'nun yaptığı açıklamalar bile tek başına, durumun anlaşılmasına, silahlı savaşın boyutlarını kavramaya yetmektedir. Haziran ayı başlarında, 1990 yılının ilk beş aylık dönemine ait bir bilanço açıklarken Kozakçıoğlu, beş ayda 1500 olay meydana geldiğini söylüyordu. Sömürgecilerin her zaman yaptıkları gibi kendilerini başarılı göstermek için bu rakamı ne kadar küçültmüş olabileceklerini tahmin etmek zor değil. Buna rağmen rakam doğru bile kabul edilse, bu beş aylık sürede istisnasız her gün 10 ayrı olay ve çarpışmanın yaşandığı anlamına gelmektedir. Tarafsız bir gözlemci, savaşın hangi yoğunlukta sürdüğünü buradan rahatlıkla çıkarabilir.

Kuşkusuz bu durum, muhtıra ve kararnamelerle alınan yeni şiddet önlemlerinin de gerilla mücadelesi karşısında kısa sürede çıkmaza saplandığının en açık kanıtı olmaktadır. Bu yöntemler de aşılıp boşa çıkarıldığı ve ulusal kurtuluş mücadelemiz daha büyük gelişme istidadı gösterdiği içindir ki, faşist rejim sözcüleri, bir anlamda kendi tükürdüklerini yalama pahasına dil-kültür tartışmalarını tekrar gündeme getiriyor; mücadelemizi bununla yavaşlatmayı, zayıflatmayı deniyorlar.

Ayrıca konunun bir de görülmesi gereken dış boyutları var. Örneğin SHP yöneticilerinin yaptığı açıklamada, sözkonusu raporun parti meclisinin onayından geçer geçmez hemen yabancı dillere çevrilip Avrupa ve benzeri alanlardaki uluslararası kurumlara gönderileceğinin vurgulanması boşuna değildir. Erdal İnönü'nün faşist rejimin dış işleri temsilcisi gibi son dönemlerde her tarafa koşturulması düşünüldüğünde durum daha da iyi anlaşılıyor. TC'nin savaş kurallarını hiçe sayarak yaptığı uygulamalar ve bu amaçla çıkarılan son kararnameler, rejimi dışarda da alabildiğine teşhir etmekte ve zorlamaktadır. Elbette ki dış güçlerin gözlerini Kürdistan'a çevirmesinde de başlıca etken, Partimiz önderliğinde gelişen silahlı direniş mücadelesidir. Özellikle serîhildan'la birlikte mücadelenin kitlesel boyut kazanması, dıştaki dost ve düşman güçleri önemli oranda etkilemiş, ge-

niş yankılar uyandırmıştır. Avrupa Parlamentosu, Helsinki İzleme Komitesi, Uluslararası Af Örgütü gibi kuruluşlar, TC'nin Kürdistan'daki uygulamalarına karşı çıkan kararlar alır, açıklamalar yaparken, pek çok çevre de, kurtuluş savaşımıza ve PKK'ye bakış açısını gözden geçirme, düzeltme gereği duymuştur. Bütün bunların sonucunda da TC, uluslararası her platformda bu sorunla burun buruna gelme durumunda kalmıştır. Hangi yöne dönerse, şu veya bu şekilde Kürt sorunuyla yüzyüze gelen TC; uluslararası platformlarda hiçbir sorununu dile getirip savunamaz ve adeta adım atamaz hale gelmiştir. İşte bu çıkmazdan da kurtulabilmenin bir yolu olarak, bazı aldatmacalar biçiminde de olsa dil-kültür haklarının gündeme getirilmesi kaçınılmaz görülüyor. Tartışma ve bazı raporların şu sıralar gündeme gelmesinin bir nedeni de budur. Çünkü TC'nin dış politikası zaten dünyadaki son gelişmeler ve yumuşama sürecinden beri bir krizde bulunuyor. Buna bir de Kürt sorunu ve Kürdistan'daki uygulamaları yüzünden teşhir oluşu eklenince, bu alanda da tam anlamıyla bir çıkmaza saplanmış oluyor.

Kültürel özerklik bir hak olarak görüldüğü için değil, PKK seçeneğine alternatif olarak gündeme getiriliyor

"Güneydoğu için model" önerilerinin bu denli bol sayıda ortaya atıldığı bir ortamda, özel savaş yönetiminin başı Kozakçıoğlu'ndan tüm burjuva partilerine, sözde demokrat geçinen çevrelere ve emperyalist mihraklara kadar herkesin Kürt dili ve kültürünün savunuculuğuna soyunduğu koşullarda, bazıları, bu şarlatanların en azından bir kesiminin sınırlı da olsa gerçekten Kürt halkının haklarını savunduklarını sanabilir; bu nedenle tartışma geliştirdiklerini düşünebilirler. Oysa gerçek durum kesinlikle böyle değildir. Altı çizilerek önemle vurgulamak gerekir ki, bütün bu çaba ve girişimlerin asıl nedeni, halkımızın gerçek kurtuluşunu engellemek, PKK önderliğinde gelişen bağımsızlık ve özgürlük mücadelesini sabote etmek, başarısızlığa uğratmaktır. Diğer bir deyimle, çürümüş Türk burjuva egemenlik sistemini ve "Misak-ı Milli"yi korumaktır. O bakımdan bu tür girişimleri, gerçekten bir hak teslimi değil, şimdiye kadar uygulanagelen özel savaş taktiklerinin bir uzantısı, bir halkası olarak görmek daha doğru ve yerinde olacaktır. Hem sömürgeciler ve hem de insan hakları, azınlık hakları savunucusu kesilen emperyalistler açısından durum böyledir. Hepsi için esas mesele, PKK'yi, PKK'nin başını çektiği Kürdistan devrimini nasıl durdurabiliriz, sorundur.

Bir önceki başlık altında da değinmeye çalıştığımız gibi, böylesi girişimlerin tamamen Kürdistan'daki silahlı direnişin gelişimine paralel olarak gündeme gelmesi, durumu yeterince açıklığa kavuşturuyor zaten. Örneğin bugün rapor hazırlamakta başı çeken bir SHP'nin durumu açık değil mi? Eğer sorun, çok güdük de olsa gerçekten halkın birtakım haklarını savunmaksa, SHP şimdiye kadar neredeydi ve ne yapıyordu? Programında ve 7-8 yıllık pratiğinde bu konuda olumlu tek bir örnekten sözedilebilir mi? Bu tür herhangi bir girişimi olmadığı gibi, kendini CHP'nin devamı sayan SHP, kemalist mirasa en çok sahip çıkarak, kendi milletvekillerini sağır ve dilsizler gibi pasif biçimde de olsa, emperyalizmin denetimindeki Parıs toplantısına katıldıkları gerekçesiyle partiden ihraç edecek kadar tahammülsüzdür, bu çok açık. Ancak Kürdistan'da Newroz döneminde yaşanan halk ayaklanmaları, ardından İnönü'nün bazı Kürdistan kent ve kasabalarına yaptığı gezide karşılaştığı manzaralar, halkın SHP de dahil tüm düzen partilerini terkedip hızla PKK'ye akışına tanık oluşu neticesindendir ki, SHP böyle manevralar yapmayı gerekli görmüştür.

SHP'nin durumu kurtarmak üzere hareketlenmesi tam da o sürece rastlamaktadır. Bir yandan, daha önce kovduğu milletvekillerinin partiye geri dönebileceklerini açıklayıp görüntüyü düzeltmeye çalışırken, bir yandan da şimdilerde açıklanan raporun hazırlıklarını başlatıyor ve bu amaçla İngiliz emperyalizminin İrlanda vb. pratiğinden dersler çıkarmak, bu alanda incelemeler yapmak üzere Deniz Baykal'ı İngiltere'ye gönderiyordu. Çünkü SHP, içindeki Kürtleri dışlama ve soruna ilgisiz kalma politikasının doğru olmadığı, PKK'nin işine yaradığı telkinleri alıyordu, bu tutumunu değiştirmesi isteniyordu. Faşist rejimin resmi ya da sivil temsilci ve savunucuları böyle istiyorlardı. Örneğin, özel savaş yönetiminin emrinde bir özel tim gibi (bu sıfatı onlar kendilerine yakıştırıyorlar) çalışan "profesörler timi"nden Doğu Ergil, SHP'nin kendi içindeki Kürtleri partiden atmasının çok yanlış olduğunu belirterek, "Eğer ayrılıkçılara karşı olan bu işbirlikçi Kürtleri desteklemezsek, bunları devredışı bırakırsak, ayrılıkçı teröristler temsil niteliği kazanırlar" diyerek SHP'yi uyarıyordu. Yani biz Kürtlüğü kendi içimizde uşaklaştırdığımız işbirlikçilere temsil ettirmeli, bunun yollarını bulmalıyız demek istiyordu. İşte SHP raporunun altında yatan asıl olgular bunlardır. Yoksa, Kürt halkının haklarını savunma gibi bir düşünce kesinlikle değil.

Öte yandan sözkonusu raporun açıklanmasıyla birlikte gelişen yoğun tartışmalar da bu gerçeği çok açık bir biçimde ortaya koymaktadır. Gerek lehte gerek aleyhte görüş belirtenlerin kaygılarının esas kaynağı ve yaklaşımlarının odak noktası, raporda önerilen uygulamaların PKK'yi durdurup durduramayacağı sorusudur. Ölçü kesinlikle budur; Kürt halkının haklarını ne denli içerip içermediği, ya da gerçekten sözü edilen kırıntı mukabilinde şeylerin bir hak niteliği taşıyıp taşımadığı gibi hususlar değil...

Rapora karşı çıkanlar, daha çok kaygılı çevrelerdir. Kürtçenin serbest bırakılması, Kürt kimliğini kabullenme gibi adımların yarar yerine daha zararlı olabileceğini, silahlı direniş hareketini daha da alevlendireceğini, açılan küçük gediklerin PKK tarafından zorlanarak genişletileceği ve sonuçta duvarların tümden yıkılacağından korkmaktadırlar. Raporu olumlu bulanlar ise, halkın PKK'ye akan desteğinin ancak bu yöntemle kesilebileceğini, dolayısıyla PKK'nin ancak bu tür uygulamalarla durdurulabileceğine inanan kesimlerdir. Bu ikinci kesimde yer alanlardan örneğin bir Metin Toker ve M. Ali Birand, SHP raporunu eleştirenlerin görüşlerini yersiz ve haksız bulurken esas sorunu açıkça ifade ediyorlar. M. Toker, raporun insafsız eleştirilere vesile edilmesinin haksızlık olduğunu belirtiyor ve şöyle diyor:

"Rapor, Anayasa'daki deyimle, 'Türk milletinin bağımsızlığı ve bütünlüğü, ülkenin bölünmezliği'nin Güneydoğu Anadolu'da nasıl bir tutum takınılmasıyla daha iyi sağlanacağı hususunda bir teklif, bir görüş getirmektedir. Amacın bu olduğunu hiç kimse çarpıtamaz. Hiç kimse böyle bir tartışmanın o ilkeleri dinamitlediğini vicdan rahatlığıyla söyleyemez." (Milliyet, 21 Temmuz 1990)

Aynı gazetenin aynı tarihli sayısında M. Toker'in karşısındaki "Köşe"den M. Ali Birand da, bu görüşü şu sözlerle onaylıyor:

"SHP bu raporuyla, iddiaların aksine, 'Türkiye'nin toprak bütünlüğünü' korumak ve bölücü güçleri etkisizleştirme yolunda son derece önemli bir girişimi başlatmaktadır.

Bölgeyi yakından tanıyanlar, orada görev yapmış olan kişiler, bugünkü politikaların ve yaklaşımların sürmesi halinde, Türkiye'nin 'Bölücü terör hareketlerinden' kurtulamayacağı gibi, aksine (bölücülerin) giderek artan bir birikim sonucunda halktan daha çok destek sağlayacağını görüyorlar...

Bölge halkının ancak bu şekilde (yani SHP raporunda önerilen şekilde, bn.) *devletin yanına çekilebileceği belirtiliyor."*

Görüldüğü gibi hesap ve amaç son derece açık. Ecevit, Demirel ve Özal gibilerinin durumları da SHP'den farklı değil. Rapor hazırlama konusunda SHP'yi öncü sayanlara karşı çıkan Ecevit, kendilerinin daha 1987'de böyle öneriler ortaya attıklarını, yani öncülüğün kendilerinde olduğunu iddia ediyor. Halkçılık kisvesiyle ortaya çıkıp 30 yıldır tam bir şarlatan gibi halkı aldatan Ecevit'in aklına 1987 yılında mı geliyor Kürt halkı? 1960'lardan beri bakan, CHP genel sekreterliği, genel başkanlığı, başbakanlık gibi en etkin görevlerde bulunan Ecevit, Kürt halkının hakları gibi bir meseleyi aklına bile getirmez, bu konuda en küçük bir girişimde bulunmazken, 1987'de neden öneriler hazırlama gereği duyuyor? Çok açık, çünkü 87'de Kürdistan'da düzeni ürküten ve sarsan devrim seçeneği yükseliyor. Ecevit'in herkesten önce harekete geçmesi, onun telaşı, bu devrimci gelişmenin önünü bir an önce kesmek içindir. İstediği kadar demagoji yapsın ve demokratlık maskesi taşısın yüzünde, onun, Kürt sorunu konusunda en az bir Türkeş kadar ırkçı olduğunu bilmeyen kalmadı. Zaten 12 Eylül darbecilerine karşı kendisini savunurken, Kürt halkının varlığından söz edenlerin üzerine nasıl bizzat yürüdüğünü, böylelerini her gördüğü yerde susturduğunu övünerek açıklayan kendisidir.

Emperyalistler açısından da durum böyledir. Yani, öteden beri Kürtlere ulusal-kültürel özerklik hakları verilmesini sözde savunan çeşitli emperyalist odakların tutumu da özünde Türk sömürgecilerinden farklı değildir. Onlar da devrimci-radikal bir çözümün alternatifi olarak gördükleri için bu tezi savunuyorlar, Kürt halkının haklarını umursadıklarından değil. Halkımız üzerinde şimdiye dek sömürgecilerin uyguladıkları bütün soykırım ve katliamlardan sömürgeci devletler kadar emperyalistlerin de sorumlu oldukları açıktır. Özellikle Türk sömürgecileri ve bunun günümüzdeki temsilcisi 12 Eylül faşist rejimi, bütün vahşetini ABD ve Avrupalı emperyalistlerden aldığı güç ve destekle yürüttü ve yürütüyor. O halde bunlar nasıl Kürt dostu, ya da Kürt halkının haklarının savunucusu olarak götürebilirler? Böyle görenler Kürt halkının temsilcisi olabilirler mi? Elbette ki hayır, böyleleri ancak ve ancak emperyalistlerin uşakları ve ajanları olabilirler.

Emperyalistler Türk sömürgecileri gibi dar ve kısa bakışlı değiller elbet, onlar çok daha uzun vadeli plan ve politikaların sahipleri... Bu nedenle Kürdistan'da devrim seçeneğinin gelişebileceğini çok daha önceden görebiliyor ve buna göre önlem geliştirebiliyorlar. O bakımdan bazı kültürel hakları sömürgecilerden önce gündeme getirmeleri anlaşılırdır. Fakat emperyalistlerin de bu doğrultudaki çabalarının yoğunlaşması, Partimiz önderliğindeki direniş mücadelesine denk düşmektedir. Kürt kültürünü sözde geliştirme planları olsun, reformist gruplardan kendine bağlı işbirlikçiler yetiştirip besleme ve bunları kendi çıkarlarının ajanları durumuna getirme planları olsun hep bu süreçte gündeme geldi. Zaten ABD'sinden NATO ve AT'sine kadar tüm emperyalist çevreler, Kürt sorununa, Kürtlerin kültürel haklarına karşı olmadıklarını, bunları kabul ettiklerini; ancak PKK radikalizmine karşı olduklarını açıkça belirtmekteler.

İlginçtir, PKK'ye saldırıda başı çeken Alman emperyalistleri, tam da Türkiye'de "Kürtçeye özgürlük" girişimleri başlatıldığı bir sırada, Köln ve Berlin gibi Kürtlerin yoğun olarak yaşamakta olduğu kentlerdeki okullarda 1990-91 öğretim yılında Kürt dili ve kültürünün de eğitim programına alındığını açıklıyor. FAC Parlamentosunun 27 Nisan 1990 tarihinde Kürt sorununun tartışıldığı bir oturumunda konuşulanlar, özellikle sosyal demokratlar adına konuşan sözcünün söyledikleri, Kürt halkının hakları konusunda emperyalistlerin yaklaşımının Türk sömürgecilerinden özünde hiç de farklı olmadığını açıkça gösteriyor. Adı geçen oturumda SPD adına konuşan Dr. Glotz aynen şu sözleri sarfediyor:

"... Kürtler hiçbir zaman kendilerine ait bir devlette birlikte yaşamamışlardır. Bu halkın ilerde kendilerine ait bir devlette birlikte yaşayabilmelerini, inanıyorum ki kimse başaramaz. (...) Hemen ekleyeyim, Kürt halkının kendi öz dilini konuşmaması, öğretmenlerin çocuklarla daha iyi anlaşabilmek için Kürtçe konuştuğunda dahi hapse mahkum edilip işkenceye tabi tutulması durumu dehşet vericidir. Bunlara karşı koymalıyız. (Çünkü, bu tür baskılar çok tehlikelidir, devrimci patlamalara yol açabilir, bn.) *(...) Bir Kürt başkaldırısı her an kendisini gösterebilir. PKK yıllarca Kürt halkının hiçbir desteğini görmemiştir. Şu anda ise, halkın desteği ne yazık ki gittikçe artmaktadır, bunu üzüntüyle belirtmek istiyoruz."*

Açıkça görülüyor ki, PKK önderliğindeki ulusal direniş mücadelesi, yani devrimci-radikal çözüm seçeneği, TC kadar emperyalistleri de "üzüyor" ve ürkütüyor. Kürt haklarının savunuculuğu da buradan, PKK önderliğinde topyekün bir başkaldırı korkusundan kaynaklanıyor.

Burada yeri gelmişken Türkiye'de aydın, ilerici, demokrat geçinen bazı kişi ve çevrelerin sahtekarlık ve ikiyüzlülüklerine de dikkat çekmekte yarar var. Ne hikmetse son dönemlerde bu kesimlerin "demokratlık ve ilericilik" damarlarının kabardığı gözleniyor. Kürtlerin varlığını inkar etmenin izah edilemez bir çağdışı davranış olduğunu, Kürtçenin ve Kürt kültürünün yasaklanmasının kabul edilemez olduğunu söylemeye başladılar. İnsan hakları kavramının Kürtler için de geçerli olduğunu hatırlıyorlar. Bu konuda bol bol yazıp çiziyorlar şimdi; böylelikle ne yaman ilerici ve demokratlar olduklarını, insan haklarına ne denli saygılı olduklarını kanıtlamış oluyorlar akıllarınca!.. Böylelerine "Günaydın baylar!" demek gerekiyor. Demirel, İnönü, Özal hatta bazı faşist generaller ve Kozakçıoğlu'ndan sonra mı aklınıza geliveriyor bu güzel fikirleriniz? Şimdiye kadar hangi mahzenlerdeydiniz? Ki bunlardan birçoğu yazar-çizer takımıdır, aydın geçinirler. Aralarında gazete ve dergilerde her gün ve her konuda yazıp çizenler var. Yine Türkiye'nin tarihi, siyasal-toplumsal yapısı gibi konularda ciltlerle kitap yazan, görüş ortaya atanlar var. Üniversitelerde öğretim üyeliği yapanlar var. Şimdi kendilerinin kabul edilmez buldukları ve lanetledikleri tutumu, yıllar yılı kendileri de sergilemediler mi? Tümü de Kürt ve Kürdistan gerçekliği karşısında ya inkarcı resmi ideolojiyi açıktan savunan ve alkışlayan, ya da gözlerini ve kulaklarını tıkayarak sorunu görmemezlikten gelen tutumlar takınmadılar mı? O halde bugünkü gayretkeşlik ne oluyor? CIA okullarında yetişme özel harp uzmanları ve bugün Kürdistan'daki katliamları fiilen yürütmekte olan ya da organize eden faşist yöneticilerden ve generallerden sonra ancak Kürtlerin varlığından sözedebilmek, Kürt dilinin üzerindeki yasakları kınamak, asla ilericilik, demokratlık veya dürüstlük olamaz. Olsa olsa, tek kelimeyle çok iyi bir sahtekarlık örneği olabilir, ancak.

Ulusal-kültürel özerklik çözüm olamaz

Gerek kendi yakın tarihimizden ve gerekse çeşitli dünya halklarının mücadele deneyimlerinden çok iyi bilmekteyiz ki, ulusal-kültürel özerklik gibi bir çözüm hiçbir zaman kurtuluş değildir ve olamaz. Parti Önderliği, konuya ilişkin bir değerlendirmesinde durumu şu sözlerle izah eder:

"Ulusal-kültürel özerklik gerici bir taleptir. Sömürge bir halkın ulusal sorunu, devlet kurma da dahil kendi kaderini özgürce tayin etme sorunudur. Somut ifadesi bağımsız bir devlet kurmaktır. (...) Kültürel özerklik, emperyalizmin bir dayatmasıdır ve sınırı belli olmayan bir şeydir. Sonuna kadar işbirlikçi ve gericidir; ajanlık temelindedir." (Serxwebûn, Haziran 1989)

Partimiz daha ortaya ilk çıktığı dönemde bile bu gerçekten hareketle, bütün ulusal-toplumsal değerlerin ayaklar altına alındığı son derece olumsuz Kürdistan ortamına müdahalenin, sözden pratiğe kadar, ancak devrimci-radikal bir tarzda yapılırsa bir anlamı ve başarı şansı olabileceğini kestirebildi, bunu esas aldı ve çıkışını bu temelde yaptı. Soruna dil-kültür özerkliği çerçevesinde yaklaşmanın ölümü peşinen kabul etmek anlamına geleceğini belirtti. Çünkü bu taleplerle Kürdistan'ın diğer parçalarında olduğu gibi, Kuzey-Batı parçasında da Kürtlük adına ortaya çıkan ilkel milliyetçi ve küçük-burjuva reformistlerinin pratikleri ortadaydı. Ve bu pratiğin, ulusal kurtuluş yolunda herhangi bir gelişme yaratması şurda kalsın, ulusal imhayı daha da derinleştirdiği çok açıktı. Bu nedenle PKK, sömürgecilik ve sosyal-şovenizmle olduğu kadar, bu türden uzantılarıyla da mücadele temelinde ve en devrimci-radikal programla ortaya çıktı. PKK çıkışının tarihi bir anlamı olduğu söyleniyorsa, bir yönüyle de işte buradan kaynaklanmaktadır.

Sonraki yıllar, bu tür çıkışın doğruluğunu ve önemini pratikte de kanıtladı. Kürdistan'da başaşağı gidişin durdurulması ve sürecin tersine çevrilmesi bu çıkışa tekabül eder. Bu gerçekliği, sömürgeci yetkililerin zaman zaman yaptıkları açıklama ve itiraflardan da görebilmek olanaklı. Kürt sorunu gibi bir "bela"yı başlarına müsallat edenin PKK olduğunu her fırsatta belirtmektedirler. Şu sıralarda bu "bela"dan nasıl kurtulacakları hususunda yol ve yöntemler arayan, bu amaçla rapor ve öneri paketleri hazırlamakla meşgul burjuva parti sözcüleri de bunu açıkça dile getirmekteler. Örneğin, Nokta Dergisi'nin konuya ilişkin sorularını yanıtlarken, DYP genel başkan yardımcısı Esat Kıratlıoğlu; *"Türkiye'de bundan 10-12 sene öncesine kadar ayrılıkçı bir hareketin olduğunu görmedik, dolayısıyla o zamana kadar herhangi bir sıkıntımız da yoktu; o halde bu sıkıntılara yol açan PKK ile her şey göze alınarak bölgede*

amansız bir mücadeleye girilmeli" derken, aynı gerçeği kendi üslubuna göre ifade ediyordu.

Diğer yandan, 20-30 hatta 40 yıllık geçmişlerine rağmen dil-kültür özerkliği gibi taleplerle her parçada ortaya çıkan güçlerin bugün yaşadıkları tükenişe karşın, PKK çizgisinin yarattığı muazzam gelişmeler de gözler önündedir. İçerde ve dışarda Kürt sorununun bugün böylesine gündemlerin baş maddesinde yer almakta olması, Kuzey-Batı parçasında PKK önderliğinde gelişen silahlı direniş savaşının doğrudan bir sonucu olduğu açıktır. Öyle ki, sözkonusu ilkel milliyetçi ve reformist güçlerin kendilerini pazarlayabilmeleri bile ancak bu gelişmeler sayesinde mümkün olabiliyor. Arkalarında hiçbir halk desteği olmadığı için, mücadelemizin yarattığı değerleri en aşağılık biçimlerde pazarlayarak ayakta kalmaya çalışıyorlar. ABD, İngiltere, Almanya, Fransa ve İsveç gibi emperyalist odaklardan herbirinin kendi emperyalist çıkarları doğrultusunda ajanlaştırmak üzere, bu işbirlikçi gruplardan birini kanatları altına alarak besledikleri bilinmektedir. Eğer PKK'nin Kürdistan'da devrim seçeneğini yükseltme durumu olmasaydı, emperyalistler böyle bir yola pek de gerek duymayacaklardı; ve dolayısıyla bu uşak takımı önlerine atılan o kemik ve kırıntıları dahi bulamayacaklardı.

Kürtlük adına ortaya çıkan ve yıllardır halk ve ülke değerlerimizi kendi aile-aşiret çıkarları uğruna en gözükara biçimlerde heder eden bu güçlerin, emperyalistler ve sömürgecilerle değerlerimiz üzerinde hala ne tür alçakça pazarlıklar yaptıklarını, nasıl iğrenç işbirliği ve ortaklıklar geliştirdiklerini, burada bir örnekle göstermek yararlı olacaktır. Bir Türk subayı ile, Süleyman Hıdır adındaki KDP bölge sorumlusu arasında, 9 Kasım 1987 günü yapılan görüşmenin tutanağı gerçekten ibret vericidir. Sözkonusu görüşme tutanağında yer alan karşılıklı konuşmaların bir bölümü aynen şöyle:

"-... KDP olarak siz, Talabani ve PKK birleşerek Kuzey Irak'taki köyleri geziyor ve 'Davamız bir, hedefimiz birdir' diyorsunuz.

-Biz PKK'yi barındırmıyoruz. Biz Türkiye ile dostuz ve bu dostluk bize Mustafa Barzani'nin vasiyetidir.

-Biz de size düşman değiliz. Uçaklarımız sizi değil PKK'yı hedef almıştır. Sizi hedef alsaydı çok zarar görürdünüz. PKK'lı teröristler oralarda barındığı müddetçe daha çok büyük zararlar görebilirsiniz. Bu nedenle onları barındırmanızı istemiyoruz.

-Söz veriyoruz barındırmayacağız.

-Barındırmayacağınızı nasıl taahhüt ediyorsunuz?

-Biz PKK'lı gördüğümüz yerde öldüreceğiz. Ayrıca topraklarımızda PKK'lı gördüğünüz zaman, bize haber verin, sınırda buluşup birlikte operasyon yapalım. Eğer PKK'lı görüp vurmazsak, o zaman siz de bizi hedef alın.

-Biliyorsunuz geçen yıl liderlerinizden Melle Ramazan ile görüşmüştük. Aynı vaadlerde bulundu. O zamandan beri bölgenize yerleşen PKK'lıları ne öldürdünüz, ne de yakaladınız.

-Melle Ramazan şu anda Dahok bölgesine atandı. Bölgeden ben sorumluyum. Size verdiğim söz namus sözüdür."

Ancak Türk subayı bile KDP'nin namus sözüne güvenemiyor olmalı ki, işini sağlama bağlamak için konuşmayı şöyle sürdürür:

"-Sizinle açık konuşacağım. Verdiğiniz söz, bugüne kadarki davranışlarınıza bakıldığında inandırıcı olmuyor. Deliller ortaya koymanız gerekiyor. Bunun en güzel örneği, Apocuyu sağ veya ölü olarak bize teslim etmenizdir.

-Söz veriyoruz Apocuyu gördüğümüz yerde vuracağız ve size teslim edeceğiz.

-Şunu da belirteyim, cesetlerin yüzleri parçalanmasın. Orada-burada kalmış cesetleri Apocu diye getirirseniz, aramız bozulur. Cesetleri burada teşhis ettireceğiz. Doğru çıkarsa size yardıma hazırız.

-Sözümüzde duracağız, bunu zamanla göreceksiniz." (Aktaran; Erbil Tuşalp, Ben Tarihim Bay Başkan, s. 195-196)

Emperyalistler ya da sömürgecilerle girişilen bu tür iğrenç pazarlık ve işbirliklerinin sadece KDP'ye özgü bir davranış olduğu sanılmamalıdır. Diğerlerinin durumu da böyledir. Tahirê Kero gibi korucubaşlarıyla geliştirdiği ilişkiler üzerinden TEVGER güçlerinin TC ile yaptığı pazarlıklar, ya da PKK mensuplarının tutuklanmalarını sağlamak amacıyla örneğin bir Komkar'ın FAC polisiyle yaptığı işbirliği, yahut Rızgari çevrelerinin sözümona PKK'nin Avrupa'da yaptığı eylemleri yayın organlarında yayınlayarak, yıllardır aynı olayları Partimize maletmek için uğraşan ve bütün bunları FAC'da dava konusu eden emperyalistlere bol keseden ihbarlarda bulunması da, özü itibarıyla KDP'nin yaptığı pazarlıktan farklı değildir.

Dil-kültür hakları talebiyle ortaya çıkan güçlerin vardıkları nokta işte budur. Peki bu yol, halkımızın ve ülkemizin kurtuluş yolu olabilir mi? Çok açık ki, hayır. Sorunu emperyalistlere havale etmenin ve emperyalizme bel bağlamanın ne çıkmaz bir yol olduğunun en açık bir örneği olarak Filistin'in durumu gözler önündedir. Onca maddi güce, uluslararası desteğe ve intifada gerçeğine rağmen, ABD planlarına umut bağlayan FKÖ önderlerinin Filistin devrimini nasıl bir çıkmaza sapladığını herkes görüyor. Emperyalizmin, hesabına gelmediği zaman, bugün ABD'nin FKÖ'ye yaptığı gibi; "Teröristlik yapıyorsunuz, -veya- teröristleri yeterince kınamıyorsunuz" diyerek tekmeyi vuracağını hesap edemeyenler, her zaman için, bugün Arafat işbirlikçiliğinin yaşadığı türden hayal kırıklığıyla karşılaşmaları kaçınılmazdır. Kısacası hangi yönden bakılırsa bakılsın, emperyalizmin geliştirdiği özerklik planları gerçek bir çözüm olamaz.

Kaldı ki, Parti Önderliğinin de dikkat çektiği gibi, Kürdistan için geliştirilmek istenen özerklik planı, Filistin'dekinden bile çok daha gerici ve tasfiyeci niteliktedir; dolayısıyla da çözüm olmaktan çok daha uzaktır. Bugün Türkiye'de bazı raporlar ve öneriler çerçevesinde tartışılanlar ise, ne bir özerklikle ne de bir dil-kültür hakkı kavramıyla ilişkisi olan, tam bir aldatmaca ve özel savaşın bir manevrasından öte bir şey değildir. Güya Kürtçe serbest konuşulacakmış, Kürtçe türkü söylenebilecekmiş, onca gürültü-patırtı bunun için koparılıyor. Sanki yasayla anadil belirlenmeye çalışıldığı ve en katı yasakların yürürlükte olduğu dönemde de halkımız kendi dilini konuşmuyor, türkülerini söylemiyor muydu? Halk açısından değişen bir durum olmadığına göre, "Kürtçeye özgürlük" denilen plan, olsa olsa işbirlikçi kesimleri toparlayarak silahlı direnişe karşı daha da hareketlendirme, bu amaçla bunların yurtdışında bulunanlarına da Kürdistan'da faaliyet yürütme olanağı yaratma planı olabilir. Tıpkı TKP şeflerine yapıldığı gibi... Esasında bir anlamda da, faşist rejimin, TKP şeflerini salıvermesiyle attığı adımın devamı ve tamalanması oluyor. Gerçekte Haydar Kutlu'nun salıverilmesiyle Türkiye'ye ne kadar demokrasi geldiyse, bu son aldatmacalarla da, Kürdistan halkına o kadar hak tanınmış oluyor!..

Tehlikeye giren Türk burjuva egemenliğini kurtarmak için bir kez daha Kürt işbirlikçiliği devreye sokuluyor

Bugün ulusal kurtuluş mücadelemiz çok önemli bir aşamada, bir dönüm noktasında bulunmaktadır. 1920'lerin Sevr, Lozan dönemlerinden bu yana, sorun ilk kez bu denli yoğun biçimde uluslararası gündemlere girmektedir ki, bu son derece önemli bir husustur. Faşist Türk sömürgeciliği bugünlere gelinmesini engellemek ve mücadeleyi böylesi boyutlara varmadan durdurmak için. özellikle de silahlı direnişin kesintisiz olarak sürdürüldüğü son altı yıllık süreçte, bütün gücünü ve yeteneklerini seferber etti; her türlü riski göze alarak özel savaşın en kirli biçimlerini uyguladı, ancak sonuçta başarısız kaldı. Şimdi ise, tarihinde çokça görüldüğü gibi, Türk burjuvazisi kendi tehlikeye giren egemenlik sistemini kurtarmak için yine Kürt işbirlikçiliğini harekete geçirmek istiyor, bunun sinsi planlarını geliştirmeye çalışıyor. Evet, ulusal kurtuluş savaşımızın bu tarihi sürecinde, Kürt işbirlikçiliği emperyalizm ve sömürgeciler tarafından, tarih tekerrür ettirilircesine, çok kötü biçimde kullanılmak isteniyor.

Çok iyi biliniyor ki, ta Yavuz Selim zamanından beri, hatta 1070'lerde henüz Anadolu kapılarına ilk dayandıkları günden bu yana, Türk egemenleri, karşılaştıkları badireleri atlatmak için her seferinde Kürt işbirlikçilerinden yararlanmış, onları kullanmış ve bu suretle düze çıkmayı başarmışlardır. Son yüzyılda ise, bu çok daha sistemli bir tarzda yapılagelmiştir. Bir Kürt milliyetçisi iken İttihat ve Terakki ve daha sonra da kemalistler tarafından uşaklaştırılıp "Türk milliyetçiliğinin babası" olarak ilan edilen ve bu ünvanla kullanılan Ziya Gökalp, bu türün en tipik örneğidir. Kemalist cumhuriyetin kurulmasından sonra Türk burjuva egemenliği için tehdit oluşturan başlıca unsurun Kürt isyanları olduğu gerçeği de gözönünde bulundurulduğunda, Kürt işbirlikçiliğini kullanmanın, cumhuriyet döneminde neden artık vazgeçilmez bir yöntem durumuna getirildiği daha net anlaşılabiliyor. Hasan Hayri'lerden bugünün Şerafettin Elçi, Kamran İnan, Nurettin Yılmaz, Fuat Atalay gibilerine kadar her dönemde böyleleri bolca kullanılmıştır. Şimdi, yeniden sömürgeci burjuvazi için tehlike çanlarının çaldığı bir süreçte işbirlikçilere, özellikle de "Kürtçü" işbirlikçilere görev düştüğü anlaşılıyor.

SHP ve Ecevit gibileri, hazırladıklarını söyledikleri "Güneydoğu raporları"nda, Olağanüstü Hal Bölge Valiliği'nin ve köy koruculuğunun kaldırılmasını önermekteler. Diğer yandan da "teröre karşı daha etkin yöntem ve mücadele" gereğinden sözediyorlar. Acaba daha etkin önlem olarak düşündükleri nedir? Kaldırılmasını istedikleri vali ve koruculuğun yerine neyi koymak istiyorlar? İşbirlikçileri kullanmada maharetli Ecevit'in öteden beri bir bölge bakanlığından sözettiği biliniyor. 1980 öncesi kendi başbakanlık döneminde örneğin bir Şerafettin Elçi'ye adını koymamış da olsa böyle bir Kürdistan bakanlığı rolü oynatıyordu. ANAP'ın da aynı biçimde Kamran İnan uşağını GAP bakanı olarak ataması gibi... Şimdi SHP de aynı öneride bulunuyor. Hatta böyle bir bakanlığın bölgede konumlandırılmasından sözediyor. Böylece birtakım aldatıcı görüntüler yaratılarak ve dil-kültür hakları denerek, aynı işlevi daha etkili bir biçimde gerçekleştirmek üzere, Kozakçıoğlu'nun yerine, örneğin bir "Kürt" Fuat Atalay'ın bu göreve getirilmesi, çok daha akıllıca bir yöntem olarak düşünülmektedir. Adı, Olağanüstü Bölge Valiliği değil de, bölge bakanı, belki de Kürt bakanı olacak ve o dışardan pek çirkin görünen olağanüstü hal uygulaması da kalkmış olacaktır!.. Sinsi hesabın bir parçası bu; diğeri ise, benzer bir yöntemle köy koruculuğu yerine de, kültürel özerklik planları çerçevesinde emperyalistlerin yıllardır dışarda iyi bir ajan ordusu durumuna getirdiği reformistlerle ilkel milliyetçi güçlerin seferber edilmek isteneceğidir. TC ile. yukarıdaki örnekte görüldüğü türden pazarlıklar yapan ilkel milliyetçilik, ya da örneğin bir TEVGER'in değişik ad ve görüntüler altında koruculuk işlevini yüklenmeleri pek de şaşırtıcı olmayacaktır. Aslında Türk sömürgeciliğinin ülkemizde yürüttüğü özel savaşın niteliğini daha yakından görebildiğimiz birçok pratik uygulamalarına tanık olduğumuz şu dönemde. 1980 öncesine baktığımızda, Ecevit tarafından palazlandırılarak ve hem de ellerine silah tutuşturularak PKK'ye karşı çıkarılan UDG'nin aşağı yukarı bugünkü köy koruculuğuyla aynı işlevi gördüğü, koruculuğun bir nevi ön biçimi olduğu daha da belirginleşmektedir. Aynı çevrelerin daha da geniş kesimini bir araya getirerek oluşturdukları TEVGER, bugün anyı rolü neden üstlenmesin?

Aynı işbirlikçi güruhlara bir de dış platformlarda oynatılmak istenen rol var ki, tümüyle kemalistlerin Sevr ve Lozan'da başvurduğu taktiklerin bir tekerrürü niteliğindedir. O dönemin çok elverişli koşullarından da gerçi feodal-komprador sınıf kökenli ilkel milliyetçilik yararlanma becerisi gösteremedi. Bunların İstanbul ve Kahire gibi merkezlerde üslenen ileri gelenleri de, tıpkı bugünkü uzantıları gibi, bazı yayınlar çıkarıp dönemin emperyalist devletlerinden çeşitli niyazlarda bulunmaktan öte bir şey yapamadılar. Ama bir de bunlardan çok daha kötü konumlarda, tamamen kemalistlerin basit birer aleti durumunda olan, özellikle Sevr ve Lozan görüşmeleri sırasında kemalist politikanın bir maşası olarak kullanıldıktan sonra, yine aynı kemalistlerce paçavra gibi ezilip atılan Kürt işbirlikçi unsurlar var. Asıl sözünü etmek istediğimiz işte bu kesim. Emperyalist ülke arşivleri, kemalistler tarafından hazırlanıp bu tür unsurların imzalarıyla, Kürdistan sorununun tartışıldığı çeşitli uluslararası platformlara gönderilen mektup, telgraf gibi utanç verici belgelerle doludur.

Örneğin, Sevr görüşmeleri sırasında Türk burjuvazisinin propagandalarını desteklemek amacıyla Erzurum, Erzincan, Tercan, Van, Hasankale, Elazığ ve benzeri alanlardan, her birinin altında 8-10 Kürt aşiret reisinin imzası bulunduğu yığınla mektup ve telgraflar gönderilmiştir. Bunlardan bir tanesinin içeriği, hepsinin niteliğini anlamaya yetmektedir. 22 Şubat 1920'de Erzincan'dan 10 kadar aşiret reisinin imzasıyla "Fransız Yüksek Komiserliğine" çekilen telgrafta şu satırlar yer alıyor:

".. Barış konferansına bildiririz ki, Kürtler, soy ve din olarak Türklerle aynı ülke içerisinde birleştikleri yasal kardeşlerdir. Osmanlı hükümetinden başka hiç kimsenin Kürtler adına konuşma hakkı yoktur. (Çünkü, konferansta Kürt temsilcisi olarak bulunan Şerif Paşa'nın görüşleri Türk görüşlerine aykırı düşmektedir, bn.) *Ve hiç kimse onlara (Kürtlere) canlılık veren duyguların yorumcusu olamaz. Osmanlı tarihi içinde Kürtler (ve Türkler) arasında hiçbir ayrım yapılmamıştır...*

"Barış konferansının dikkatine sunuyoruz ki, bizi Osmanlı İmparatorluğu'ndan ayırmak için varlığımızdan hiçbir şey bırakmaksızın yok etmeleri gerektiğini kendilerine bildiririz." (Fransız arşivlerinde bulunan Kürdistan Dosyası'dan aktaran; H. Yıldız, Sevr-Lozan-Musul Üçgeninde Kürdistan, s. 68-69)

Benzer biçimde Lozan görüşmeleri sırasında da, son derece sıkışmış bulunan İsmet İnönü başkanlığındaki Türk delege heyetinin imdadına yine aynı soydan Kürt işbirlikçi uşaklar koşturulmuştur. Dönemin Dersim milletvekili Hasan Hayri, bizzat M. Kemal'in direktifleriyle bu faaliyetin başını çekenlerden biridir. Büyük Millet Meclisi'nin Kürtlerin ve Türklerin ortak meclisi olduğunu, bu nedenle Kürtler için azınlık vb. haklar talep etmenin yersiz ve gereksiz olduğu türünden kemalist yalan ve uydurmalar, bu işbirlikçiler aracılığıyla ve tabii Kürtlük adına Lozan'daki heyetlere bildirilir. Ve bu uşaklar sayesinde, bilindiği gibi Lozan'da, Kürtlerin boynundaki kölelik halkaları iyice pekiştirilerek bir azınlık bile kabul edilmemesi sağlanmış olur. M. Kemal'in emri ve isteği üzerine -dış güçlere gösteri yapmak amacıyla- Ankara'daki meclise Kürt kıyafetleriyle giden Hasan Hayri ise, Lozan görüşmeleri sonuçlanıp işlevi bittikten sonra uşaklığının karşılığı olarak, ne ilginçtir ki, milli kıyafetlere aykırı bir kılıkla meclise girdiği gerekçesiyle idam edilir.

Bugün hala, herhangi bir uluslararası platformda Kürdistan üzerine bir tartışma gündeme geldiğinde, faşist rejim temsilcilerinin hemen dört elle sarılarak herkese anımsattığı Lozan hükümleri işte böyle, Kürt işbirlikçiliği sayesinde kotarılmıştır.

İşte günümüzde de emperyalizm ve Türk sömürgeciliği tarafından Kürt işbirlikçiliğine onaylatılmak istenen rol, tam da böyle bir roldür. Kürdistan halkı PKK-ERNK-ARGK önderliğinde kendi kaderini özgürce belirlemek üzere ayağa kalkmış ve nihai kurtuluş yolunda çok önemli adımlar atılmış, küçümsenmeyecek kazanımlar elde edilmiştir. Bu devrimci çıkışı engellemek için hazırlanan ulusal-kültürel özerklik gibi emperyalist planlara ve sömürgeci tezlere alet olmaya can atanlar ve bu amaçla uluslararası platformlarda Hasan Hayri'lerin rolüne soyunanlar, lafta ne derlerse desinler, gerçekte ancak ve sadece Kürdistan üzerindeki kölelik statüsünün devamı ve yeniden pekiştirilmesine hizmet ederler. Daha bugünden AGİK vb. uluslararası toplantılara emperyalizm veya Türk faşist rejimi aracılığıyla Kürtlük adına gönderilen kişi ya da örgütlerin -örneğin, geçtiğimiz Haziran ayında Kopenhag'da Komkar ya da M. Ali Eren'in yaptığı gibi- TC'nin ağzıyla ve "ayrılıkçılara, bölücülere, teröristlere karşıyız" sözleriyle boy gösterenlerin, Sevr ve Lozan'a telgraflar çeken işbirlikçi öncüllerinden ne farkları vardır? Besbelli ki görev aynı görevdir.

Başta bu role soyunmaya heveslenen günümüz işbirlikçileri olmak üzere herkes çok iyi bilmelidir ki, böylesi bir rol çok kötü ve iğrenç bir roldür, vebali son derece ağırdır ve Kürdistan halkı bunu asla hoşgörmeyecektir. Kürdistan devrimi bugünkü düzeye durup dururken gelmedi, lafla da gelmedi. Bunun temelinde binlerce şehidin kanı ve büyük bir emek var. Buna birtakım ucuz hesaplar ve bezirgan anlayışlarla yaklaşmak, üzerinde pazarlamalara kalkışmak akıl kârı olmasa gerek. PKK, işbirlikçi uşakların Sevr ve Lozan'lardaki tarihi pisliklerini kanla temizlemeye çalışırken, köleliğimizin yüz karası, birer belgesi olan bu utanç verici paçavraları tarihin çöp tenekesine atmak üzere halkımız ayaklanmalar sürecine girmişken, sömürgecilerin yeni Lozanlar

Devamı 27. sayfada

Ortadoğu halklarının kurtuluşu ancak devrim silahıyla mümkündür

Baştarafı 1. sayfada

olaylar nasıl patlak verdi? Bütün bu gelişmeler ülkemiz ve mücadelemiz açısından ve yine çeşitli güçler açısından ne anlama gelmektedir? Daha da önemlisi, gerginlik ve savaş ne yönde ve nereye kadar gelişip tırmanabilir ve muhtemel sonuçları neler olabilir? Bu sorulara bazı yönleriyle de olsa yanıt verebilmek ve durumu bu çerçevede irdelemek için, Irak'ın Kuveyt'i işgaliyle başlayan olayların bugüne kadarki gelişimine kısaca göz atmak gerekiyor.

Birçok çevrenin "beklenmedik" bir gelişme olarak nitelediği Irak'ın Kuveyt'i işgali, Saddam diktatörünün emriyle 2 Ağustos'ta başladı ve aşağı-yukarı 24 saat içerisinde Kuveyt tümüyle Irak birliklerinin denetimine geçti. Mevcut yönetim bir varlık gösteremeden dağıldı, Kuveyt Emiri Suudi Arabistan'a kaçtı. Irak'ın, bir devlet olarak ortaya çıktığı 1960'lardan beri Kuveyt üzerinde emeller beslediği ve Saddam rejiminin saldırgan niteliği ile son dönemlerde bu ülkeye yönelik sıklaşan suçlamaları düşünüldüğünde, Kuveyt'e yapılan bu saldırı ve işgal pek öyle belirtildiği gibi "beklenmedik" bir olay olmasa da, o tarihten bu yana geçen bir-iki haftalık kısa bir süre içerisinde, hem son derece hızlı ve hem de gerçekten sürpriz sayılabilecek beklenmedik gelişmeler yaşandı. İlk günlerde, Kuveyt'te "devrim yapan" güçlerin çağrısı üzerine bu ülkeye asker gönderildiği gerekçesine sarılan Saddam, Irak birliklerinin kısa sürede geri çekileceğini söylüyordu. Hatta bir ara Saddam'ın damadı olduğu söylenen birinin başkanlığında yeni bir hükümet oluşturulduğu ve Irak birliklerinin geri çekilmeye başladığı açıklandı. Ancak 8 Ağustos'ta Irak tarafından yapılan açıklamada, Kuveyt'in Irak'ın bir parçası olduğu ilan edildi; ki bu, Kuveyt'in resmen ilhakı anlamına geliyordu. Belki de ilk beklenmedik karar olan Irak'ın bu adımı gerginliği daha da artıran önemli bir etken oldu. Zira çoğu çevre Saddam'ın olsa olsa Kuveyt'ten bazı petrol hakları, Körfez'de bulunan ve Irak için stratejik öneme sahip iki adayı ve belki bir miktar da tazminat talep edeceğini; bunları elde edip Kuveyt'te kendine bağlı bir kukla yönetim oluşturması ardından geri çekileceğini düşünmekteydi. Tartışmalar da daha çok bu kukla yönetimin kabul edilmemesi gerektiği çerçevesindeydi.

İşgalin başlamasıyla birlikte tüm ülkeler Irak'a silah ve malzeme sevkiyatını durdurarak, Irak'ın derhal geri çekilmesini istediler. ABD ve Sovyetler Birliği bu konuda ortak bir açıklama yaptılar. Bu arada Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi olağanüstü toplandı; Irak'a ambargo uygulanması ve petrol alımının boykot edilmesi kararlaştırıldı ve birçok ülke buna uyacaklarını açıkladı. Batılı ülkeler, Irak'ın eline geçmemesi için Kuveyt'in dış mal varlıklarını dondurduklarını açıkladılar. İşgalin başladığı tarihte Kahire'de İslam Konferansı Dışişleri Bakanları toplantı halindeydi. Aynı gün Arap Birliği de Kahire'de olağanüstü toplantıya çağrıldı. Bütün dünyadan Irak'a tepkiler yükselirken Arap ülkelerinin başlangıçta sessiz kaldıkları gözlendi. Fakat daha sonra onlardan da kınama sesleri yükselmeye başladı. BBC'nin verdiği habere göre, Irak'ın Kuveyt'i ilhakını ilk kınayan ülke ise Türkiye oldu. Bu durum hayli dikkat çekiciydi ve TC'nin Amerika'nın yanında öne çıkma heveslisi olduğunun ilk göstergesi niteliğindeydi.

ABD, daha ilk günden, gerekirse askeri müdahalede bulunacağını açıklarken, Brüksel'de toplanan NATO Konseyi'nde bunun için müttefiklerinden kesin destek isteminde bulundu. 6 Ağustos'ta toplanan bu NATO Konseyi'nde, aynı zamanda "Bölge dışı müdahale teorisi" de tartışıldı. O arada Irak'ın Kuveyt'i ilhak kararı ardından, Suudi Arabistan sınırına da asker yığdığı söylentileri yayılmaya başladı. ABD, İngiltere ve Fransa gibi ülkelerin de katkısıyla bir yandan Basra Körfezi, Kızıldeniz ve Doğu Akdeniz'de bulundurduğu savaş gemilerinin sayısını artırırken, diğer yandan da Suudi Arabistan'a asker ve silah yığmaya başladı. Aynı biçimde Türkiye'deki İncirlik üssü ile Diyarbakır'daki Pirinçlik üssünde de yoğun bir uçak, silah, asker ve uzman trafiği gözleniyordu. Washington, Suudi'deki askeri güçleri çok uluslu bir niteliğe büründürmek amacıyla çeşitli girişimlerde bulundu. İngiltere hemen katılacağını belirtti ve katıldı. NATO Dışişleri Bakanları toplantısında Almanya, Kanada, Belçika gibi ülkeler de bölgeye asker göndermeyi kabul etmekle birlikte, İngiltere dışında henüz fiilen böyle bir girişimde bulunan ülke yok. Fakat Kahire'de gerçekleşen Arap Birliği toplantısı ardından Mısır, Fas gibi bazı Arap ülkelerinin Suudi'ye asker gönderecekleri açıklandı ve sonraki günlerde bu gerçekleşti de...

Öte yandan Saddam'ın Arap dünyasına yaptığı cihad çağrıları üzerine, Yemen, Urdün, Filistin (Batı Şeria) vb. ülkelerde Saddam yanlısı gösteriler yapıldığı görüldü. ABD ile Irak arasında söz düellosunun giderek kızıştığı bir sırada Saddam'dan beklenmedik öneriler geldi: Ortadoğu'daki bütün işgal durumlarının aynı anda sona erdirilmesi öneriliyordu. Bununla kastedilen, İsrail'in Filistin ve Lübnan topraklarından çekilmesi ve Suriye'nin de Lübnan'daki birliklerini geri çekmesiydi. Eğer bunlar yapılırsa Irak'ın da Kuveyt'ten çekileceği açıklanıyordu. Ne var ki, bu öneriler ABD tarafından anında reddedildi. Irak'ın etrafındaki çember giderek pekiştirilmeye ve Saddam daha çok köşeye sıkıştırılmaya çalışılıp bu amaçla Irak'ın halihazırdaki tek çıkış kapısı olan Ürdün'deki Akabe Körfezi'nin de devreden çıkarılması için çabalar yoğunlaştırılır, görüşme ve temaslar sürdürülürken, Saddam'ın sürpriz bir manevrasına daha tanık olundu: 15 Ağustos'ta, 1980 öncesi duruma dönmek, diğer bir deyimle 1975 Cezayir Antlaşması'na tamamen bağlı kalmak ve savaş esirlerini de bırakmak koşuluyla İran'a barış çağrısında bulundu. Bu, İran'ın önceden öne sürdüğü tüm koşulların kabul edilmesi anlamına geliyordu ki, İran buna hemen olumlu yanıt verdi. Bir ara Mısır ve Fas ile birlikte S. Arabistan'a asker göndereceği söylenmesine rağmen, başlangıçtan beri sorunun Araplar arasında halledilmesi gerektiğini belirten ve Kuveyt işgalini kınamakla beraber, bölgeye ABD vb. yabancı güçlerin müdahalesine karşı çıkan Suriye'nin de İran-Irak yakınlaşmasına sıcak baktığı anlaşılıyor. Uzun süreden beri savaşmakta olan iki komşusu arasındaki barışa sevindiğini belirten TC'nin bu sevgi gösterisinin de sahte olduğu açık. Çünkü TC, bu yakınlaşmaya gerçekte son derece kaygı duymakta ve bu kaygı, "Güneyimizde üçlü ittifak mı?" biçiminde burjuva basının sayfalarından açıkça dışa da yansımaktadır. Bush'tan aldığı talimatla Özal'ın hemen Rafsancani ile telefon görüşmesi yapması ve ertesi gün de Türk dışişleri bakanının alelacele Tahran'a gönderilmesi de, bu yakınlaşmadan duyulan rahatsızlığın başka bir göstergesi oluyor.

❑ Bölgenin, emperyalistlerin fiili işgaline uğramış bulunduğu günümüzde daha da açıkça anlaşılmaktadır ki, Ortadoğu halklarının hem emperyalizmden, hem de kendi zalim diktatörlüklerinden kurtuluşlarının biricik yolu ancak devrimle, devrim silahıyla mümkün olabilir.

Irak'ın Kuveyt'i işgali üzerinden tam iki hafta geçtiği şu anda, durum son derece gergin ve bu gerginlik sadece bölgeye özgü de değil, genel için de geçerli. ABD emperyalistlerinin bölgeye yığdığı askeri güç sayısının daha şimdiden yüzbini aştığı bildiriliyor. Ve asker sevkiyatı henüz durmuş da değil. Fransız, İngiliz, Avustralya donanmalarının da takviyesiyle Amerikan savaş gemileri Irak'ın çevresindeki denizlerde tam bir abluka uygulamış durumda. Diğer yandan, karadan da bu ülkeye giriş-çıkış şimdilik hemen hemen tümden kesilmiş bulunuyor. S. Arabistan ve Türkiye'den geçen petrol boru hatlarının kapanması zaten daha ilk günlerde gerçekleşmişti. Irak, ABD güçlerinin herhangi bir Irak gemisi ya da tankerine müdahalesinin savaş nedeni olarak kabul edileceğini ilan etti. Bush'un ise, bölgedeki ABD güçlerine, Irak'a gidecek her araca "en az güç kullanarak" ama mutlaka müdahale edilmesi doğrultusunda emir verdiği söyleniyor. Ayrıca ABD ve Irak uçaklarının zaman zaman burun buruna gelmekte olduğundan ve her an bir kıvılcım patlak vermesi olasılığından sözediliyor. Kısacası dünya adeta soluğunu tutmuş, Ortadoğu'da her an bir savaş haberi bekler durumdadır.

Böyle bir durumda yarın neler olup biteceği konusunda ne söylenebilir? ABD, Irak'a müdahale edecek mi, yoksa Saddam'ı devirmek amacıyla daha uzun vadeli bazı başka tedbirler alma yoluna mı gidecek? Müdahale ederse savaş nasıl bir seyir izleyebilir, sonuçları neler olabilir? Kısa sürede bir müdahale olmazsa ne tür gelişmeler beklenebilir? Son 15 günde olayların başdöndürücü bir hızla gelişmekte olduğu ve şu satırların okuyucuya ulaşmasına kadar geçecek zamanda bile beklenmedik daha bir yığın gelişmenin ortaya çıkabileceği dikkate alınırsa, ayrıca bu konuda çok çeşitli çevreler tarafından binbir türlü senaryolar ortaya atıldığı ve pek çok spekülasyonlar yapıldığı düşünülürse, şimdiden bazı kehanetlerde bulunmaya kalkışmanın gerçekçi olmayacağı kendiliğinden anlaşılacaktır. Esasen böyle bir şey gerekli de değildir. Bunun yerine, şimdiye kadar yaşanan gelişmelerin ortaya çıkardığı ya da üzerindeki sis perdesini aralayarak kısmen netleştirdiği bazı gerçeklere bakabilmek daha doğru olacaktır. Diğer bir deyişle, geçmişte yaşanan çeşitli olaylara son günlerdeki gelişmelerin ışığında daha iyi anlam verebilmek, aynı zamanda geleceği daha isabetli kestirebilmeyi de olanaklı kılacaktır. Özellikle emperyalizmin bölgeye yönelik hesapları ve bunun Kürdistan ve Türkiye'ye yansıyış biçimleri ve ayrıca TC'nin yönelimleri hususunda bazı durumlara dikkat çekmek ve birtakım sonuçlar çıkarabilmek, ulusal kurtuluş mücadelemiz açısından önem taşımaktadır.

Ortadoğu'nun durumu ve emperyalizmin hesapları

Her şeyden önce bölgede bugün yaşanmakta olan kimi gelişmelerin ilk bakışta oldukça karmaşık, anlaşılmaz ve ilginç bir görüntü sergilemesi durumu var. Örneğin, çanları şu günlerde alabildiğine çalmakta olan savaşın, bölgenin en belirgin ve başta gelen çelişkilerinden biri olan Arap-İsrail çelişmesi ya da bir İran-Irak sorunu yüzünden değil de, bölgenin en sıradan bir çelişkisinden, Irak-Kuveyt sorunundan kaynaklanması durumu, insana ilk bakışta hayli anlaşılmaz gibi geliyor. Yine daha kısa bir süre önce sona eren ve bölge üzerinde henüz dumanları tütmekte olan İran-Irak savaşı sırasında durumu sarsıntıya girdiğinde emperyalistler tarafından ayakta tutulmaya çalışılan, bugün ise "Ortadoğu'nun Hitler'i" olarak tanımlanan Saddam diktatörünün, bölgede bir numaralı anti-emperyalist kesilmesi ve fiili olarak böyle bir konumda ve mücadele içinde bulunması az ilginç bir durum değildir. Bunun gibi, bölgede dengelerin bir anda akılalmaz biçimde değişmesi, altüst olması; daha düne kadar yanyana olan güçlerin bugün karşı karşıya gelmesi veya tam tersi durumlar, Ortadoğu'nun kendine özgü koşulları dikkate alınmadan anlaşılacak gibi değildir. İki gün öncesine kadar kanlı-bıçaklı olan İran ile Irak'ın, mevcut durumda birbirine en yakın iki güç konumunda bulunması bunun en tipik örneklerinden bir tanesidir. Bu karmaşık ve anlaşılmaz gibi gelen durumlar, bu denli istikrarsız bir denge, esas olarak bölgenin tarihi ve toplumsal gerçekliğinden kaynaklanmaktadır. Bir değerlendirmesinde Parti Önderliği bölgenin bu konumunu şöyle izah eder:

"Gerçekten Ortadoğu'daki gelişmeler -Lübnan'da görüldüğü gibi- çelişkilerin bu kadar içiçe geçip sınıfsal, ulusal, dinsel, mezhepsel, aşiretsel, kültürel açıdan bir yumak teşkil etmesi; dünyanın hiçbir bölgesinde görülemeyecek bir durumdur. Neden bu durum yaşanmaktadır? Çünkü, Ortadoğu insanlık tarihinin oluşum merkezidir. Yine, kendisini dayatan kapitalist-emperyalist sistem, bölgenin bu özelliklerini temel alarak sömürüsünü sürdürmek için var olan çelişkileri daha da alevlendirdiğinden bu durum ortaya çıkıyor.

"Kapitalizm bölgeye girerken milli devletler yaratma temelinde girmiyor. Özellikle hemen hemen girdiği her ülkenin bünyesinde, böl ve yönet taktiğini temel aldı. Araplar onlarca parçaya bölündü; yine, İran'ı her bakımdan parçalanır duruma getirdi. Ulusal sorunları çözümsüzlüğe götürerek yapay sorunlar yarattı. Hemen hemen bütün bölge halkları parçalandığı gibi, onların kültürel ihtiyaçları dikkate bile alınmadı. Tabii ki bütün bunlar sorunları ağırlaştıracaktı. Kısacası, tarihsel gelişim ve emperyalizmin etkileri bu çelişkiler yumağının oluşumunu iyi açıklıyor...

"Bugün Ortadoğu bölgesinde, ailelere dek bir parçalanma yaşanıyor; kimilerine göre bu durum çağdışı gibi gelebilir. Fakat bu, tarihsel gerçeklerle açıklanabilecek bir durumdur. Ve bu gerçek Ortadoğu'nun aynasıdır." (Seçme Yazılar, Cilt IV, s. 84-85)

İşte bu tarihsel gerçekliğinden kaynaklanan Ortadoğu'nun karmaşık, yoğun çelişkiler yumağı halindeki konumunun, günümüzde aynı zamanda bölgeye son derece önemli bir rol de atfetmekte olduğu söylenebilir. İlk ve ortaçağlar boyunca yüzyıllarca insanlık tarihinin ve uygarlığın geliştirilip ilerletilmesinde öncü rolü oynamış bu toprakları, günümüzde koşullar yine benzer biçimde öne çıkarmaktadır. Bu, birçok bakımdan böyledir. Öncelikle bölgenin bir çelişkiler yumağı durumunda bulunması ve son olayların da bir kez daha açığa çıkardığı gibi, en sıradan bir çelişkinin bile bu alanda her an büyük bir savaş nedeni olabileceği gerçeği belirtilebilir. İkincisi, öteden beri Ortadoğu üzerinde çok çeşitli emelleri bulunan emperyalizmin şimdi fiilen askeri güçlerini de yığmak suretiyle bölgeye iyice çullanmış bulunması durumudur. Görünüşte neden ve gerekçeleri ne olursa olsun bu durumun bölge halklarıyla emperyalizm arasındaki nihai hesaplaşmayı daha da yakınlaştıracağı ve bölgede birçok halk devrimlerinin doğması anlamına gelecek bu hesaplaşmanın ise, tarihin ilerlemesinde azımsanmayacak etkide bulunacağı açıktır. Üçüncü bir husus olarak, reel sosyalizmin bugün içinde bulunduğu mevcut durumun da Ortadoğu'nun rolünü öne çıkardığı görülüyor. Şimdiye kadar emperyalizmin karşısında bir denge unsuru olarak şu veya bu biçimde onu frenlemeye ve geriletmeye çalışan, başını Sovyetler Birliği'nin çektiği sosyalist ülkelerin, günümüzde emperyalizm karşısında tamamen yelkenleri indirmiş bulunmalarından doğan boşluk, ancak dünyanın çeşitli alanlarından yükselecek devrimlerle doldurulabilir. Hem objektif koşulları bu tür devrimler için en elverişli olan bölge durumunda bulunması, hem burada gelişecek devrimlerin birbirini yakından etkileyerek peşpeşe yeni devrimlerin gerçekleşmesine olanak sağlayabilecek durumda olması ve hem de bu bölgede gerçekleşecek bir devrimin emperyalizm üzerinde çok daha sarsıcı etkiler yaratabilecek özelliklerde olması gerçeği, Ortadoğu bölgesinin belirtilen öncü rolünün göstergeleri veya etkenlerinin belli başlıları olmaktadır. Kısacası, "uygarlığın beşiği" olarak tabir edilen, ilk sınıflı toplumların ve en büyük dinlerin doğduğu bu toprakları, öyle görünüyor ki, objektif koşullar bir kez daha insanlığa atılım yaptırmaya en başta aday olabilecek alan durumuna getirmektedir.

Bu bağlamda, bölgede bugün yaşanan gerginliğin nedeni olarak gösterilen Saddam'a yakıştırılan pek çok sıfat içerisinde "20. yüzyılın Asur Kralı" benzetmesi hayli ilginçtir. Köleci Asur İmparatorluğu'nun tarihteki rolü ve konumu gözönüne getirilir ve emperyalizmin bölge halklarının başına Saddam'dan daha beter "Asur

www.arsivakurd.org

Kralı" kesildiği düşünülürse; Ortadoğu'da yeni bir "Med Hareketi"nin gereği ve önemi, yine çağdaş bir Demirci Kawa'nın çıkması zorunluluğu ve tüm bunların da salt bölge açısından değil bütün insanlık için ne anlam ifade edeceği daha iyi anlaşılacaktır. Güncel gelişmelerin daha da netleştirdiği bir gerçekliğin, Partimiz tarafından daha ilk çıkış dönemlerinde Manifesto'da dile getirilişi, direniş tarihimizin önemli bir dönüm noktasına damgasını vuran Mazlum DOĞAN yoldaşın Çağdaş Kawa olarak nitelendirilmesi, belli bir politik öngörünün ve bölgeyi doğru ve etkin bir tahlilin göstergesi olmaktadır.

Ortadoğu'nun bugün böylesine önemli bir rolle öne çıkmış olması durumu, bölgedeki tüm ulusal ve toplumsal kurtuluş mücadelelerine öncülük etmekte olan güçler gibi, Kürdistan halkının kurtuluş mücadelesine öncülük eden Hareketimizin de hem daha dikkatli ve hem de daha coşkulu yürümesini gerektirir.

Bölgenin bazı özelliklerini böyle çok kısa ve kaba hatlarıyla da olsa anımsattıktan sonra güncel gelişmelere bakmak daha yararlı olacaktır. Burada hemen belirtmek gerekir ki, Ortadoğu'nun belirtilen koşullarından ötürü bazı gelişmelerin gerçek yönünü ve karakterini kavramak biraz zorlaşıyorsa da, durumu asıl anlaşılmaz kılmaya çalışan emperyalizmin bilinçli çaba ve girişimleridir. Tabii emperyalistlerin bölgedeki iki esas dayanağı siyonist İsrail ve kemalist TC'nin aynı doğrultudaki çabalarını da yabana atmamak gerek. Fakat ABD emperyalistleri ile siyonist ve kemalist yamakları durumu ne denli muğlaklaştırmaya çalışırsa çalışsın ve şu anda her şey nasıl karmakarışık gösterilirse gösterilsin, aslında ortada oldukça net durum ve olgular var.

En başta ABD emperyalistlerinin bölgeye böyle askeri varlığıyla yerleşmesinin esas nedenini doğru görmek, Saddam adı etrafında koparılan gürültülere ve sözde Kuveyt, Suudi Arabistan vb. ülkeleri Irak saldırılarına karşı koruma aldatmacalarına kanmamak gerekir. Bu son derece iğrenç bir yalandır. Çünkü, çok iyi bilinmektedir ki, Saddam eğer bir mikropsa bunun yaratıcısı ve yaşatıcısı, bugün kendisinden en çok rahatsızlık duyduklarını belirtenlerden başkası değildir. Sormak gerekir, Saddam'ı, kimyasal olanı da dahil her türlü silahla tepeden tırnağa donatan ve Kürt ve İran halkları başta oimak üzere bölge halklarının başına bela kesenler kimlerdir? Der Spiegel dergisinin yazdığına göre, bir tek F. Almanya'dan yüz tane şirketin Irak'taki silahlanma olayı ile bağlantısı vardır. Bugün Irak tarafından şantaj amacıyla rehin tutulduğu söylenen yabancılardan kaçının kimyasal silah uzmanı veya askeri teknisyen vb. olduğunu, ilgili ülkeler açıklayabilirler mi acaba? İran karşısında yenilgi ve devrilmeyle yüzyüze geldiğinde Saddam'a dört elle sarılarak onu ayakta tutanlar kimlerdir? O halde emperyalistlerin şimdi Saddam'a böyle diş bilemelerinin altında yatan neden nedir? Çok açık ki, Saddam'ın bu defaki hareketi kendi menfaatlerine dokundu, başka hiçbir şey değil. O insani değerler, şunu-bunu koruma ya da özgürlük gibi sözlerin ağızlarından hiç eksik olmaması ise, tek kelimeyle çok alçakça bir sahtekarlıktır. Zira Saddam İran'a saldırır, o müslüman ve yoksul halkı katlederken herkes memnundu. Yine, kendi sattıkları ya da tesislerini kendi kurdukları fabrikalarda imal edilen kimyasal silahlarla Saddam, Hiroşima'dan bu yana insanlığın tanık olmadığı bir vahşet tablosunu Halepçe'de yaratırken, kimse böyle Saddam'ın üzerine yürümeye kalkmadı, hatta kimseden doğru dürüst bir ses bile çıkmadı. Kaldı ki, şu anda bile Güney Kürdistan'da aynı durum yaşanıyor. Ajanslar, Irak uçaklarının üç günden beri Güney Kürdistan'ı yoğun biçimde bombalamakta olduklarını haber veriyorlar. Hiç kuşkusuz eğer bu haberler doğruysa -ki büyük ihtimalle doğrudur- şu anda bile Kürdistan'da gerçekleşen katliam, dehşet verici boyutlara ulaşmıştır. Ve bu durum 200 kadar kişinin öldüğü söylenen Kuveyt ile kıyaslanamayacak vehamettedir. Ancak ne gariptir ki, bundan söz dahi eden yok. Kürt halkının katliamından sözeden yok ama, CIA, Kürt işbirlikçilerini kendi kirli planlarında bir piyon olarak kullanabilmek düşüncesiyle Amerika'ya götürüyor ve hem de bunu, daha ilerde de değineceğimiz gibi, Kürt halkına dostluk adı altında yapıyor. İşte emperyalizmin sahtekarlığı ve uşaklarının niteliği bu kadar açık.

Bu konuda Sovyetler Birliği'nin tavrının da pek farklı olmadığını belirtmek gerekir. Hatta kimi zaman emperyalistlerin bile gerisindedir. Örneğin, Halepçe katliamını birçok emperyalist ülke lafta da olsa, sahtekarca da olsa kınama gereği duyarken, Sovyetler bunu bile yapmamış, dahası o dönemin 11 Eylül 1988 tarihli Pravda gazetesi, *"Irak'ın kimyasal silahlar kullandığı yönündeki iddia, Amerikalıların uydurmasıdır"* diyecek kadar gerçeklere sırt çevirebilmiştir. KDP-KYB gibi Güney Kürdistanlı işbirlikçilerin ABD'nin uşaklığını yapıyor olması durumu, bu tavrın gerekçesi olabilir mi? Aynı tavır halen de devam etmektedir. Son Körfez gelişmeleri üzerine ilk kez ağzını açıp 17 Ağustos'ta konuşan Gorbaçov, Irak'ın Kuveyt'i Sovyet yapısı silahlarla işgal ettiğine dikkat çekerek Irak'ı sert dille kınarken, aynı silahlarla yıllardan beri olduğu gibi günümüzde de Kürt halkının katliamlara uğratıldığı gerçeğini yine görmemezlikten gelmeyi yeğliyor. Irak'ın güneyi ile kuzeyi arasında bu denli korkunç bir ayrım gözetilmesi, bu kadar açık bir çifte standart; ABD'nin emperyalist karakteri ve Kuveyt'teki petrol çıkarları açısından yine de anlaşılırdır. Ancak Sovyetler Birliği açısından; feodal Kuveyt emirlerinin ABD'ye bağlılıkta veya ilericilikte Güney Kürdistan'ın feodal-kompradorlarından daha olumlu bir yapıda olmadıkları da düşünülürse, durumu anlamak gerçekten güçtür. Aynı biçimde, ABD'nin Ortadoğu üzerindeki hesaplarını farkedemeyecek kadar sığ bir yaklaşımla, son olup bitenleri sadece Saddam'ın saldırganlığına bağlayan ve bu konuda ABD ile ortak açıklamalar yapacak derecede ileri giden bir politikanın da sahibidir Sovyetler Birliği...

Bu değinme ardından, emperyalizmin, özellikle ABD emperyalizminin bölgeye girmesinin asıl nedenlerine gelecek olursak, demek oluyor ki, sorun Saddam'ın saldırganlığı ya da şu veya bu özelliği değil, tamamen çıkar sorunudur. Daha somut bir ifadeyle, ABD emperyalizminin Ortadoğu'daki zengin petrol kaynakları üzerinde kendi hakimiyetini iyice tesis etme isteğidir. Halihazırda ABD'nin, enerji ihtiyacının %50 gibi çok önemli bir bölümünü Ortadoğu'dan karşıladığı da düşünüldüğünde, bu isteğin ölçüsü daha iyi anlaşılmaktadır. Ayrıca Irak'ın Kuveyt'teki yatakları da denetlemesiyle birlikte, dünyadaki toplam petrol rezervlerinin %20 gibi büyük bir bölümü üzerinde söz sahibi olma durumu ortaya çıkıyor. Ve bu durum da, Arap milliyetçiliğinden oldum olası kaygı duyan emperyalizmi daha da ürkütüyor. Irak'ın Kuveyt'i işgali ve ilhakı, ABD'nin işte bu tür çıkarlarına denk düşmediği için bu kadar gürültü koparılıyor.

Diğer yandan ise, birçok yorumcu, ABD'nin bu olaya aslında için için sevindiğini, çünkü böylece bölgeye istediği biçimde müdahale etme olanağı ele geçirdiğini belirtmektedir. Hatta bu amaçla, Irak'ın bu hareketine göz yumulduğu, aksi taktirde CIA'nın bölgedeki yoğun faaliyetleri -ki buna CIA'nın kolları gibi çalışan MİT ve MOSSAD'ı da katmak gerek- ve uzaydan en küçük askeri hareketleri bile tespit etme olanaklarına rağmen durumu önceden farkedemenin mümkün olamayacağı söylenmekte. Durum ABD'nin hesaplarıyla o kadar çakışıyor ki, doğrusu bu tür yorumları tümden bir yana atabilmek oldukça güç. "Kazananlar, Kaybedenler" başlıklı bir yazıda, kazançlılar listesine ABD'nin yanısıra Thatcher, İsrail, TC, petrol tüccarları ve silah tüccarlarının da adlarını dahil eden Talat Halman, Amerika'nın kazanımlarını şöyle belirtiyor:

"Soğuk harbin bitmesi ve Sovyetler Birliği'nin zayıflaması sonucunda, Ortadoğu süper devletlerin 'nüfuz bölgesi' olmaktan çıkacaktı belki... Saddam'ın saldırısı, Washington'un Ortadoğu'yu, petrolüyle, askeri varlığıyla ve başka devletlerin (hatta bölgedeki devletlerin) desteğiyle ele geçirmesini sağladı. Amerikan imparatorluğu, 'sureti haktan' görünerek, bir zafer kazandı; dünyanın en önemli bölgelerinden biri üzerinde egemenliğini kurdu." (Milliyet, 14 Ağustos 1990)

ABD'nin zafer kazandığını söylemek erken bir yargı ise de, niyetinin tamamen böyle olduğundan hiç kuşku duymamak gerekir. Kaldı ki, zaten ABD'nin bölgeye müdahalesi de öyle aniden ortaya çıkan bir durum değil. Bu amaçları doğrultusunda öteden beri nasıl hazırlıklar yapmakta olduğu biliniyor.

Anımsanacak olursa, 1989'un sonları ve '90 başlarında Doğu Avrupa'da arzuladığı doğrultuda bir düzenlemeyi gerçekleştirdikten ve deyim yerindeyse oranın işini bitirdikten sonra, ABD emperyalistlerinin ilk hedefinin Ortadoğu olacağı hemen herkesçe belirtiliyordu. Nitekim bu doğrultuda özellikle de Türkiye'deki faşist rejim aracılığıyla birtakım oyun ve senaryolar tezgahlamaya çalıştıkları gözlerden kaçmıyordu. 1990 Mart ve daha sonraki ayların Serxwebûn ve Berxwedan gazetelerinin çeşitli yazılarında, sözkonusu oyunlara daha o zaman dikkat çekilmişti. Emperyalizmin Ortadoğu'ya müdahale etmek için bir gerekçe yaratmaya çalıştığı çok açıktı. Bu amaçla o dönemde Türkiye'de Aksoy ve Emeç cinayetleriyle başlatılan girişimler. eğer işler planlandığı gibi yürümüş olsaydı, PKK-Suriye-Iran adları etrafında yaratılacak spekülasyonlarla böyle bir müdahalenin daha o zaman yapılmasını sağlayacaktı. Ancak bu plan, o dönemde de belirtildiği gibi, Kürdistan'daki bahar serhildan'ına çarparak bozuldu. İşte şimdi Irak'ın Kuveyt'i işgali ABD emperyalizmine öyle arayıp da bulamadığı bir fırsat yarattı ki, salt bu nedenle bazı çevreler Saddam'la Amerika arasında bir "danışıklı dövüş"ten bile sözetmekteler.

Öte yandan, bu tür planlarında faşist TC'ye iyi iş düşebileceğini hesaplayan ABD, bir bakıma da, bu konuda ilerde fazla sorunlarla karşılaşmamak için 28 Mart darbesi denen olaya hemen onay verdi. Türkiye'nin yönetimi tamamen Özel Savaş Dairesi ve Genelkurmaylığa teslim edilirken, çıkarılan yeni kararnamelerle altı aylık bir sürede, yürüttüğü mücadele ile emperyalizmin oyunlarını bozan PKK olgusu da halledilecek, böylece gelecekte Ortadoğu'da at oynatırken faşist rejimi istediği gibi yönlendirecekti. Ne denli iyi işbirlikçiler olsa da, sivil rejimler yine de bu tür durumlarda zaman zaman olmadık tatsızlıklar çıkarabilir; o nedenle böyle hallerde öteden beri tercih hep askeri yönetimler ve faşist cuntalardan yana konmuştur. Aynı şekilde, tam da ABD askerlerinin Ortadoğu'ya sevkedildiği 6 Ağustos tarihinde Pakistan'da hükumetin görevden alınması ve parlamentonun feshedilmesi olayını da, bir tesadüf olmaktan çok, tamamen aynı ihtiyaç ve anlayışın bir gereği olarak değerlendirmek daha doğru olacaktır. Tıpkı Türkiye'deki gibi, göstermelik bir hükümet işbaşında ama ipler tümüyle Pentagon'a bağlı askerlerin elinde; ABD emperyalistlerinin böyle dönemlerde tercih ettiği model bu oluyor. Zaten 1980'lerde de Evren ve Ziya Ül Hak, Türkiye ve Pakistan'da yine Reagan'ın benzer planları gereğince işbaşındaydılar.

Faşist Saddam yönetimine bağlı askeri birlik...

ABD emperyalizminin şimdi bölgeye müdahalesiyle birlikte, bir de, Sovyetler ve Doğu Avrupa'daki gelişmeler sonucunda Varşova Paktı'nın dağılması ardından artık yaşatılmasına bir gerek kalıp kalmadığı tartışılan NATO'ya da, yeni bir işlev bulunmuş oluyor. Daha doğrusu Amerika'nın hesapları biraz bu yönlü... Bu duruma göre NATO'nun askeri gücü artık üçüncü dünya ülkeleri denilen ülkelere karşı kullanılacak ve bunun ilk deneyimi de Ortadoğu'da gerçekleştirilmiş olacaktır. Böylece Avrupa'da artık gereksiz duruma gelen pek çok askeri güç ve silah da Ortadoğu'ya konumlandırılacaktır.

Washington'un bu konuda, "bölge dışı müdahale teorisi" çerçevesinde ve Türkiye'nin toprak bütünlüğünü korumak adı altında, bazı müttefiklerini ikna ettiği de anlaşılıyor. Bu hususta son derece önemli bir noktaya dikkat çekmekte yarar var: Türkiye eskiden beri de bir üyesi olarak NATO'nun güvencesi altındaydı. Ancak bu güvence sadece Sovyetler Birliği'ne karşıydı. Yani salt Sovyetler Birliği ve Varşova Paktı'ndan gelebilecek saldırı ve tehditlere karşı bu güvence geçerliydi. Oysa son dönemlerde sık sık tekrarlanan "Türkiye'nin toprak bütünlüğünü koruma" lafları ve güvence sözleri farklı bir nitelik taşımaktadır. Hem de bu fark oldukça önemlidir. Çünkü, Türkiye'nin toprak bütünlüğüne en önemli tehditin, şu anda başka hiçbir yerden değil, bizim mücadelemizden geldiği kabul edilmektedir. Bölgedeki bazı ülkelerin adlarının anılması da, sadece PKK ile ilişkileri olduğu sanıldığı içindir. Dolayısıyla da, TC'ye şimdi verilmekte olan güvenceler de yalnızca PKK önderliğindeki Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesine karşı verilmiş oluyor. Zaten ABD ve NATO yetkilileri bile bu gerçeği birçok kez konuşmalarında açıkça itiraf etmişlerdir. Ayrıca emperyalist ülkelerin çeşitli raporlarında da durum oldukça açık belirtiliyor. O zaman bu ne anlama geliyor? NATO'nun yönü bir bakıma Sovyetler'den PKK'ye çevrilmiş olmuyor mu? Durum şimdilik böyle olsa da, iş salt PKK ve Kürdistan devrimi ile de sınırlı kalmayacaktır. NATO'nun sınırları kavramı bir kez böyle değişikliğe uğradıktan ve bu değişiklik kabul gördükten sonra, artık başta Ortadoğu'daki diğer halklar olmak üzere en yaygın biçimde halk devrimlerine karşı NATO gücü kullanmanın yolu açılmış olacaktır.

Milliyet'in düzenlediği "Ortadoğu Açıkoturumu"nda, eski bir NATO üyesi olan TC'ye yeniden güvence vermenin ne gereği olabileceği anlamında "malumu ilan etmeye niçin gerek duyuldu acaba" tarzındaki soruya, tartışmacılardan biri şu karşılığı veriyor:

"NATO, Varşova Paktı'na karşı kurulmuştu. Bu yüzden, sanıyorum bunun dışında bir kaynaktan gelecek tehdite karşı üyelerinin toprak bütünlüğünün korunmayacağı yolunda ileride farklı sesler çıkabilir tereddütlerine karşı alınmıştır son karar. Böylece 'Türkiye'nin toprak bütünlüğü NATO'nun güvencesi altındadır' denmiştir. Bence Türkiye açısından son derece önemli bir karardır." (Milliyet, 17 Ağustos 1990)

TC'ye son günlerde verilen güvencelerin anlamı, görüldüğü gibi oldukça açık. En azından Amerika, bu yolla, girmeye hazırlandığı Ortadoğu batağına NATO ve Avrupa'yı da birlikte çekmeye çalışıyor. Bu nedenle Kuveyt işgalinin hemen ertesi günü ABD'nin bölgeye asker göndereceği konuşulur konuşulmaz, eski dışişleri bakanlarından Kissinger, derhal uyarıda bulunarak, Amerika'nın tek başına eyleme kalkışmamasını, mutlaka NATO ve Avrupa ile birlikte hareket etmesi gerektiğini vurguladı. Ancak ABD emperyalistlerinin hesapları böyle olsa da, bunun pratikte de aynen gerçekleşeceği anlamına gelmiyor, çünkü bunu engelleyebilecek olgular da mevcut. Nitekim daha şimdiden NATO üyeleri arasında bu konuda görüş farklılıkları ve uygulamada da değişik tavırlar görülmektedir. Hatta her ülkenin kendi içinde bile konuya farklı yaklaşan partiler vardır; ABD'nin görüşlerine karşı çıkanlar olmaktadır. Örneğin, son NATO Brüksel toplantısında ABD'ye tam destek verildiği, birçok üye ülkenin Ortadoğu'ya ABD ile birlikte asker göndereceği bildirilmesine rağmen, İngiltere dışında hemen hepsi isteksiz davranmaktadırlar. Almanya'da koalisyon ortağı FDP, geleneksel NATO sınırları dışında kalan bölgelere asker gönderilmesine karşı olduğunu açıkladı. Kanada ve Fransa gibileri, ancak BM kararı çerçevesinde olursa asker göndermeyi kabul edebileceklerini söylemeye başladı-

Suudi Arabistan'da konumlandırılan emperyalist ABD askerleri...

lar. Kısacası, işlerin pratikte ABD'nin istediği tarzda yürümeyeceği daha şimdiden açığa çıkmış oldu. Bu tür kendi aralarındaki çelişkilerin daha da derinleşmesini beklemek yanlış olmayacaktır. Çünkü, Sovyetler Birliği'nin, pek çok alan gibi Ortadoğu üzerinde de çözümleyici bir güç olmada pek fazla iddiasının kalmaması, en azından eskisi kadar yakından ilgilenmemesi durumu, emperyalistler arasındaki çelişkilerin derinleşmesinde önemli bir faktör olacaktır. Yine Almanya'ların birleşmesi ardından, ergeç kaçınılmaz olarak ortaya çıkacak ABD-Avrupa çelişkisinin hızlanacağı da bellidir.

NATO'ya yeni işlev bulduk, yaşatacağız derken, bu tür olguların, tersi bir duruma da, yani NATO'nun daha erkenden dağılmasına da yol açabileceğini de düşünmek gerekiyor. ABD'nin şimdi gırtlağına kadar batmış olduğu Ortadoğu'da müttefiklerinden gerekli desteği görememesi, yalnız kalması durumunda böyle bir sürecin daha da hızlanması beklenebilir. Bu konuda New York Times'da, A.M. Rosenthal imzasıyla şu ilginç görüşe yer veriliyor:

"ABD-Avrupa ittifakı, Ortadoğu'da şu anda henüz seslendirilmeyen bir tehlikeye gebedir. Deniz ve hava gücü katkısı yapmış olmakla birlikte henüz hiçbir Avrupa ülkesi Suudi Arabistan'a asker sevketmemiştir. Yarın bir kara savaşı patlar ve bu savaşta Amerikalı erler, savaşan tek batılı güç olursa, Amerika en kısa zamanda NATO'dan ayrılır." (Aktaran Milliyet, 16 Ağustos 1990)

Görüldüğü gibi, eğer bölge halkları ve ülkeleri, özellikle de devrimci güçleri gereken doğru tavrı alabilirlerse: "Ortadoğu'yu tamamen kendi himayem altına alayım, bana karşı hiçbir aykırı ses çıkmasın" sevdasıyla bölgeye giren ABD emperyalizminin, bu sevdalarına kavuşması bir yana, Vietnam'dan daha beter bir yenilgi tatması da pekala mümkündür. Geleceklerini ABD'ye bağlayanların, en çok da devrimcilik, ulusal kurtuluşçuluk adına bunu yapanların bu gerçeği herkesten çok düşünmelerinde kendileri için sayısız fayda vardır.

Sömürgeci-faşist TC ile Kürt işbirlikçilerinin çabaları

ABD emperyalistleriyle birlikte Körfez'deki bunalıma en çok sevinen güçlerin başında İsrail'le beraber faşist TC gelmektedir. Zaten kemalizm ve siyonizm, oldum olası bölge halklarının bağrına birer hançer gibi saplanmış dünyanın en ırkçı iki gücü, emperyalizmin ikiz çocukları durumundadırlar. Emperyalizm, bölgedeki uygulama ve politikalarını her zaman olduğu gibi bugün de, esas olarak bu iki güce dayanarak yürütmektedir. Arapların birbirine düşmesi ve ABD'nin askeri varlığıyla bölgede bulunmasından son derece memnun olan İsrail, bilinçli olarak sessiz ve arka planda kalmaya çalışırken, faşist TC'nin ise tersine bütün komşularını rahatsız edecek ölçüde öne çıkmakta ve sonuna kadar savaş kışkırtıcılığı yapmakta bir sakınca görmediği anlaşılıyor. Bunlardan başka, bir de tamamen emperyalizmin dümen suyunda hareket eden ve ABD'ye uşaklıkta neredeyse faşist Türk sömürgecileriyle yarış eden Güney Kürdistanlı işbirlikçi güçlerin durumu var ki, tam anlamıyla mide bulandırıcı. Bu son ikisinin durumuna da biraz değinmekte yarar var.

TC'nin, ağır bir krize boğazına kadar batmış olduğu bir dönemde çıkan Körfez bunalımına bu denli sevinmesi boşuna değil; pek çok nedenleri var. Faşist rejimin ABD ile birlikte Ortadoğu'da böyle bir durum yaratmak için nasıl çaba sarfettiğine yukarıda kısaca değinilmişti.

1920'lerde ortaya çıkışı, kuruluşu bile Ekim Devrimi'nin dünyada estirdiği fırtınalı bir döneme denk gelen kemalist cumhuriyetin, başlangıçtan beri politikasını dayandırdığı temel unsur, uluslararası gerginlikler, soğuk ve sıcak savaş durumlarıdır. Yani dünyada savaş ve gerginlik durumu ne kadar çok artar ve yaygınlaşırsa TC'nin işleri o oranda rayında gidecek demektir, politikası buna göre belirlenmiştir. Kendisinin de fırsat bulduğu an, diş geçirebileceği bir komşusunun başına hemen çullanacağı çok iyi bilinen kemalist TC'nin, buna rağmen "Yurtta sulh cihanda sulh" yalanını dilinden düşürmemesinin tek nedeni, işte bu gerçek suratını, yani barış düşmanı karakterini gizlemek içindir. TC'nin bu niteliğinin en açık ve somut kanıtı; son birkaç yılda meydana gelen sistemler arası yakınlaşma sonucu dünyada yumuşama rüzgarlarının estiği ve soğuk savaş döneminin sona erdiği bir ortamda faşist rejimin en ağır bir bunalım ve çıkmazla karşı karşıya gelmesi gerçeğidir. Öyle ki, bir anda sanki sudan çıkmış balığa döndü. Son dönemlerde rejim çevrelerinde pek çok tanık olunan tartışmalarda, "işte stratejik önemimiz ortadan kalkıyor; Batılı dostlarımız bile artık bize önem vermiyor; ABD, yıllardır atmak isteyip de stratejik önemimizden dolayı ve bizi gücendirmemek için atamadığı adımları şimdi tek tek atmaya başlıyor, işte Ermeni ve Kürt sorunlarını gündeme getiriyor, Yunanistan'a bize karşı güvenceler veriyor; AT bizi içine kabul etmiyor" vb. vb. yakınmalar, yaşanan paniği çok iyi izah ediyor. Daha 1940'lar sonu ile 50'lerde, "Sovyetlerin Boğazlar'da gözü var" veya "Stalin bizden Kars ve Ardahan'ı istedi" gibi yaygaralarla soğuk savaşın başta gelen kışkırtıcılarından biri durumundaki bir gücün, soğuk savaş sona erdiğinde en ağır bunalımı yaşayacağı da kuşkusuz doğaldır. İşte TC'nin her zaman olduğu gibi bugün de herkesten çok savaş kışkırtıcılığı yapmasının başta gelen nedeni, belirtilen bu konumudur.

Buna bağlı diğer önemli bir neden de, ABD ve Avrupa emperyalistlerine böyle fedailik ve jandarmalık yapmak suretiyle, Batı için vazgeçilmez bir müttefik olduğunu kanıtlamaya ve böylelikle 200 yıldır eşiğine yüz süre süre aşındırdığı Batı kapısından içeri girebilmek, daha somut bir ifade ile, AT'ye kabul edilmesini sağlamaktır. Nasıl ki 1950'lerde NATO'ya girebilmek için sergilediği çeşitli manevralar yetmeyince, Kore'ye asker göndererek ancak bu amacına ulaştıysa; günümüzde de bölge halklarına karşı ABD emperyalistlerinin yanında ve emrinde olduğunu ilan ederek, aynı yöntemle bu kez AT'ye kabul edilmeyi ummaktadır. Yani 1950'lerde NATO'ya girebilmek için soğuk savaş kışkırtıcılığı yaparak ABD'nin emrinde Kore savaşına katıldığı gibi, şimdi de AT'ye girmek için sıcak savaş kışkırtıcılığı yaparak ve bu kez Ortadoğu'da emperyalistlerin saflarında savaşmaya hazırlanıyor. Bu konuda ABD dışişleri bakanı ile Ankara'da pazarlıklar yapıldığı açık ve bu kısmen basına da yansıyor. Hatta ABD'li bakanın bu amaçla Avrupa Topluluğu nezdinde bazı girişimlerde bulunmaya başladığı bile açıklandı.

Faşist rejimin, ABD emperyalistlerinin emrinde savaşmaya nasıl hazırlandığını gösteren pek çok somut kanıt da var. Bir yandan sivil savunma, seferberlik gibi uygulamaların başlatılması, Kürdistan'daki bölgeye yakın alanlara durmadan güç ve silah kaydırılması, meclisten formalite icabı olsa da hükümet adına savaş izni çıkarılması; öte yandan Özal'ın Bush'a sekreterlik yapar gibi çeşitli bölge ülkeleri ile ABD arasında telefon bağlantısı ve aracılığı yapması gibi durumlar, sözkonusu kanıtlardan sadece bazılarıdır. Ayrıca burjuva basının bir kesimi, faşist yöneticilerin talimatları doğrultusunda ve açıktan açığa, aşağıdaki örnekte görüldüğü gibi horoz dövüşünü kışkırtır bir mantık ve üslupla savaş kışkırtıcılığı yapıyor:

"... Türkiye'nin çıkarı, esenliği, gücü için gerekirse Özal'ı değil şeytanı da destekleriz! ...Haaa, savaşa mı gider iş? Giderse gider anasını satayım! Ne yani, Fenerbahçe'nin maçına 'ölmeye gidiyorsunuz' da, aynı fedakarlığı vatanınız için yapmaktan mı kaçınacaksınız?.." (Engin Ardıç, Sabah, 14 Ağustos 1990)

TC'nin savaş heveslerini kamçılayan ve ona böyle savaş kışkırtıcılığı yaptıran önemli bir olgu da, yeniden depreşen Musul-Kerkük hevesleridir. Bu konuda da, ABD dışişleri bakanının son Ankara turunda birtakım pazarlıklar yapıldığı ve faşist rejim yöneticilerinin ağzına Amerika tarafından bir parmak bal çalındığı anlaşılıyor. ABD emperyalistlerinin eskiden beri bu yönlü planlarının olduğu ve daha 1960'larda zamanın başbakanı Demirel'e bu doğrultuda bazı tekliflerde bulunduğu biliniyor. Faşist-sömürgeci TC'nin şu andaki gerçek yöneticisi ve tek söz sahibi durumundaki ordu ile ordunun sözcüsü Özal ve çevresinin bu planlara yatmaya hazır oldukları görülüyor. Ancak Demirel, İnönü vb. çevreler böyle bir girişimin çok tehlikeli olacağından sözediyorlar ve karşı çıkıyorlar. Bu kuşku o denli ileri gidiyor ki, Erdal İnönü basın toplantısı yaparak dış güçlere, Özal'ın vermiş olabileceği sözlerin Türkiye'yi bağlamayacağını söyleme gereği dahi duyuyor. Kürdistan'da PKK önderlikli savaşa dikkat çekilerek, "Dimyat'a pirince giderken evdeki bulgurdan da olmak" endişesi dile getiriliyor. Hatta Demirel, Enver Paşa hayalciliğini anımsatacak sözlerle, "Türkiye Özalların değildir" diyor ve "Musul'la Kerkük'ü adama kolay kolay yedirmezler" biçiminde açık uyarılarda bulunuyor.

ABD emperyalistlerinin aynı planının bir parçası olarak da Güney Kürdistanlı işbirlikçi çevrelerin harekete geçirildiği görülüyor. 17 Ağustos tarihli Milliyet'in, Washington Times gazetesine dayanarak verdiği habere göre, "Celal Talabani'nin Washington'da bilhassa yönetimin istihbarat birimleriyle temas halinde olduğu, bölgedeki olaylarla ilgili pazarlıklar yapmaya çalıştığı" bildiriliyor. Öyle anlaşılıyor ki, ABD emperyalistleri, kendi amaçları doğrultusunda kullanmayı uygun gördüğü Türk faşist rejimi ile Talabani, Barzani gibi Kürt işbirlikçileri, 1960'lardan beri tasarladığı ve uygun gördükçe ya da fırsat buldukça gündeme getirdiği, daha çok TC'nin denetimindeki "Otonom bir Kürdistan" planı çerçevesinde uzlaştırmaya çalışmaktadır. Amerikan emperyalistlerinden Kürt halkına yarar beklemenin, eğer en onursuzundan bir uşaklık değilse büyük bir aymazlık ve budalalık olduğunu belirtmeye gerek bile yoktur. Bugün Irak'ı, Saddam rejimini zayıflatmak için böyle bir yönetimi kendisi için yararlı görüp gündeme getiriyorsa, yarın pekala tekmeyi de vurabilir. Türk devletiyle dostluğun kendilerine Mustafa Barzani'nin bir vasiyeti olduğunu her fırsatta tekrarlayan işbirlikçi ilkel milliyetçiler, Barzani'nin bugünlerde Türk burjuva basınında çarşaf çarşaf yayınlanan ve Amerika'nın kendisini kullandıktan sonra nasıl bir paçavra gibi bir kenara attığını konu alan mektuplarından da mı ders almasını bilemiyorlar? Görüldüğü kadarıyla oralı bile değiller. Aksine, emperyalizme hizmet etmede ve ABD'ye uşaklıkta TC yetkilileriyle adeta yarışmaktadırlar.

Burada, Amerikan istihbarat örgütleri yetkililerinin çağrılarına gözükapalı ve şevkle koşan ve geçmişten hiç mi hiç ders almadıkları anlaşılan Güneyli işbirlikçilerin tutumlarının halkımız tarafından dikkatle izlenmesi gerektiğini belirtmekte yarar var. Böylesi durumlarda hep yaptıkları gibi, sözümona fırsatlardan yararlanma adına, bir kasaba davavekilinin basitliği ve kurnazlığıyla oraya buraya koşarak, ama hiçbir zaman emperyalistlerin veya çeşitli gerici güçlerin basit birer maşası olmaktan öteye geçmeyen tutumlarıyla politika yaptıklarını sanıyorlar. Oysa çok açıktır ve bizzat bunların geçmiş pratiklerinde de çokça kanıtlanmıştır ki, emperyalizme bel bağlamakla halkımızın en küçük bir kazanım elde etmesi mümkün olmayacağı gibi, tersine böyle bir durum, emperyalist tekellerin çıkarları uğruna Kürt halkının kanını bedel vermek olacaktır. Kürtlük adına böyle bir soysuzluğa kalkışan ve buna heveslenenlerin, bunun hesabını halkımıza çok kötü biçimde vereceklerini asla unutmamaları gerekir. Bugünkü savaş ortamında da halkımızın yararına olan tutum, her zaman olduğu gibi bölge halkları ve onların devrimci, ilerici öncüleriyle işbirliği ve ittifaklar geliştirmektir, emperyalistlerle değil. Tüm bölge halkları gibi halkımızın da çıkarı, bu çerçevede en geniş bir birliğin yaratılması ve güçlendirilmesindedir.

Faşist TC, bölge halklarına karşı emperyalizmden yana açık bir tavır almış olmasına rağmen, ulusal kurtuluş mücadelemiz nedeniyle son derece kuşkulu ve tedirgindir. Attığı her adımı çok hesaplı ve ölçülü atmak istiyor. Bütün kaygısı ve korkusu, "Acaba PKK mevcut durumdan yararlanabilir mi? Böyle bir durum olursa nasıl engelleyebilirim" sorularında düğümlenmektedir. Burjuva basını bile son günlerde giderek bu konuya daha çok ağırlık veriyor, akla gelebilecek pek çok soruya karşılık bulmaya ve faşist yöneticilere bu hususta yardımcı olmaya çalışıyor. TC'nin bu konudaki korkusu o kadar derin ki, ağababası Amerika'ya bile tam güvenemiyor. ABD'nin bir Kürt devleti kuracağı yolundaki senaryoları enine boyuna tartışıyor, tavır belirlemeye çalışıyor. Körfez bunalımının patlak verdiği günün hemen ertesinde, ağırlıklı olarak MGK üyelerinden teşkil edilen "Kriz Komisyonu"nun sürekli bu sorun üzerinde çalıştığını, kendisi de son günlerde köşesini hep bu konuya ayıran Yalçın Doğan, şöyle dile getiriyor:

"Çankaya'daki 'Kriz Masası' yoğun düşünce jimnastiği içinde. 'Saddam sonrasında, Amerika bölgede bir Kürt devleti kurulmasına önayak olur mu? Olursa, Türkiye, Amerika'nın yanında yer aldığı için, bu politikasından zarara uğrar mı?..' Sorun bu. Çankaya'daki 'Kriz Masası' en çok bu konularda tez geliştirmeye çalışıyor. Ve Cumhurbaşkanı Özal, 'Saddam sonrasında, bize bir Kürt devleti gibi bir tezle geldiklerinde hazırlıklı olmalıyız' diyor. 'Bizim aleyhimize bir durum doğmasını önlemeliyiz' diyor." (Milliyet, 17 Ağustos 1990)

Yine Yalçın Doğan, 16 Ağustos tarihli Milliyet'te, mecliste hükümete verilen savaş yetkisinin kısıtlanmasında en önemli rolün, "Bağımsız Kürdistan kaygısından" kaynaklandığını yazıyor. Aynı gazetede M. Ali Birand, "ABD, Kürtleri kullanacak mı" başlıklı yazısında, sorunun TC açısından vehametini belirtiyor ve yetkililerin Washington'u yeterince uyarmasını öğütlüyor.

Bütün bunlardan çıkarılabilecek oldukça önemli bir sonuç şudur: Eğer Kürdistan'daki direniş mücadelesi ve PKK kaygısı olmasa, faşist Türk sömürgecilerinin, Kıbrıs-Yunan ve Bulgar halklarından tutalım Arap ve Farslara kadar çevresindeki hemen tüm halklara yönelik çok daha pervasızca saldırılar geliştireceği ve bu amaçla emperyalistlerle çok daha tehlikeli işbirliklerine girişeceği kesindir. Her saldırgan adım öncesinde aklına ilk takılan soru şudur: "Ya saldırdığım güç de PKK'ye destek olursa?!" Bu soru faşist rejim yöneticilerinin kafalarını o kadar kurcalıyor ki, aynı soruyu hiç olmayacak bir biçimde Saddam rejimi için de bile düşünebiliyorlar. Kısacası, ABD em-

Devamı 22. sayfada

www.arsivakurd.org

PKK 2. ULUSAL KONFERANSI BELGELERİNDEN...

PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaşın, II. Ulusal Konferans'ta savaş ve ordu sorunları üzerine yaptığı değerlendirmeyi yayınlıyoruz.

SAVAŞ VE ORDU SORUNLARI ÜZERİNE

Baştarafı 1. sayfada

tan, çizgimizin gelişmesini mümkün kıldığı bir çalışma tarzı ile hiç de bağdaşmayan, buna ulaşmayı amaçlamayan bir konum yaşandığı için sözde kalmaya mahkumdu. Doğrular görülüp söylense de, eleştiriler yapılsa da, özeleştiriler verilse de sonuç fazla değişik olmayacaktı ve nitekim önemli darbeler yediğimizi görüyoruz. Beytüşşebap'ta ve son olarak da Şırnak'ta yaşanan durum, elimizde detaylı bilgi olmasa da, geleneksel sağ savunmacı anlayışın daniskasının yaşatıldığını ve birçok birimin bu durumda yaşadığını ortaya koymaktadır.

Kendini oldukça koyveren, düşmanın yeni yönelimini hesaba almaktan çok uzak, var olan bazı imkanlar üzerine büyük bir duyarsızlıkla, bir direnme topluluğunun asla içine giremeyeceği, yetmez de demeyeceğim, son derece tedbirsiz, kendini her türlü imhaya terk eden bir yaşantı içine kendilerini bıraktıkları anlaşılmaktadır. Bazı tehlikeli durumlar yaşanmıyorsa bu biraz da, halkın desteği ve de bizim çok sınırlı da olsa denetim veya bu işlerin gelişmesini sağlamak için yürüttüğümüz çabalardan kaynaklanıyor.

Özellikle kendini pratik önder konumunda tutanların, önemli bir gaflet içinde olduklarını, bu konumlarını özellikle pratiğe yaklaşımda akıllarına bile getirmek istemediklerini, son derece kendini beğenmiş tavırlar içinde bulunduklarını, bu anlamıyla aslında Partiden habersiz olduklarını belirtmek gerekir.

Savaş sorunlarına yaklaşımda, özünde Parti öncülüğü tasfiye edilmiştir. Eğer en kaba anlamıyla belirtirsek; Parti öncülüğünden yoksun bir silahlı savaşım yaşanmaya çalışılıyor. O savaşı yürütmekten sorumlu olanlarımızda, öncülüğün aşınması ileri boyutlara varmış. Bizim şu kuralımız vardır: Ulusal kurtuluş savaşının başarısı kesinlikle Parti öncülüğünü şart kılar. Parti öncülüğü olmadan, ulusal kurtuluşta başarı beklenmemelidir. Parti öncülüğü gerçekten de bütün yönleri ile yaşanması gereken öncülük oluyor. Ve öncülük de; teorik, ideolojik, siyasal, örgütsel her alanda, günlük çalışma tarzı, ruhu-yaşamı ile bütünüyle mücadeleyi sürekli kılmak, enerji vermek, moral vermek, ve denetlemektir. Evet; bu temelde bir öncülük tutturulmadan Kürdistan'da nefes bile alınamaz.

Tabii Parti öncülüğü aşındı mı, onun yerine egemen olacak olan; asi çetecilik anlayışından tutalım her türlü feodal anlayışa kadar, avare dolaşmalardan tutalım intiharvari yaşamlara kadar, halka en ters yaklaşımlardan tutalım önderliği hiç tanımamaya kadar varan olumsuzluklar olacaktır. Partileşmeye gelememek, doğru savaş hattına gelememek demektir. Israrla kendilerini konuşturarak, o bildiğimiz önü alınamayan ve hatta Akademi ortamında da karşımıza çıkan en despotça pratikleriyle bütün yapımızı işlemez duruma getirebilecek kadar kendilerini yitirmektedirler.

Aslında, bunların üzerinde yeterince durulmadı. Canavarca kendini yitirme, düşündürmeliydi sizi. Parti ölçüleriyle yaklaşılmalıydı. Özellikle savaş içinde olanlar, savaş sorunu içinde bulunanlar kendilerini gözden geçirme işini önemle yapmalıydılar. Bu zamanında yapılsaydı, bugün içinde bulunduğumuz durumlar yaşanmayacaktı ve kocakarı misali şikayetçi konumlar olmayacaktı. Hep şunu düşünüyoruz: Olumluluk, dirayet, ölçülere riayet, bunun güçlü duruşu hep sonuç alıcı, onurlu kılan tutum iken, niye tersi yaşatılmaya çalışılıyor? Devrimcilik, bu konuda önderlik ve kendine hakimiyettir. Bu, çizgiyi her koşul altında yaşama gücünü kendinde yaratmaktır. Bu meslek baştan sona kadar böyle icra edilmelidir.

Evet!.. Bir toplantıyı bile doğru-dürüst yapmıyorsunuz. Yan çizenler, geçiştirenler, saptıranlar, özünü boşaltanlar ve kendilerine önemli sorumluluklar tanıdıklarımızın adeta bu biçimde birbirleriyle yarış etmeleri durumu var. Bu, sizi nereye götürür? Bu temelde birbirini harcama, birlikleri harcama, bir kez daha bizi hiç de hakketmediğimiz noktalara götürdü ki bu da sorunları çok geriden ele almaya, aylarımızı ve hatta yıllarımızı anlamsız bir biçimde harcamaya neden oldu. Bazı ne idüğü belirsizlerden, feodal kişiliklerden, Parti ortamımızı zehirleyenlerden kaynaklanan olumsuzlukları temizlemeye bir kez daha kendimizi verirken, yitirilen çok şeyler olacak. Bazı böylelerini kurtardık. Eğer fırsat bulursak başkalarını da kurtarmaya çalışacağız. Biz baştan beri ısrarla söyledik; ulusal kurtuluş mücadelemizin ve de günümüzün bütün devrimlerinin sağlam bir öncülüğe ihtiyacı var.

Dünkü toplantımızın konusu öncülük netleşmesiydi. Bugün diyoruz ki, eğer öncü sorunlara netçe yaklaşabilirse, en başta bizde temel taktik sorun olan silahlı savaşımla, gerillaya yaklaşmak mümkündür. Eğer bu sorun netleşme ve partileşme sorunu ise; gerekirse yeniden partileşmek ve silahlı savaşıma el atmak gerekecektir. Hilvan-Siverek direnişine girdiğimizde de çözüm bekleyen bir sorundu bu. Hatırlıyorum; 1979'larda, hatta bu aylardı. Silahlı mücadelede rol oynamak isteyen yoldaşa şunu söyledik: Bu temelde küçük bir gerilla birliği oluşabilir. Hatta taslağını da hazırladık. Yoldaşımızın cesaretliliğine ve bilinçliliğine de inanıyordum. Bu işi başarmaya gücü oldukça yeten ve bizi hiç zorlamadan bir silahlı birliği, bir feodal çeteye karşı, başarıya götürebilecek konumdaydı. Bazı kadrolarımızı ve de sınırlı da olsa silahlarımızı emrine vererek, onay verdik. O dönemde yine hatırlarım, oradan ayrıldık. Biliyorsunuz; sonra doğru-dürüst bir baskın bile düzenlenemedi ve değerli yoldaşlarımızı şehit verdik. Kemal PİR son mektubunda, "Bu işin sorumlularını bir görsem de onların yakasını bir tutsam; bu işlerle ne kadar oynamışlar diye" şeklinde yazıyordu. 2 Ağustos tarihli mektuptu. Siverek'te 1979 yılı Temmuz'unda silahlı atılım başlatılmak istendi. Daha sonra, bir mevziye yatılıyor. 20 bin mermi kullandık deniliyordu. Tek bir kişi de vurulmadan üstelik. Onlar

"Bizim şu kuralımız vardır: Ulusal kurtuluş savaşının başarısı kesinlikle Parti öncülüğünü şart kılar. Parti öncülüğü olmadan, ulusal kurtuluşta başarı beklenmemelidir. Parti öncülüğü gerçekten de bütün yönleri ile yaşanması gereken öncülük oluyor. Ve öncülük de; teorik, ideolojik, siyasal, örgütsel her alanda, günlük çalışma tarzı, ruhu-yaşamı ile bütünüyle mücadeleyi sürekli kılmak, enerji vermek, moral vermek, ve denetlemektir."

bize sıkıyordu, biz onlara sıkıyorduk! Elliye yakın şehit verdik, bir feodal çetenin üstesinden gelemedik.

Burada Partinin geliştirmesi gereken silahlı devrim anlayışının yanından bile geçmiyor ve tam bir köylü savaşı anlayışına kendilerini mahkum ediyorlar. Ve sonuç gözler önünde: Neredeyse bütün Partiyi yitirme olayı yaşandı. Bu pratikte yer alanlar buraya geldiler; aylarca, yıllarca uğraştık, yine de düzeltemedik. Köylü-çete savaşçılığına, feodal çeteciliğe karşı köylü asi çeteciliğine yatkınlardı. Bilirsiniz, Kürdistan'da bu eşkıya pratiği biçiminde kendini ele verir. Fakat eşkıyalığın gerek devlete karşı, gerekse ajanlara karşı başarılı olduğu görülmemiştir. Sonuçta ya teslim olur, ya da yenilir, ezilir gider. Siverek pratiğinde de başımıza gelen budur. Bunun üzerine, silahlı mücadeleyi yeniden gerçekleştirmek için; köklü bir eğitimle öncüyü hazırlama çabası oldu. I. Ulusal Konferansımızı hazırlamak ve ardından eğitim-donanımı gerçekleştirmekti, Partiyi silahlı mücadele açısından ülkeye hazırlamaktı konferanstaki amacımız. Kadrolar az çok Parti bilinci ile hareket edebilecek durumdaydılar ve askeri çizgimiz üzerinde biraz ısrar edilseydi, nasıl geliştirilmesi gerektiği anlaşılır idi.

Askeri eğitim ve donanım oldukça iyiydi. Ülkeye ulaşma, üs noktalarının yakalanması başarılmıştı. 1982'de bunları oldukça ileri düzeyde tutturduk. Ülkeden zaten kopmamıştık, yapılması gereken; silahlı örgütlenmeye doğru yaklaşmak, kendini vermek, oluşturulacak birliklerin niteliği üzerine düşünmek, birliklerin eylem planını ve uygulama esaslarını ısrarla belirlemek ve bunun yönetim gücü olmaktı. Zor bir görev de değildi bu. Bütünüyle buna yüklenilecekti, olanaklar vardı. İran-Irak savaşı Güney'de oldukça elverişli koşullar yaratıyordu. Biz bu alandan ülke mücadelesini sürekli besliyorduk, ülkemizdeki savaşın sıcaklığı altında kadrolar, savaşçılar akın ediyorlardı. Ve yapılması gereken, bunlara en elverişli koşullarda doğru bir cevap verebilmekti.

Herkes de bu inançtaydı. Çünkü en zor olanı başarmıştık. Üç yüze yakın kadro, savaşçı adayını ülkeye ulaştırmıştık. Tepeden tırnağa donanımlı, eğitimli idiler ve her tarafla bağlantıları da vardı. Yapılması gereken; bütünüyle kendini vermek, her zaman devrimcinin takınması gereken tavrı göstermekti. Evet, bundan eğer sapma olmasaydı, kendilerinden beklenen rollerini layıkıyla yerine getirselerdi, bizim mücadelemizin; genelde Parti mücadelemizin, özelde silahlı mücadelemizin seyri çok değişik olurdu. Oldukça başarılı olurdu ve TC'yi 90'lara vardığımızda Kürdistan'da barınamaz bir duruma getirirdi. Bağımsızlıkta, bugünün çok ilerisinde bir gelişmeye sahip olabilirdik.

İşte burada her türden hatalı yaklaşımlardan tutalım çizginin canına acımasızca okumaya kadar, her türlü kural tanımayan yaklaşımlara ve yine, ardına kadar düşmanın darbelemesine müsait bir yaşamı yaşama konumlarına düşülüyor. Yönetim düzeyinde, savaşı temel sonuç alacak biçimde ele alma yerine, ondan sıyrılmaya, inanç noksanlığı geliştirmeye ve bunu yaşamaya, bu temelde yapıyla ilgilenmemeye, savaşçı yapıyı kendi başına bırakmaya; savaşçı yapının da kendini hiç sıkmadan, bu işlerin ne kadar kuralına, kaidesine uygun yürütülmesi gerektiğine bakmadan ve gerçekten şu veya bu biçimde seyirci kalmasına kadar varan, akla, hayale gelmeyecek davranışlar sergileniyor. Düşman bunu şöyle değerlendiriyordu: "Eğer arazi koşulları olmasaydı, bunlar 24 saat dayanamazdı"! İnsan, kendini de, bazı değerleri de yaşatmayı bilmelidir. Bunu, bu kadar ince eleyip sıkı dokumanın da gereği yoktur. Biz de burada bazı savaş sorunlarını çözmeye çalıştık. Verdik kendimizi; hepsinin gözleri önünde, inanarak, bunu temel yaşam gerekçemiz yaparak. Hani yoldaşlık; her türlü koşul altında yürütülecek yoldaşlık? Parti öncülüğünün esas alınması nerede kalıyor? Aslında çoğu pratikte savaş alanlarında, ama neyi yaşadığının farkında değil? Ve hatta "başıma bela oldu" diyenler bile var. Yaşanan bu işte! "Harcanıyoruz" diyenlerden tutalım, "kendimizi bir tarafa atalım da başımıza ne gelirse gelsin" diyenlere kadar, çeşitli tipler var. Bu, sadece silahlı savaşımımız için de değil, aslında genel bir durumdur.

PKK'nin 1980 sonrası gelişme gerçeğine anlam vermek, derinlik kazandırmak gerekirken onu kendi bireysel konumuna düşürmek, onun üzerinde düşkünce yaşam inşa etmek isteyenler az değil. Zindan da böyleydi. Avrupa'da yaşatılmak istenen de buydu. Burda da böyle oldu. Biz bu konularda iyi bilinç sahibiyiz. Ve öyle kolay kolay aldanacak durumda değiliz. Netleştireceğiz şimdi bütün bunları. Kendimize yapabileceğimiz en büyük kötülük, olumsuzluklarımızı örtbas etmektir. Buna imkan vermeyeceğiz.

Gerçek devrimci önder, başarılı gerçeğe karşı ne kadar dürüstçe yaklaşırsa o kadar militanlıkta iddialı olabilir. Belirttik; saflarımızda kendi güdülerini başımıza bela gibi yağdıranlardan tutalım, ağzı iki kelime konuşamayacak olanların teorisyen kesilmesine kadar bu işin demagojik unsurları türedi. Öyle ki, politikanın asgari gereklerinden habersiz olanların, Parti politikasını bir çırpıda, hem de ağzına gözüne bulaştırarak saptırmaları, kendi bireysel tutkularını "önderlik gereğidir" deyip bize kadar dayatmaları sözkonusu oldu. Kocaman Parti ailemizi, kendi ne idüğü belirsiz, sınırı ve nereye götüreceği belli olmayan çıkarlarına, tutkularına feda etmek isteyenler görüldü. Hem de gözükaraca bir yaklaşım göstererek bunu yapmak istediler. Ve bütün bunları da demagojik yaklaşımlarla örtbas etmeye çalışıyor; bunun için provokasyonlardan medet umuyor; TC'nin, "bitirdik, bitirilmek üzeredirler" iddialarına kulak kabartarak bizi ne zaman ezeceğini beklemeye koyuluyor; içerde her türlü bozgunculuğa adeta alttan alta zemin hazırlayarak, bir türlü partileşmeye yanaşmayarak ve işleri oluruna bırakarak sonuç almaya çalışıyorlardı. Bütün bunları duymuyor, görmüyor değildik. Bu yıllarda büyük bir sabrımız; ve bu çok büyük sabrımızın yanında bun-

ların sergilenişine bir o kadar da öfkemiz vardı. Bunlar o kadar gafillerdi ki ve bize de o kadar dalkavukça yaklaşıyorlardı ki, yaptıklarını görmeyeceğimizi sanıyorlardı. Hayır, mümkün mü? Beni biraz tanıyan, neyi nasıl ele aldığımı bilir. Gözümün içine baka baka, kendilerini yutturmaya çalıştılar; hem de sınırsız birçok tutum ve tavır içine girerek.

Bu yıllarda bunlar yaşandı. Halen Parti edebiyatımızı incelemeyip sonuç çıkarmama ne anlama gelir? Gelişmeyi mümkün kılan oldukça imkan veriyoruz. Onları bile kullanmama ne anlama geliyor? Elini sallasan yüz düşman askeri düşürebilirsin; o halde bunun gereklerini yerine getirmemek ne anlama gelir? Burada birbirinizle ilgilenseniz çok gelişme yaratabilirsiniz. Baştan başa PKK'yi yeniden inşa edecek, ulusal kurtuluşu bir yılda zaferle sonuçlandıracak kadar ileri düzeyde her şey mümkün iken, ilgilenmemek ne anlama gelir? Kendinizi bile vermemeniz ne anlama gelir? Bunlardan sonuç çıkaracaksınız. Bazılarınız kendini, "işte bu kadar PKK içinde yaşadım, hak-hukuk, yetki" diye ileri sürer. Gidin şimdi aile ocağınıza, örnek kabilinden söylüyorum; karnınızı doyurursanız "bravo" derim size. Hem de mertlik, Kürtlük, devrimcilik adına! Eğer bir ay kendinizi yaşatırsanız ne mutlu size! Ama Parti içinde horoz kesiliyor, ismicismi ne kadar büyük önder olduğunuz havasına kaptırıyorsunuz kendinizi. Bu konuda biraz alçakgönüllü olmak gerekir. Ölçü sahibi olmak, alçakgönüllü olmak da partileşmenin önemli bir özelliğidir.

Parti silahlarına sahip çıkılmıyor. Evet, söyleyeyim; yalnızca ülkeye benim aktardıklarım binlerce silah, yüzlerce roket, onbinlere varan bomba ve milyonlara varan mermidir. Tüm bunları silahlı savaşım içindekilerin emrine verdik. Tarihte ulusal kurtuluş savaşı vermiş birçok hareketin örneğini gözönüne getirebilirsiniz. Ulusal kurtuluş süreçleri başlatan birlikler, genellikle başlangıçta, yurtdışı bir sahadan ülkelerine elli kişilik, otuz kişilik birimler halinde giriş yaparlar. Ve bir sene içinde, iki sene içinde beş bin, on bin kişilik ordu kurmaya kadar gidebilmişlerdir. Her devrimde görüldüğü gibi, parti küçük bir çekirdekle işe başlar. Büyük Lenin Avrupa'da, on-onbeş kişilik işçi panelleriyle, bir-iki seminerle işe başlar. Böyle başlarlar işe ve girerler Rusya'nın içlerine, ayaklanmaları hazırlarlar. Doğru dürüst yemek bulamazlar, açlıktan delirenler olur. Psikolojik gerginlik onları böyle delirtir. Ama yine de gider ve ayaklanmaları düzenlerler. Her türlü yayın çıkarırlar. Lenin'in onlarla ilgilenmesi, bir veya iki haftadır. Sayabiliriz bunun gibi birçok örneği.

Peki bizimkiler ne yapıyor? En değmemiz burada, söyleyeyim; geldiklerinde arkalarında iki tane dost ilişki yok, iki tane örgütlü ilişki bırakmamışlar arkalarında. Durum buyken gelip Partiden hesap sormak isteyenler var. İnsan biraz kendisinden utanır. Bazılarınız önemli eleştiriler yapıyorsunuz. Ne olduğunuzu biraz anlamaya çalışın. Eleştiri yapmak için, bir gerekçeniz olabilmelidir. Partiyi yıllarca uğraştıracaksınız, üstelik bunda da kendinizi haklı göreceksiniz! İnsan kendisini biraz tanır: Ben kimim, ne yaptım diyebilmeli, özüm kadar, işim kadar eleştireyim diyebilmenin alçakgönüllülüğünü gösterebilmelisiniz. Ülkede birkaç silahlı eylem yapmış da diyemeyiz; her şeyi ile Partinin hazırladığı bazı savaşçıları çoğunlukla harcamaya götürebilecek bir savaşım içine itmişlerdir. "Ben kaç tane başarılı eylem yaptım" diyerek, kendilerini bununla kurtarmaya çalışıyorlar! Bütün bunları; kendini tanımamak, haddini bilmemektir. Dedim ya; ölçü tutturmak, Parti içinde çok önemlidir. Bu konuda ölçüler yitiriliyor. Tabii ölçüsüzlük yaşandığı zaman da başka düşüncelere, başka itirazlara gidiliyor. Açık ki bunların ciddiye alınır yönü yoktur. Ben öyle kolay gündem çarpıtacak biri olsaydım, herhalde yüzyılların kurnazlığında ve de barbarlığında bu kadar ustalaşan TC, bizim ulusal kurtuluş gündemimizi bu biçimde geliştirmemize fırsat vermezdi. Avrupa emperyalizmi herhalde partileşmemizin bu biçimde gelişmesine fırsat tanımazdı. Evet, bu küçücük yavrucaklar bunu görmüyorlar! Partinin gündemini saptırabileceklerini ve bunun da bizim tarafımızdan pek de anlaşılmayacağını, aldatılabileceğimizi sanıyorlar. Çoğunun yaşadığı önderlik olayı böyle. Bu da mümkün değil. Siyasetin nasıl icra edilmesi gerektiğini az çok biliyoruz.

"... Eğitim militan yetiştirir, militan da savaşı geliştirir. İyi eğitilen bir takım üç ay içinde bir tabura dönüşebilir. İyi planlanmış bir takım hareketliliği, bir alanı temizler, ikinci bir alana uzanır ve bütün bunlar da gerilla anlamına gelir. Ve bunun için de Parti öncülüğünün esas alınması gerekir. Parti ölçülerinin oluşturulması gerekir. İşte, buna yanaşılmamasının sonuçlarını şimdi daha iyi anlıyoruz. Parti öncülüğü ile işe başlasalar, mükemmel bir eğitim, bütünü ile silahlı mücadele olanaklarını uygun örgütleme, yönetme ve seri eylemlerle gelişme sağlayabilirler."

Partileşmek için söylenenler kapsamlıdır. Yeniden fazla açmayacağız. Çoğunuzun durumu perişan. Bundan sonra, "bu işe varım" diyene yol vereceğiz. Fakat bu işlerle başka türlü uğraşana, başka şeyler peşinde koşana da, "kendine dikkat et" diyeceğiz. Öyle kimse bu ortamda dilediğini yapamaz. Biz baştan beri böyleyiz. Ne ricayla, minnetle iş yaptırırız, ne de öyle sınıfsal dürtüleri Partimizin çok onurlu, çok değerli ortamına yaydırırız. Kendilerini kocakarı gibi üzerimize atarak da sonuç alamayacaklarını çoğuna bir kez daha göstereceğiz. İşte, Parti ölçülerini böyle ele alacağız. Bu konularda kesinlikle böyle olduğumuzu kavratacağız. Bunu her alanda kavratırsak, o zaman çok iyi görülür ki, atılması gereken adımları atmak için her şeyi ortaya koymak lazımdır. Bu yolda adım atmayanlara değil, oldukça çaba harcamak durumunda olanlaradır sözümüz. Bunlar yetmeyen çabalardır, sonucu kurtarmayan çabalardır.

Geçen seneki, Ülke İçi Ulusal Konferans'ı eleştirmeye işe başladık. Bunun önemli nedenleri vardır. Artık yurtdışının rolünü ikinci plana düşürmek ve hatta ülke içini en üst düzeyde bağlayıcı merkez konumuna getirmekti kararımız. Bütün alanlara oradan el atmak, her türlü düzenlemeyi, kararı burada geliştirmekti. İlgili değerlendirmemizde, raporlarımızda nelerin görev olarak gündemleştirilmesi gerektiği işlenmişti. Ama birçok kadro, daha gündemin ne olduğunu görmeden, "bu iş aceleye geldi, koşullar tehlikeli" diyerek tersten yaklaştı. Aslında kendilerini bir tutuma kaptırmış gidiyorlar. Ne kadar iyi niyetli de olsalar bu ögelerimiz, bireysel, köylü yiğitlik anlayışıyla hareket ediyorlar. Bir ara Batı'da ortaya çıkan "efe"ler gibi "efe yöntemleri"yle ve "asi çeteler" misali, yanlarındaki on-yirmi kişilik güçle yetiniyorlar. Onun dışında hiçbir savaş sorununu ele almaya yanaşmıyorlar, üstelik bunu anlamsız görüyorlar. Zoraki toplantıya geliyorlar. Gelirken çoğunun durumu böyle. Küçük bir birimi var ve onunla yaşamı düzenlemiş. Yiğitliktir bu aslında, onursuzca bir yaşam da değildir, az çok durumu da kurtarır; fakat zaferi garantilemez, gerillayı hiç geliştirmez. Hele hele, Parti merkezini oluşturmaya, bütünü ile Partinin işlerini ele almaya bu anlayış gelmez. Ve nitekim, gelmediği ortaya çıktı. Gündemi hazır olan böylesine önemli bir toplantıya gereğince katılım göstermediler. Zaman mı yoktu? Hayır, haftalarca bir arada kalma imkanı vardı. Sayısal bileşimleri yüzleri buluyordu. Ama Parti öncülüğü ne kavranmak, ne de uygulanmak isteniyor. Neden böylesine önemli sonuçlar alınabilecek toplantılara layıkıyla yaklaşılmıyor? İşte anlaşılıyor ki, bizim ögelerimizin ufku azami bir takımın, hem de gerilla türü değil de, birine bağlı bir takımın kendini yaşatmasına dayanıyor. Böylesi bir takım içerisinde olmak, azami amaçlarıdır. Gücü büyütmek de planlarında yoktur. Yeni alanlara ulaşmak diye bir sorunları yoktur. Kapsamlı eylem hedefleri, eğitim, şu bu hiç düşünülmez. Neden eğitim geliştirilmiyor? Çünkü eğitim militan yetiştirir, militan da savaşı geliştirir. İyi eğitilen bir takım üç ay içinde bir tabura dönüşebilir. İyi planlanmış bir takım hareketliliği, bir alanı temizler, ikinci bir alana uzanır ve bütün bunlar da gerilla anlamına gelir. Ve bunun için de Parti öncülüğünün esas alınması gerekir. Parti ölçülerinin oluşturulması gerekir. İşte, buna yanaşılmamasının sonuçlarını şimdi daha iyi anlıyoruz. Parti öncülüğü ile işe başlasalar, mükemmel bir eğitim, bütünü ile silahlı mücadele olanaklarını uygun örgütleme, yönetme ve seri eylemlerle gelişme sağlayabilirler. Ama, içine girdikleri avare, asi pratikçiliğidir. Çoğu da tembelce aylarca dolaşıp, bir avcı gibi, önüme bir şey çıkarsa tesadüfen belki avlanırım mantığıyla hareket etmiş. Avcılar da böyledir. Bu biçimi ile yaşamaya çalışır. Şimdi anlaşılıyor; bununla gelişme olmayacağı gibi, Parti öncülüğü ile de işlere el atılmamış. Ne demek, yanyana gelmiş bir yığın köylü, hem de yoksul köylü savaşçıyı hiç eğitmemek? Bunlara üç aylarını verseler, hepsi mükemmel komutan adayları olur. Zaten her şeylerini ortaya koymaya gelmişler. İnsan üç ayda bunları mükemmel eğitebilir. Savaştırarak, deneme ile tecrübe kazandırır ve her birisine küçük müfreze vererek, düşmanı bu alanlarda tarumar eder, büyümeyi de sağlar. Gelenlerin hepsi halkla ilişkilidirler, onların potansiyel ilişkilerini de kullansalar grubu üç ay içinde rahatlıkla tabur gücüne ulaştırabilirler. Alan, Kürdistan'ın dört bir tarafına açılınabilecek bir konumdadır. Oradan her tarafa açılım yapılabilir. Sonuçta, kısa bir zaman süresi içerisinde, bu birliklerimiz bir takımdan en azından bir bölüğe ulaştırılabilir. Eğer gücümüz bugün bir tugaya ulaşmışsa bir kolorduya kadar götürülebilir. Geçen seneki mücadele sorunlarına doğru yaklaşılsaydı, Partinin öncülüğüne layık bir biçimde yaklaşılsaydı, bu hedefler abartmalı değildir. Kaldı ki bu pratiği yaşayanlar da bunun rahatlıkla ulaşılabilir bir hedef olduğunu itiraf ediyorlardı. Ama işte bir anlayış sorunu. Bu işlerde Parti öncüsüyüz deyip, kendi köylü anlayışlarıyla; Partiden dıştalanmış, son derece özgür bırakan, gittikçe "asi, çete" pratiğine yaklaşan konumlarıyla yaşamışlar. Bir de, sorumlu tutulması gerekenler buna ses çıkarmasa, bunun için Parti ölçüleri dayatılmasa ne olur? Herkes bildiğini okur, sonuçta bildiğiniz gelişmelere yol açar.

Şimdi ortaya çıktığı kadarıyla neyi yaşıyoruz? Gerilla önemli sayıda kayıp vermiştir; doğru-dürüst eğitim, yeniden düzenleme, geliştirme, alan parselleme gerçekleştirilememiştir. 5-10 kat fazla silahlanma sağlanmıştır, fakat silahların yüzlercesi düşmana kaptırılmıştır. Her şeyini ortaya koyarak isyana kalkan bir halk var, ondan adam çekme bile başarılamamıştır, yani ilişkilere en ufak bir el atma sağlanamamıştır. Aslında dört tarafta geliştirilebilecek örgüt ilişkileri geliştirilememiştir ve sıkışılmıştır. "Hazirana kadar ancak

gücümüzü çıkarabiliriz" denilerek bizim bu baylarımız tarafından Eylül ayından itibaren şöyle bir düzenleme yapılmış: Sonbahar ayları yiyecek toplama aylarıdır, üç kış ayı da yiyeceklerin ve yakacakların etrafında zaman harcamak ve biraz da eğitim yapmakla geçer, üç bahar ayında da bazı değişik alanlara ulaşma sağlanır. Geriye kaldı üç ay. Acaba bu üç ayda bir şeyler yapılabilir mi? Evet, kaba anlamıyla böyledir. Peki ya düşman, bu hesapta düşman yok bile. 1983-84'lerde böyle son derece şekilci, şematik yaklaşımlarla yaklaşılıyordu. Bir yanda düşmanı hiç de hesaba katmayan bir yaklaşım, bir yanda da günün 24 saatinde hükmedilmesi gereken bir taktik önderlik var. Onu bir tarafa itiyor, genel anlayış düzeyinde, işte "şöyle şemalar yaptık, üç ay sonrasında şunlar olacaktır, altı ay sonrasında şunlar olabilir" yaklaşımlarıyla uğraşıyorlar. Burada bile uzun soluklu bir çalışma düzenimiz olduğu halde, asla böyle bir tutum içine girmeye cesaret edemedik. Her an, her gün daha farklı ve gelişkin bir yaklaşımı biz zorunlu görürüz. Tabii, herhalde şimdi durumları biraz kavramaya başlamışlardır. "Bu işin içinde bir yetmezlik var, yanlış yaklaştık" demeye başlamışlardır. Peşpeşe kayıplar bundandır aslında.

Bu anlayışa kalsa tam bir yenilgi yaşanacak. Eğer tam yenilgi yaşanmıyorsa nedenleri vardır. Nedir nedenleri? Bir günün 24 saatinde bu işlere imkan aktarıyoruz. Alan üstüne alan açıyoruz. Dört taraftan dayatıyoruz. Tam yenilgi yaşamamamızın nedeni budur. Bunları somut olarak kendi yaptıkları işle başbaşa bırakırsak 24 saat ayakta kalamayacaklar. Burada biraz da gafilce bir anlayış vardır. Sanıyorlar ki, yaşıyorlar, ne kadar da uzun süreli silahlı savaşımın içindedirler. Şunu görmüyorlar: Seni yaşatan Partidir. Bir halk bütünüyle bu Partiye hizmet ediyor. Her şeyiyle sen bunun üzerinde yaşıyorsun. Sen kendi somut plan ve eyleminle mi, yoksa bütün bir halkın seferber olmasıyla mı yaşıyorsun? Burada inanılmaz bir bireycilik vardır. Haddini bilmeme, ölçüleri oldukça ters yorumlama vardır. Ölçüye gelmiyorlar. Yapı üzerinde bir rol vermişiz, yanlarına savaşçılar vermişiz; amansız kesilmişler başlarında. Oldukça despot kesiliyorlar. Oysa biz yarattık bunları. Bir anababa bile kendi çocuğu üzerinde bu kadar etkili olmayı göze alamaz. Bunlar ana-babadan, hatta tanrının kendi kulları üzerindeki etkisinden daha fazla etkili olduklarına inanıyorlar! Gerekirse, savaşçının canını almaya kadar kendilerini yetkili hissediyorlar. Bu ne demektir?

Her zaman söylüyoruz; bizde önderlik salt hizmettir; niceliksel, niteliksel büyütmedir. Başka türlü hiç kimseye hiçbir hak tanınmaz. Burada benim yaptığım nedir? Şimdi burada da bazıları kendilerini habire dayatmaya çalışıyorlar. Gerekli karşılığı vereceğiz yakında. Parti içinde öyle etkileme olmaz; bastırarak, suçlayarak, kimse kimseyi etkileyemez. Bizde her zaman etkinlik hizmetle ölçülür. Olumlu, olumlu, saygıya dayalı, gerçekten açan, ilerleten bir tutumla olur. Biz, sana bir günde etkili olman için bu kadar yetkiyi tanımıyoruz. Sizin hiçbirinize burada bu yetkiyi böyle tanımıyoruz. En az kendim hizmet ettiğim kadar sizden de hizmet bekliyorum; ilgilendiğim kadar ilgilenme bekliyorum. En az bunlar kadar Partiye yaraşır tavır,

tutum bekliyoruz. Bu çok önemlidir. Biz bunu görmeyeceğiz de senin birtakım küçük-burjuva, lümpen yöntemlerini mi ciddiye alacağız? Ağız gevelemesi, kendi kariyerist tutkularını tatmin etme... Bunlar, geçmişte çok yapıldı. Halen de vardır. İnsan biraz haddini bilir. Ben bir dostun evine giderken -bu sıradan bir insanımız da olabilir, çok ileri düzeyde bir yetkili de olabilir- tüm gücümü sarfederim. En uygun biçimde, onlara verebileceğim neyse onu vermeyi esas alırım. Tavır, davranış kabilinden tutalım düşünceye kadar, varsa verilebilecek şey, sonuna kadar verilmemesine hayret ederim. Ben bu tarzda gözükmek bile istemem. Onların vaktini bir saniye bile boşa harcatmak istemem. Bu bir partili tavırdır. Ölçüler çok önemlidir. Bir kahvenin 40 yıl hatırı var denilir, bir yere bir günlüğüne misafirliğe gidersen, onun gereklerini yıllarca yerine getirmeye çalışırsın. Bu, bizim geleneklerimizde yerleşmiştir. Bir fincan kahveye o kadar değer biçilir. Bizimkiler geliyorlar Parti içine, hiçbir şey vermeden gece-gündüz canımıza okuyorlar! "Bak ben nasıl önder oldum, nasıl etkiliyim" diyorlar. Siz kimi kandırıyorsunuz? Böyle etki mi olur? Partimizin içinde, yine silahlı mücadelenin başında böyleleri yaygınca vardır. Bunlar gelinimsi havalara giriyorlar. Karşımızda utanmadan kaş-göz oynatıyorlar, el-kol sallıyorlar. Böylelerine dur diyoruz; böyle olmaz. Göze kan büründürmekle, fiyaka yapmakla, yoldaşını harcamakla, adam kurşuna dizmekle insan otoriter olamaz. Bu aşağılık bir durumdur. İşte burada, belirttiğimiz biçimiyle ölçüler yitirildiğinden, savaş geliştirilemiyor. Parti bu noktada yitirildiğinden, onbin kişilik birliklerin olsa da, yozlaşırlar.

Biz, geçen sene ülke içine Partiyi köklü bir biçimde taşırdığımızda ve kendi başına bütünüyle Parti, Cephe ve gerilla-ordu sorunlarını halledebilecek olanaklarla bunu sağladığımızda; yapılması gereken işler neydi? En başta, Parti öncülüğünü sağlam tutturmak ve bunun için bir konferans gerçekleştirmekti. Çünkü, konferans en üst düzeyde bir karar organıdır. Her şeyi yeniden tartışıp, kararlaştırıp, ardından düzenler. Bütün bu yetkiler konferansa tanınmıştır. Bunun için yeniden düzenleme ve görevlendirmeler en üst düzeyden alta kadar gerçekleştirilir. Ve sonuç, iyi tutturulmuş bir öncülük etrafında oldukça sağlam gelişecek bir gerilladır. Bunun imkanları, binlerce savaşçı ve kadro gücü vardır. Bunlar ülkenin her tarafına dengeli bir biçimde dağıtılabilirdi. Kesinlikle bunun koşulları oldukça olgunlaşmıştı, yalnız biraz zorlayacaklardı. Gün, işte böyle savaşma günüdür. Bunun için zaten emre göre hareket ediliyor; kimse, en amansız koşullarda da olsa, devrimci yaşamı yaşamaktan çekinmiyor. Geriye iş; uygulama ve uygulatma ustalığına, uygulamayı sıkı sıkı denetlemeye ve gerçekten bugün belki de onbinlerce kişiyle birçok alanda fırtınalı bir saldırı dönemi başlatmaya kalıyor. Bugün; TC'nin bize dayattığı ezme politikası bir yana, belki de birçok cephede teslim olmaya kadar zorlanabilirdi. Bahsettiğimiz işler, yapılabilecek işlerdi, mümkündü. Peki, neden olmadı? Çünkü öncülükle oynandı, öncünün zamanında görevlerine doğru sahip çıkması becerilemedi. Bu arkadaşlar aslında eleştirdiğimiz kadar kötüler mi? Kişi olarak hayır, kötü değiller. Aslında çok mükemmel, hayran kalınabilecek arkadaşlardır. Fakat kişi olarak böyledirler. Bir partili olarak öyle değildirler. Onları bir birey olarak ele aldın mı, sarıp sarmalarsın; ama bir partili olarak değerlendirmek gerekir.

"PKK'nin pratiğindeki militanlık hep yeni aşamalar ve çok yaygın mevziler kazandırma biçimindedir. Buna dikkat edilmesi gerekiyor. Bizde sürekli bir açılım ve sürekli bir kazandırma esas olmuştur. Militan bunu esas alsaydı, hiç olmazsa mahalli koşullarda başarabilirdi. Bütün Parti faaliyetlerinde bu tempoyu tutturabilseydi; mümkün olanı, PKK'nin önderlik düzeyinde tutturduğunu, kendisi de tutturabilirdi. Eğer her görevde ve yerde böyle olsaydı; bu da bizi normal ve ulaşmamız gereken sonuca, yani bugün çözüm diyebileceğimiz bir noktaya, bunun özellikle olgunlaşmış koşullarına ulaştırabilirdi."

Bazı değerlendirmeler yapıyoruz, bunlar belirttiğim tarzdaki arkadaşlar içindir. Ben kaba küfürler söylemek istemiyorum. Geçen sene de bu tipler için, "Tam ordu bozan", "Bir gollik bir nahırı bozar" dedim. Evet, partileşme anlamında hepsi "gollik"! Niye partileşmeye karşı bu kadar direnilebiliyor diye hayret ediyorum. Kendilerini de açmıyorlar. Halbuki en çok Parti silahıyla savaşmak, kendilerine yararlı olacaktır. Çünkü, acımasız bir yaşamı yaşıyorlar ve önemli başarıları hak edebilecek arkadaşlardır. Gerçekten Parti silahıyla savaşsalar, zafere rahatlıkla gidebilecek çabaların sahipleridirler. Ne var ki incelik, ustalık yok; kısacası, Parti ölçüleriyle yaşamak yok. Bütün çabaları, partidışı bir savaşçılığı yaşamaktır.

Partidışı olan bir üslup sahibidirler. Yeter ki, Parti ölçülerine uymasınlar da, hangi ölçülere uyarlarsa uysunlar, buna varlar. Yeter ki, Partinin eylem tarzı tutturulmasın, bunun dışında her türlü eyleme de varlar. İşte, işin garipliği burada! Ortaya şu sonuç çıkıyor: Bizim insanımız partileşmeye, silahlı savaşıma partileşmiş bir insan olarak yaklaşmaya üşeniyor, bundan kaçınıyor. Neden? Çünkü partileşmek; her türlü düşman, feodal köylü etkilerini yerle bir etmeye, kendini bütünüyle devrimin oldukça işleyen bir ögesi haline getirmeye ihtiyaç veya zorunluluk gösterir ki, buna gelme güçleri yoktur. Yani, partileşmeye kapasiteleri elvermiyor veya elverse de kendilerini vermeme daha çok hesaplarına geliyor. İşte burada, çizgiyle, genelde Partinin iç örgütsel yaşam çizgisiyle oynama ve bunun silahlı mücadeleye yansıtılması durumu ortaya çıkıyor. Sonuç, hiç de hakketmedikleri ve de beklemedikleri daralmalar, tıkanmalar, imhalardır. Biz, bu durumun ortaya çıkabileceğini düşünüyorduk; ama sanırım birçok arkadaş, hem de bu pratiğin içinde olanlar bunları düşünemiyorlar. Ama şimdi belki anlarlar!

Önderlik; özellikle olumsuzlukları önceden görüp önleyebilmektir. Bir türlü önderliğe gelememe, önderce rolün sahibi olamama; ufuksuz, dar birimlerin avare-asi savaşçılığını aşmayan bir savaşçılıktır ve bu da insanı her an kıstırılıp imha olmaktan kurtulamayacak bir savaşçılık sergilemeye götürür. Biz, Kürdistan'daki bu çizgiyle savaşımları çok iyi biliyoruz. Bunun tarihte görünümleri vardır. Bu, peşmerge türü savaşçılıktır. Biliyorsunuz; gerillaya ulaşmayan peşmergecilik, her türlü yenilginin ve ulus olmaktan çıkmanın aracı olmuştur. Peşmerge türü, ne milistir ne de gerilladır. Aileden ve köyden kopmaz, kural-kaideye kendini bağlı tutmaz, yozlaşmak için her unsuru bünyesinde barındırır, fırsat doğarsa ayaklanmaya gider, fırsat elinden giderse de, anında teslim olur. İşte 40 yıllık Güney Kürdistan deneyiminin geldiği nokta budur. Kürdistan'da geleneksel isyan yapısı, kendisini böyle birdenbire ortaya çıkarır; bir-iki ay isyana kalkar ama, sonuç başarısızlık, yılgınlık, teslimiyet, imhadır; ulusal kurtuluşun bitirilmesi veya daha doğru dürüst bir hedefe ulaşılmadan, çok şeyin kaybedilmesidir. Bunlar bizim çok iyi tanıdığımız örneklerdir.

PKK'nin silahlı savaşımı bütün bunları aşmak istiyor. Çizgimiz şekillenirken, Kürdistan'ın bu tarihi özelliklerini, özellikle ilkel-milliyetçiliğin umutsuzluğu geliştirmekten öteye varmayan silahlı mücadele pratiğini eleştiriyorduk. Yine, ulusal kurtuluş süreçlerinin pratiklerini değerlendiriyor ve kendimize en uygun olanı ortaya çıkarıyorduk. Bu konuda uygulanması mümkün olan doğruyu bulduk. Ki, sıradan uygulamanın bile nasıl önemli gelişmelere yol açtığını çoğunuz iyi bilirsiniz. Halen eğer PKK önemli bir statüyü tutturmuşsa bu nedenledir. Bu konudaki uygulama, çizginin gereklerine tam uygunluk arzetmese de, olanaklarımızın yetkince değerlendirilmesi tam olmasa da, esas itibarıyla PKK çizgisi silahlı mücadelede de etkinliğini sürdürdüğü için, önemli gelişmeleri ulusal kurtuluşta yaratabilmiştir. Doğru bir anlayış ve buna seferber edilen bir Parti çabası; TC gibi despotik ve en barbar yöntemlerle ulusal kurtuluşu bastırmak isteyen bir gücü, başarısızlığa uğratabilmektedir. Bu, çizginin genel etkileriyle ve bizim bütün Partiyi silahlı mücadele etrafında çalıştırmayı esas almamızla olmuştur. Düşünün; eğer büyük bir mücadeleyle biz Avrupa'yı silahlı mücadele etrafında çalıştırmasak, diğer bütün siyasi çalışmaları ve de halkın bütün olanaklarını silahlı mücadeleye seferber etmesek, geriye ne kalırdı? Bir bütün olarak, Parti birikimleri silahlı mücadelenin emrinde olmasaydı, gerçekten bireysel yaratıcı çabalarla bizim silahlı mücadele sorumlularımız ne yapabilirlerdi? Bu konuda kendilerine iyi soru sormaları gerekir. Demek ki, genelde her şey silahlı mücadelenin emrine verildiği için, gelişmeler oluyor. Eğer çizginin yaratıcı bir uygulaması da buna eşlik etseydi, esas sorumlu olanlar silahlı mücadeleye bütünüyle kendilerini verselerdi, her aşamanın gereklerini ülke somutunda derinliğine ve genişliğine başarıyla yerine getirselerdi; bugün geldiğimiz aşamada, hiç kuşkumuz yok ki, bizim onbinlerce kişilik ordu gücümüz olurdu. Milis bütünüyle öz-savunmayı gerçekleştirebilirdi, kentler sürekli ayaklanma durumunda olurlardı. Ve bu da eşittir; çözüme ulaşma demekti. Kaybedilen bu! Silahlı mücadeleye kendini yaratıcı vermeme, görevlerin gereklerini yerine getirmeme bunları bize kaybettirmiştir. Diğer alanlardaki görevlere sağ yaklaşımın sergilenmesi ve Partinin öncülük esaslarının uygulanmaması da kaybettiklerimizde pay sahibi olmuşlardır. Dikkat edilirse, bunlar az kayıplar değildir. Bir devrimci sorumlu, bir partili şunu her zaman düşünmelidir: Bir dönemin mümkün kıldığı bir çalışma, bir gelişme vardır, buna ben yeterli miyim, hakkını veriyor muyum? Bunları yerine getirmiyorsam, hakketmediğimiz bir gerileme, bir kaybetme sürecine yol açıyorsam, o zaman kendime yönelmem gerekir, demeli ve müdahale etmelidir. Yine, mümkün olan gelişme temposunu tutturmalıdır. Tabii bu, ortalama bir militanın gerçekleştirmesi gereken bir görev oluyor. Daha yaratıcı, önderlik vasıfları olan bir militan ise; mümkün olanı zorlamasam, yeni mevzileri açmasam, yeni savaş biçimleri ile bu işleri zenginleştirmesem bir katkı sahibi olmam mümkün müdür, diye kendine sormalıdır. Bu soruya cevap vermelidir. Bu, ona yeni alanlara müdahale, yeni örgütler oluşturma, oldukça kapasite kazanmış eylemleri geliştirme ve bir katkı sunmayı sağlatır.

Demek ki; bu noktada gerilemeye götüren, sorumlu tutulması gereken bir devrimcilik türü var. Her şeyden önce bu; kaybettiren, yenilgili bir devrimcinin PKK'deki durumunun yol açtığı olumsuzluğu, kayıpları ifade eder. İkincisi; ortalama katılımın; yani, belirlenmiş, rahatlıkla yerine getirilebilecek, fazla da yaratıcılık istemeyen, sıradan görevlerin yerine getirildiği bir çalışmanın sergilenmesidir. Ki, bu ancak kendisini kurtarabilecek kadar gelişme yaratır; ne çok geriletir, ne de çok ilerletir. Bu da, günü kurtarma kabilinden bir militanlıktır. Çok daha gerileten militana göre, hakim değilse veya sayısı o kadar kabarık değilse de, bu biçimde seyreden militan da vardır. Üçüncü militan türü; yaratıcı, çizgi uygulamasını belirlenen görevler ötesine taşırabilen, aşama kaydettirebilen devrimciliktir ki, bundan fazla eser yok. Böyle bir militanlık bizde parmakla sayılabilecek kadar az; belki de yok denilecek kadardır. Halbuki, en çok ulaşılması gereken militanlık buydu.

Bizim önderlik ettiğimiz PKK'nin pratiğindeki militanlık hep yeni aşamalar ve çok yaygın mevziler kazandırma biçimindedir. Buna dikkat edilmesi gerekiyor. Bizde sürekli bir açılım ve sürekli bir kazandırma esas olmuştur. Militan bunu esas alsaydı, hiç olmazsa mahalli koşullarda başarabilirdi. Bütün Parti faaliyetlerinde bu tempoyu tutturabilseydi; mümkün olanı, PKK'nin önderlik düzeyinde tutturduğunu, kendisi de tutturabilirdi. Eğer her görevde ve yerde böyle olsaydı; bu da bizi normal ve ulaşmamız gereken sonuca, yani bugün çözüm diyebileceğimiz bir noktaya, bunun özellikle olgunlaşmış koşullarına ulaştırabilirdi.

Şimdi düşman "ezerim, PKK'yi ezme temelinde biraz da sahte reformistleri dayatırım" deyip üzerimize geliyorsa, bunun nedeni bizim yetmez devrimciliğimiz oluyor. Düşmanı kendisini halen ezebilecek durumda görmesine götüren, çok sağlam Parti hattına yüklenmeyen bir yapıda olunmasıdır. Bunun kaynağı budur. Ve bu da az bir tehlike değildir. Günlük özel savaşım bildirilerini inceleyin, düşmanın bunun duygu, düşünce ve politikasıyla dolu olduğunu görürsünüz. Bizdeki durumları inceleyin, o zaman böylesine tehlikelere açık olunduğunu da görürsünüz. O halde, sorunları, hele hele silahlı savaşım sorunlarını büyük ciddiyetle ve sorumlulukla doğru görelim.

Ben, güncele daha sağlam yaklaşım göstermek için Parti tarihinden kısa bazı örnekleri verdim. Geçen yılı eleştirisel ele aldık. Bunu, önümüzdeki döneme hiç olmazsa, Parti öncülüğünü hakim kılmak ve gerçekten Parti tarihimize en önemli bir gelişmeyi sağlayabilecek kadar fırsatları büyük bir sorumlulukla görmek için yaptık. Eleştirileri daha da geliştirmeniz mümkündür. Özellikle geçen yılın pratiğinin eleştirisi daha sağlam yapılabilir. (...)

Bütün söylediklerimizden çıkarılabilecek sonuç şudur: Silahlı savaşımda bugün partidışılık yaşanıyor. Silahlı birlikler, ne Partinin ahlaki ölçüleriyle, ne yaşam ölçüleriyle bağdaşacak tarzdalar. Gelen arkadaşlar bunu belirtiyorlar. Düşman bu birliklerin durumundan bahsediyor. Zayıflıkları görüp, bunlardan yararlanıyor ve aleyhimize kullanıyor. "Çapulcu bir örgütlenme" diyor. Nereden kaynaklanıyor bu? Halkına iyi hizmet vermemeden kaynaklanıyor. Veya büyük fedakarlığın olmasına rağmen, bunu yansıtamamadan kaynaklanıyor.

Düşman her gün bir hediye getirip veriyor ve bazı insanları kazanabiliyor. Özel savaştır, yapar, kontrgerilladır yapar. Gerilla halka karşı görevini yerine getirmezse, kontrgerilla halka karşı görevini yerine getirir! Sen halka karşı despot kesiliyorsun. Düşmanın kontra subayı ise diyor ki; "Ben gidip halkın elini öpeceğim" ve gidiyor ellerini öpüyor. Siz niçin bunu görmüyorsunuz? Bunların hesabını o alanlardan gelenlerden soracağız. Kontralar, bir korucuyu geliştirirken, taktik gereği nasıl yaklaşıyorlar, bunu görmemek mümkün mü? Sen, sana her şeyini vermek isteyen hazır halkını tepeliyorsun! Bu suçtur. Bunun savaşçılıkla ve yaklaşımla da alakası yoktur. Bunun sergilendiği yerde sorumluları tutup yargılamak gerekir. Bizim adımıza kim bunu yapıyorsa, hesabını verecektir. Bunu bu sefer iyi kararlara dökeceğiz. Görüyorsunuz bugün, "korucular iyi darbe vuruyor" deniyor. Bu korucular kimlerdir? Eskiden bizim ilişkilerimizdi, kendilerine karşı görevlerimizi zamanında yapamadığımız kişilerdi. Düşmanın tecrübeleri vardır, bundan daha iyi yararlanmıştır. Düşmanın orduşuyla yıllarca veremediği kaybı onlar verdiriyor. Siz, savaşın bu sorunlarından habersiz yaşıyorsunuz. Sizin savaşçılığınız bu anlamda hiçbir şey ifade etmez.

Biz bu durumu aşmadan gelişemeyiz. Sadece kendimiz için değil, bütün Parti için düzeltme yapılmalıdır. Özellikle de silahlı savaşım birliklerini bu temelde düzeltme, tamamen Parti ruhunu esas alan temelde düzeltme olmalıdır.

Planlamada; taktik esaslarına göre bu birlikler nasıl çalışır hususunu açacağız. Bu biçimde bir çalışma ve eylemliliğe bu birlikleri sevketmeden, başımıza bela olur. "Üç ay lojistik için yiyecek toplarız, üç ay da savaşçı eğitiriz" anlayışıyla birlik yaşatılamaz ve savaş geliştirilemez. Bu sağ savunmacı bir anlayıştır. Bu anlayışla da görevlerin altından kalkamazsınız ve nihayet kalkılamıyor da. Aslında bu arkadaşlarımız büyük çaba harcıyorlar, fakat çabaları doğru bir yolda olmadığı, baştan bir hatayı esas aldıkları için, bu çabaları boşa gidiyor. "Aktif-savunma" dediğimiz olay ihlal edilmiştir. Yani gerilla taktikdışılığı yaşamıştır.

Bugün ülkenin genişliğine yayılma sağlansaydı, hepsi çok daha rahat ve başarılı olacaktı, bu kadar zorlanmayacaklardı; başarı da oldukça ileri bir düzeyde olacaktı. Fakat taktik bir geri çekilme var ve bu sağ savunmacılıktır. Gerilla taktiğine uygun olmayan bir çekilmedir. İşte, ondan sonra da oraya yiyecek taşı, ve bunu yaparken de yüzlerce köylünün yakalanmasına sebep ol! Ondan sonra oradan tekrar kuzeye yayıl. Yayılmak için de (tabii, yollarda o kadar engel var) bir o kadar kayıp ver. Tüm bunlar ciddi bir taktik hatadan kaynaklanıyor. Yani bu işlerde denge, ölçü tutturulamadığı için o kadar kayıp veriliyor. Ve bunların aslında zamanında önlenmesi gerekiyordu. İlgili karar organları (merkez, yürütme, konferans) toplandığında; kılı kırk yararcasına bunları değerlendirir, en ufak bir birimin hareket tarzından tutalım lojistiğe, üslenmesinden hareket tarzına kadar her şeyi belirlerdi. Ki, bu sağlam bir karara, doğru bir taktiğe ulaşmadır. Gerisi, komutanlara; "bu çerçevede görev alıyorsun, varım diyorsun buyur, hareket ve çalışma tarzın böyledir, şu konularda da sana inisiyatif tanıyoruz, yürü" demektir. Evet, işler düzenlenseydi, yaşanan olumsuzluklar ortaya çıkmazdı. Ancak bunlar yapılmamıştır; sizler zamanında ve yerinde iki dudağınızı kıpırdatmamışsınız, gerekenleri yapmamışsınız. Aslında dağ gibi çaba harcıyorsunuz. Ama yaptıklarınızla bu çabalara anlam veremiyorsunuz. Benim de burada uyguladığım küçük bir hareket tarzı vardır. Fakat kendimi en verimli bir biçimde kullanmaya çalışıyorum ve de sonuç alıyorum. Oysa, sizin hareket alanınız benimkinden geniştir, emriniz altındaki savaşçı ve kadrolar benimkinden fazladır. Bunlarla oldukça yayılabilir, derinleşebilirdiniz. Ama kendinizi yerinde, verimli ve ustalıkla çalıştırmıyorsunuz. O zaman da dağ kadar çabanız boşa gidiyor.

Biz, hamal türü devrimciliği çok eleştirdik. Yani, kimse size çalışmıyorsunuz demiyor. Hepinizde fedakarlık müthiş var, buna inanıyorum. Fakat, bu fedakarlık hammallık türündendir. Oysa, siyaset incelikle uygulanan bir sanattır. Askerlik ise daha da fazla incelik sanatını uygulamayı şart kılar. İdeolojik alanda kaba çalışma, hatta siyasi faaliyetlerde de biraz kaba bir çalışma olabilir. Fakat, silahlı savaşımda kabalık felakettir. En hassas olunması gereken çalışma; silahlı faaliyetlerdeki çalışmadır. Hele hele taktik önder konumundaysanız, müthiş incelikli bir faaliyet yürütmeli, günün yirmi dört saatini, taktik üzerine yoğunlaşmayla geçirmelisiniz. Bunun da özü, günün yirmi dört saatinde birliklerin eğitimini organize etmektir, bunu yaratmaktır. Komutan ve yardımcıları sürekli bununla uğraşırlar. Ama bizim komutanlar ve yardımcıları ne yapıyorlar? İşte bunun örneğini mesela Bestler'de görebildik. Bunların nasıl avlandıkları ortada! Aylarca ağızlarını eğitim için kıpırdatmıyorlar. Birliklerin eğitilmemesinin sonuçta neye yol açtığı görüldü. Bunlar açık. Aslında mahkum olmuş bazı ögelerimizin, bazı savaşçıları da yanlarına alarak, yaşamı idare etmeleri tarzında bir tür tutturulmuş. Bunda hamallık var. Acaba silaha mı sevdalanmışlar?! Silahla gözükme hoşlarına gidiyor da, onun için mi böyle bir yaşam tutturulmuş?!

> **"Hamal türü devrimciliği çok eleştirdik. Yani, kimse size çalışmıyorsunuz demiyor. Hepinizde fedakarlık müthiş var, buna inanıyorum. Fakat, bu fedakarlık hammallık türündendir. Oysa, siyaset incelikle uygulanan bir sanattır. Askerlik ise daha da fazla incelik sanatını uygulamayı şart kılar. İdeolojik alanda kaba çalışma, hatta siyasi faaliyetlerde de biraz kaba bir çalışma olabilir. Fakat, silahlı savaşımda kabalık felakettir."**

Evet, oralarda gerilla, gerilla ordusu düzenlenmemiş, üzerinde kafa yorulmamıştır. Sadece keyfi, harcamalı bir yaşam sergilenmiştir. Yoksa, o dağlarda insan böyle savaşçı kaybeder mi? Aslında kayıp bile mümkün değil. Eğer gereken hareket tarzı oturtulsaydı, herhalde bizim oradaki üslenmemizin ortaya çıkardığı sonuçlardan, on kat daha fazlası çıkarılabilirdi. Sanırım orada 5-6 yıldır üslenme durumu vardır. Bu ne kazandırmıştır? Kürdistan'a kaç birlik yollanmıştır? Eylem planı ne kadar sonuca ulaşmıştır? Bu konudaki bilanço raporlara yansımadığı gibi, sanırım fazla ciddiye alınacak bir durumda da değildir. Açık ki, yanlış yaklaşım var. Orada az mı çaba harcanmış, az mı zorluklara katlanılmıştır? Hayır! Yaşamın her türlü zorluklarına katlanılmıştır, fakat; PKK çizgisine uygun hareket edilmemiştir.

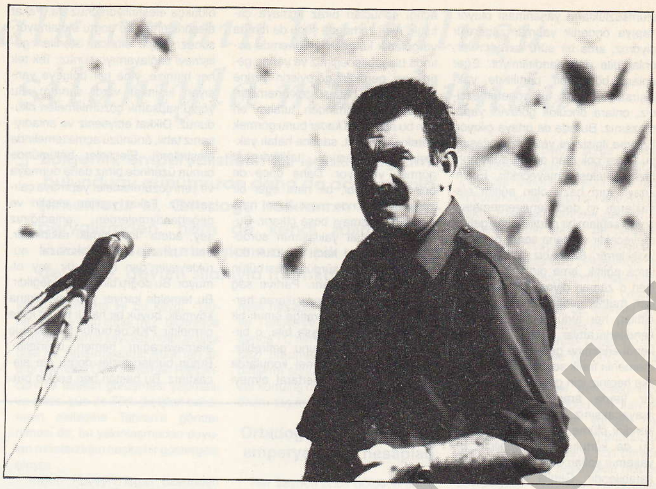

Oraya, PKK çizgisi doğrultusunda çıkış ne anlam ifade eder? PKK'nin savaş çizgisi temelinde orada üslenmenin yapılması nasıl tarihi bir rol oynar? Ve ellerine geçirdikleri olanaklarla neler nasıl yapılır? Tüm bu konularda düşünme ve uygulama yok. Peki ne yapılmıştır? Son derece keyfice, mevcut imkanlar üzerinde durumları kurtarmak hedeflenmiştir. Biz geçen yıl da bunu burada değerlendirdik. Kendileri de durumları ortaya koydular.

Şimdi biz bunları aşmak, bu konuda köklü düzeltme ve düzenlemeyi yaşamak zorundayız. Geçen seneki toplantılarınızın, sadece konferansta değil, bütün toplantılarınızın temeli, düzeltme işini tam yapmak olacaktı. Tabii ki, bu da aynı zamanda sıkı sıkıya eylemlilikle, yani günlük pratikle içiçe yürütülecekti. Biz talimatlarımızı, onlarca şehit vererek ulaştırdık. Niye o kadar tehlikeyi göze alarak bunu yaptık? İhtiyacınızın olduğunu derinden hissettiğimiz için! Bildiğiniz gibi, düşman o su kenarında bir hat oluşturmuştu. Ama, biz onu da aşarak değerlendirmeleri ulaştırabildik. Ama onlar incelemediler! Halbuki kendileri için hem emredici nitelikte, hem de onları doğruya yaklaştıracak tahliller, talimatlar vardı. En sorumlu kadronun yaklaşım düzeyi bu olursa; o savaş gelişmez. Bunları Mardin'e de ulaştırdık, kesin talimatlarımız vardı. Yemin içerek gittiler. Ama sonuçta; bütünüyle oranın örgütlenmesini yönetimsiz bırakacak tarzda, en ileri düzeydekiler o hataları yaptılar. Bizim, yine eğer güç verme durumumuz olmasa, Mardin diye bir bölge, bir eyalet kalmazdı. Bir hata neye mal oluyor? Şimdi ben de silahı elime alayım, coşkuyla yürüyeyim, zaten halk da destekliyor, kendimi her türlü kendiliğindenliğe terk edeyim, ve halkın içinde kendimi eriteyim; bu olur mu? Benim halk içinde fazla bir faaliyetim yoktur. PKK'nin stratejik yönetimi ve kadro eğitimi en temel görevdir de ondan. Çok sıkıcı da gelse, tekrar da olsa, en belirleyici çalışma bu olduğu için bununla uğraşıyorum. Şimdi, bu her yer için geçerlidir. Belirleyici olanı, taktik itibarıyla anlam ifade edecekse, esas alacaksınız. Kendinizi her türlü çizgidışı tutumlara kaptırırsanız bu iş yürümez. Bu keyfiliktir, kendini kuraldışılığa taşımaktır. Çoğu arkadaş buna bayılıyor, bireysel kendine sevdalanma çok gelişmiştir, "tatminlerini orada buluyorlar. Halbuki, profesyonel devrimcilik ve gerilla; keyfiliği ezip gitmek demektir. Çünkü, keyfilik; amatörlüktür, ezilmektir, başarısızlıktır. O anın kendisinden siyasi, askeri olarak istediklerini, çok rahatsız da olsa, çok hoşuna gitmese de, yerine getiren kişi devrimcidir. Profesyonel devrimci ve gerilla; istemine rağmen, doğru siyasi ve askeri çizgiyi uygulama gücünü gösterebilendir. Ama buna güç getirilmiyor, yapılmıyor! Halen, "benim bireysel iddiam, isteğim, yaptığım" deniliyor. Bu doğru değil! Benim de bireysel isteklerim, hareketlerim olabilir. Hem de çok sonuç alabilir. Ama, onu yapmıyorum. Daha çok da kadro ve silahlı savaşım ihtiyacına göre bir çalışmayı kendime esas alıyorum. Konuları tekrar etmeye çok mu bayılıyorum? Hayır! Sizin ihtiyacınızı göz önüne getirerek, bunu yapıyorum. Bu bir profesyonel tutumdur. Ama sizin çabalarınızda bu yok. Bireysel tutumlarınızı, taktik yerine geçiriyorsunuz. Öznel isteklerinizi; Parti tutumu ve savaşa yaklaşımınız yerine koyuyorsunuz. Bazıları da bu konuda, sadece tutum, anlayış içinde olmakla kalmıyorlar, bütünüyle Partiyi bir tarafa bırakan, Partiyi inkar eden, hatta Partiye karşı savaşan bir konumu yaşıyorlar. Hatta, bazıları, kendilerini Parti yerine koymaktan da öteye, Partinin bütün imkanlarını biz verdiğimiz halde, bununla Partiye karşı savaşıyorlar. Bu örnekler çıkmadı mı? Çıktı! Bunun üzerinde durmak gerekir.

Tüm bunlar sizin yanıbaşınızda, sizin sorumluluk sahanız içinde ortaya çıktı. Siz Parti ölçülerini tutturamadığınız için, onlar kendi partidışı ölçülerini tutturdular. Dolayısıyla, sizin sorumluluğunuzda oluyor bunlar. Hatta itiraflarda ortaya çıkan diğer bir gerçek nedir? Daha 87'lerde kendileri etrafında komplocu da dahil, gruplar türetmek istediler. Ve halen de bazı yerlerde özel bir örgüt gibi hareket ediyorlar. "Benim hakkımda ne düşünüyorlar" diye bilgi getirtiyorlar. İşlerine gelmediğinde, gözlerine kestirdiklerini kurşunluyorlar. Bu düşman faaliyetidir. Bunun Parti faaliyetiyle ne alakası var? Bunlar sizin yanıbaşınızda oldu ve siz ses çıkaramadınız. Çünkü, Parti çizgisine hükmedemiyorsunuz. Ağzınızı bile kıpırdatmadınız. Ben feodal kalıntılarla nasıl savaşılması gerektiğini oldukça açtım, fakat siz en azından kendi bünyenizde, kendi biriminizde bunları uygulayamadığınız için; işte en hakketmediğiniz kayıpları yaşayabildik. Ondan sonra da bizzat Partiyi eleştiriyorsunuz! Bırakın Partiyi eleştirmeyi, görevlerini yapmayan sizlersiniz! Asgari düzeyde de olsa, görevlere sahip çıkmayan sizlersiniz! Bunlar, sizin ahbap-çavuşça veya Parti resmiyetine gelemeyen tutumlarınız içinde ortaya çıkıyor. Özellikle ülkede, yıllarca böyle canavarlar sizin koltuğunuz altında büyümüş; yani, sizin etkisizliğiniz, bütün çalışmalarda şart olan Parti ölçülerini tutturamayışınız, bunları ortaya çıkarıyor. Niye bu konularda özeleştirilerinizde cesaretli olmuyorsunuz? Ve ondan da öteye, niye sağlam pratik ölçüleri, günlük olarak yaşamınıza uygulamıyorsunuz? Bu önemli! Özellikle ülkede, doğru-dürüst Parti platformuna gelemeyenler (içinizde o platformu yaşayanlar da var), Parti platformundan alınması gerekeni bütünüyle alamayanlar, bu tutumlarıyla karar sürecini bir tarafa itiyorlar. Ve sizler de çok etkisiz, oldukça etkisiz kalıyorsunuz. Adeta, "bana dokunmayan yılan bin yaşasın" biçiminde sorunlara yaklaşıyorsunuz. Sonuç, elbette ki bugün hepinizin rahatsız olduğu ve hakketmediğiniz

> **"Bireysel tutumlarınızı, taktik yerine geçiriyorsunuz. Öznel isteklerinizi; Parti tutumu ve savaşa yaklaşımınız yerine koyuyorsunuz. Bazıları da bu konuda, sadece tutum, anlayış içinde olmakla kalmıyorlar, bütünüyle Partiyi bir tarafa bırakan, Partiyi inkar eden, hatta Partiye karşı savaşan bir konumu yaşıyorlar."**

olumsuzlukların yaşanması oluyor. Yapıya önderlik yapmanız gerekir diyoruz, ama bir sürü savaşçı var, onlar bile değerlendirilmiyor. Eğer onlara böyle bir partililikle yaklaşırsanız, onları hiç yönetemezsiniz, onlara öncülük görevini yapamazsınız. Burada da ortaya çıkıyor. Eğitime ilgisiz ve yetersiz yaklaşım, bu kadar çok olan eğitim adaylarını fazla partileştiremeyecektir. Eğitim adaylarının hazır olan eğitim olanaklarını iyi değerlendirememeleri, onları sağlam bir partili haline getiremeyecektir ve daha sonra da döküleceklerdir. 82'de biz bazılarını yıllarca eğittik, ama gidip döküldüler. Ben o zaman diyordum, "Hepsi gider, müthiş gerillacı olurlar." Sonra gittiler, her türlü yetmezliğin içine kendilerini attılar. Bunlar, zamanında kendi eğitimine gereken önemi vermemenin trajik sonuçlarıdır. Bu tehlike hepiniz için geçerli. Suçu başka bir yerde aramayın, kendinizde arayacaksınız. İyi tutku sahibi olmak; kendini ölüme yatırmak değildir. Ki bu da kurtuluş yolu değildir. Biz yaşamın yolları oluyoruz. Gerilla yaşatabilendir. Gerilla birliklerini biz oluşturduğumuzda, bunlar halkımızı isyana kaldıran birliklerdi. Silahlı propaganda birliği yola çıktığında, bizim talimatlarımızın özünü ve dile getirilen hususları örgütleyiciydi ve de koruyucuydu. Bu rollerini silahlı birlikler yerine getirdi mi? Yok! Aksine, bilinçlenmeye, eğitilmeye hiç önem vermezler. Korumayı sağlayamaz ve imhayı da engelleyemezler. Örgütlemeyi ısrarla kendilerinde tıkatırlar.

Bu silahlı propaganda döneminin ardından düşmanın bu zaafı yakalayıp birçok insanı koruculaştırması sonucunda, kırk bin silahlı korucu karşımıza çıkarılmıştır. Zamanında biz halkımızla doğru bütünleşseydik çok açık ki, düşman böyle bir taktiği hayata geçirme fırsatı bulamazdı. Devrimcilik gereklerinin yerine getirilmemesi adamı iflah etmez. Yirmi yıl da geçse, iflah etmez. Bir küçük kural hatası yirmi yıl sonra bir mertek gibi gözünüze batar. Devrimde kural budur. Devrimci gerçeklerle, siyasetle oynamayacaksınız. Küçük bir hata -değil işlediğiniz böyle çok kaba, büyük hatalar-; bir yıl kuluçkaya yatar, büyür büyür, bir yıl sonra bakarsınız sizi yerle bir etmiştir. Hatalarınız etkisiz kalmazlar. Yenilmeyince mikrop gibi büyüme halindedirler. Kanser mikrobu gibi her tarafımızı kemirir sona götürürler. Akıllı olun, öyle kendinizi serkeşliğe, kuraldışılığa vurarak yaşayabileceğinizi sanmayın. Böyle yanılgılarla yaşamaya son verin. Şimdiye kadar bu yapılmıştır. Ama neden? Genç olmak bu konuda bir mazeret olarak ileri sürülmemeli, buna gerekçe olmamalıdır. Gençlik, bilakis büyük enerji ve coşku ile büyük devrimciliği yaratabilendir. Bu açıdan genç olmak, fetheden, başarılarla dolu bir militan yaşama gerekçe kılınmalıdır. Gerekirse tekrar, bir-iki bölgeye değil, birçok bölgeye açılım yapılmalıdır. Fakat geçmiş tekrar edilirse ve siz de geçmiştekilerin yaşadıklarından ders çıkarmazsanız daha kötü durumlara düşersiniz. Çünkü, 82'lerde, yine 85'lerde özel savaş bu kadar gelişmiş değildi. Bugün müthiş geliştirilmiştir. Onun için, sizin eskiler kadar bile yaşama şansınız yoktur. Eğer kendinizi bu işe tam veremezseniz, sonuç bundan başka bir şey olamaz.

Özellikle gerillanın hedefler programının ana esaslarına ilişkin daha çok geçmişin değerlendirmesi temelinde ortaya çıkmaktadır ki, silahlı savaşım çizgimizi uygulamaktan sorumlu olanlar, oportünizmi yaşamaktan da öteye suçlu konumdadırlar. Suçluluk durumlarını, çok çeşitli yetmezlikleri ve bunun yol açtığı sonuçları biraz açmaya çalıştık. Aynı zamanda şunu da ısrarla vurguladık ki, geçmiş dönemde aslında ulaşabileceğimiz ve yerine getirilmesi gereken görevlerin yerine getirilmemesi hususu çok önemlidir. Siverek deneyiminden tutalım en son bu aşamaya kadar bunu görmek gerekiyor. Fakat, sadece hatalı yaklaşımı, kuraldışılığı, taktikdışılığı görmek yetmiyor. Daha önce de belirttiğimiz gibi, bir hata eğer bir çalışmanın içinde mevcut ise; hata ergeç o çalışmayı boşa çıkarır. Bunun için hatalı yaklaşımın sürdürülmesi, Partiye karşı suçluluk durumu varsa onun sürdürülmesi bütün çabaları boşa çıkarır. Partiye sağ yaklaşım, çizgiyi boşa çıkaran herhangi bir yaklaşım pratiğe sınırlı bir etkilemede bulunmuşsa bile, o birçok çalışmanın sonunu getirebilir. Dolayısıyla daha temel konularda hatalı yaklaşımları bertaraf etmeyi bilmek büyük önem taşır. Bu konuda durumları çok iyi bilince çıkarmak büyük önem taşır. Hatalı yaklaşımları, suça varan yaklaşımları mahkum etmek kadar, bir daha savaşı etkileyecek boyutlara tırmanmaması için, geliştirilmesi gereken tedbirler neyse her düzeyde bunları kararlara çok güçlü yansıtmak gerekir.

"Hatalarınız etkisiz kalmazlar. Yenilmeyince mikrop gibi büyüme halindedirler. Kanser mikrobu gibi her tarafımızı kemirir sona götürürler. Akıllı olun, öyle kendinizi serkeşliğe, kuraldışılığa vurarak yaşayabileceğinizi sanmayın. Böyle yanılgılarla yaşamaya son verin. Şimdiye kadar bu yapılmıştır. Ama neden? Genç olmak bu konuda bir mazeret olarak ileri sürülmemeli, buna gerekçe olmamalıdır. Gençlik, bilakis büyük enerji ve coşku ile büyük devrimciliği yaratabilendir. Bu açıdan genç olmak, fetheden, başarılarla dolu bir militan yaşama gerekçe kılınmalıdır."

Bizim bu tartıştıklarımız militanların öz tartışma sorunlarıdır. Sizin daha çok üzerinde kıyamet koparmanız gereken tartışmalardır. Özellikle savaşçı birliklerimizin sorumluluk kademelerinin, her şeyini ortaya koyarak halletmesi gereken sorunlardır bunlar. Temel pratik fonksiyonerleri dediğimiz, yani Partiyi çeşitli alanlarda temsil edenlerin en çok uğraşmaları gereken, hal yoluna koymaları gereken sorunlardır. Taktik sorunlardır. Taktik sorunları militanlara bırakmak bizce en doğrusudur. Taktik sorunları zaten bu kadar değerlendirmek bizim görev sahamızı aşar ve aşıyor da. Sizin bir türlü görevlerinize sahip çıkmayışınız yüzünden biz bu kadar girmek zorunda kalıyoruz. Bir yerde bizi de zor durumda veya yerinize koymayla karşı karşıya bırakıyorsunuz. Dolayısıyla bir kez daha hatalı bir duruma girme ile yüzyüzeyim. Neden? Çünkü, size görevler havale ettik, yapmadınız. Biz yüklenelim diyoruz. Adeta neredeyse filan bölgelere ben tırmanayım dedirtecek kadar bizi zorluyorsunuz.

Hatalı bir önderliksel yaklaşım, hesapsız zararlara yol açabilir. Bunun sorumlusu siz oluyorsunuz. Aslında bir türlü büyümemenizin de nedeni budur. Ülke somutunda sorunların çözümüyle büyüme sağlanır. Bu taktik sorunları gözardı ettiğiniz için büyümüyorsunuz. Bu yönlü oldukça eleştiriliyorsunuz da. Fakat eleştirilerimizi de doğru ele almıyorsunuz. Böyle olunca, istenilen gelişmeyi sağlayamıyorsunuz. Tek tek her birinize, yine her bölgeye yansıyan kısımlar vardı sanırım. Bu yönlü kapsamlı çözümlemeleri okudunuz. Dikkat ettiyseniz ve anladıysanız tabii, önünüzü açma temelinde eleştirilerdi. Eleştiriler bölümünde bunun üzerinde biraz daha durmaya ve yeni çözümlemeler yapmaya çalışacağız. Fakat yapılan eleştiri ve değerlendirmelerden anladığınız şey, adeta "karşımdaki rakibimdir, onu biraz daha çıkmaza sürükleyeyim"den başka bir şey olmuyor. Bu doğru bir yöntem değildir. Bu temelde kariyer yapmayı aklına koymak, büyük bir hatalı tutum içine girmektir. PKK'de bunun fazla sonuç alamayacağını hemen belirtelim. Bütün bunları sizler doğru ele alacaktınız. Bu baştan beri seçkin pratikçilerin, Parti militanlarının göreviydi. Birileri kalkıp da başımıza bu kadar bela açıyorsa ve orada yüzlerce militan varsa, onlar Partiye dört elle sarılıp, bir olumsuzluğu, bir kariyerizmi, aynı zamanda bunun temsilcisini alaşağı etmeliydiler. Bir kuraldışılığı anında önleyebilecek mekanizmalardır; bunlar toplantılar, mektuplar, talimatlar olur. Yollar tükenmiş değildir. Bizzat gidemiyorsanız, kuryeniz var. Alanlar açılmıştır. Eğer olanakları değerlendirseydiniz giderirdiniz. Bu konuda görevlerine yaklaşmayanlar, kenarlarından bile geçmeyenler yine militanlarımız oluyor. Bunları sizin yeniden özenle ele almanız gerekiyor.

Mesele burada dar bir katılım, bir tartışmada sonuca gitmek de değildir. Burası, dediğimiz gibi bir ailedir. Bütün çalışmalar buraya yansıyabilir ve sonuçlarını biz yayabiliriz. Bütün kayıplara rağmen yine de zaman vardır. Onun için iddialı, sonuç alıcı yaklaşmak gerekir. Şimdiye kadar dile getirdiğiniz güç getirememe, inançlı ve iddialı olamama durumları kökünden terkedilmelidir. Hele hele bu aşamadan sonra sizde en yüksek iddia ve başarı azmi gelişmelidir. Bu, yenileri için de geçerlidir. Yeniler de savaşa katılacak. Aynı inanç, azim ve kararlılık onlarda da gelişmelidir. Bu konuda kendinize güvenebilirsiniz. Ama bu güven kof temellerde olmamalıdır. Partinin gerçeklerini hepinizin inceleme imkanı vardır. Partinin olanaklarını hepinizin görme, buna ulaşabilme imkanları vardır. Bunları esas alarak yaklaşırsanız, militan sorunlara, yani taktik sorunlara oldukça çözüm olabilirsiniz. Bu yaklaşımla çözümleyici olabilir, görev alabilir, sağlam bir uygulamanın da sahibi olabilirsiniz. Bizim halen sizden beklentimiz budur. Tamıtamına icra etmeniz gereken rolünüz budur. Yine sizin alanınızı size bırakalım diyoruz. Bizi, fazla kendinize müdahale ettirmeyin diyoruz. Çünkü hem sizin, hem de bizim için iyi sonuç vermez. Militanın rolünü, militana bırakmak en doğrusudur. Evet, yol gösteririz. Biliyorsunuz, bir militan gibi biz de birçok imkanı sunarız. Biz yine bir militan gibi çalışabiliriz; mühim değildir. Ama bu sizin militan rolünüzü gözardı etmenize yol açmamalı. "Parti Önderliği ne de olsa her şeyimizi karşılıyor" biçiminde yanlış bir izlenime sizi çekmemelidir. Asli rolünüz vardır. Bizim bile sizi vazgeçirtemeyeceğimiz hayati rolleriniz vardır. O rollerin çok sağlam bir uygulayıcısı olmayı hiçbir şeyle değiştirmemelisiniz. Bu anlamda, benim çabalarım militanı güçlendirici niteliğini korumalıdır. Militanı büyüten niteliğini korumalıdır. Onun yükünü hafifleten değil, yükün, rolün adamı olma konumuna ulaşmasına destek olabilmelidir. Bu konuda bir kez daha önderlik rolünüzü doğru ve tam kavramalı ve uygulamalısınız.

Dolayısıyla benim en ayrıntılı sorunlara kadar değerlendirmelerim yanlış anlaşılmamalıdır. Sizin bu konudaki yaklaşımlarınızı, katkılarınızı gözardı ettirmemelidir. Sadece biraz zorunluluk duyduğumuz ve de biraz mecbur olduğumuz için yerine getiriyoruz. Bu her yer için böyledir. Bu konuda önemli bir düzeltmeye ihtiyacınız vardır. Önderliğe hatalı yaklaşımlarınızdan birisi de bu noktadır; yani militan rol konusundadır. Düzeltmeyi istisnasız her yerde yapmalısınız. Bir yoldaşımız şunu söyleyebiliyor: "Parti Önderliği bile bunca yıldır çalışıyor, bize bir gün bile emretmedi. Bir sorumlumuz üç aydır sorumluluk almadan başımıza padişah kesildi!" Bunun bir anlamı vardır. Yani, önderlik rolünü doğru kavrayamazsanız, başınızda padişahlar da türeyebilir. Bütün bunların önüne geçmenin yolu, rol adamı olmayı bilmektir. PKK önderliğinin de doğru kavranmasını ve uygulanmasını sağlayabilmektir. Öyle sanıyorum ki bu kadar değerlendirme yeterlidir. Bundan sonra sözü size bırakalım. Cesur tartışın, eleştirin. Eksik yaklaşımlarınız ayıp değildir. Burada sonuna kadar tartışma özgürlüğü vardır. Sorular sorabilirsiniz, hesap sorabilirsiniz, hesap verebilirsiniz. Herhangi bir engelleme sözkonusu olamaz. Yeter ki pratiğe hizmet ettiğine inancınız olsun ve bu konuda dürüstçe varım diyebilesiniz. Bunun dışında herhangi bir sınırlama olamaz. Bir de sağlam bir partili olmak, çoğunuzun özlediği bir silahlı savaşım militanı olmak, katılım gücünüzle orantılıdır. Yüksek bir katılımı bu fırsatı vesile bilerek sağlayamazsanız, sizler de geçmiş örneklerde olduğu gibi, hakketmediğiniz veya beklemediğiniz erkenden tasfiye olma kadar, çok iyi yerine getirebileceğiniz tarihi görevlerinize de layıkıyla yaklaşmamak durumuyla yüzyüze gelebilirsiniz. Buna düşmemenin yolu, şimdiden oldukça gelişkin bir platformda ele aldığımız her düzeydeki sorunlarımıza güçlü katılmak, özümsemek ve her koşul altında iyi uygulayabilen bir militan haline gelebilmektir.

6 Mayıs 1990

Not: Gelecek sayımızda savaş ve ordu sorunları üzerine değerlendirmeler devam edecek.

DUYURU:

Partimiz PKK'nin 13. mücadele yılına gireceği kuruluş yıldönümü yaklaşmaktadır. Partimizin yeni bir mücadele yılına girişini, bu yıldönümüne yakışır bir afişle duyurmak istiyoruz. Bu amaçla, tüm okuyucularımızı göreve davet ediyoruz. Resim-afiş yapma yeteneğiniz, deneyiminiz varsa bizzat kendiniz bu görevi yerine getirebilirsiniz, değilse yapabilecek kişiler varsa onlara yaptırabilirsiniz.

Afiş örnekleri, en geç Ekim ayının ilk haftasında elimize (adresimize) ulaşmış olmalıdır.

PKK 2. Ulusal Konferansı Belgelerinden Eleştiri-Özeleştiriler...

E. arkadaşın eleştirisi

Parti Önderliği: Bu arkadaşın uzun bir Parti geçmişi olmasına rağmen ve raporlarda da yansıttığı kadarıyla, kavrayış düzeyinde işlerin nasıl doğru ele alınması gerektiğini oldukça bildiği ve önemli bir düzeltme konumunu yakaladığı halde, tecrübesiyle ve davranışıyla buna kendini vermemesi; güçlü bir pratik sergileyememesi; hatta pasif, edilgen davranması; kendisinden beklenenin çok gerisinde bir seyir izlemesi bize oldukça pahalıya mal olmuştur. Özellikle Botan sahasında uzun bir tecrübeyi ve de Partinin çeşitli dönemlerindeki destekleri ile bir gelişmeyi iyi yaşamasına rağmen, çabada cüce kalması veya olgun çabaları bir de cesaret ve büyük bir atılganlıkla, cesur ve yırtıcı bir yaklaşımla sergileyememesi tek kelimeyle talihsizliktir. Yapabileceği halde yapamaması en kötüsü oluyor. Silahlı mücadelenin pratik sorunlarına oldukça iyi cevaplar verebilir. Kitleye doğru yaklaşım, yoldaşlar arasındaki ilişkilere doğru yaklaşım ve hatta eğitim konularında vereceği çok şey olmasına rağmen vermemesi; çok sınırlı, kendisini çok daraltan, kendini fazla yormayan bir çalışma tarzını ve bir birim içinde uzun süre geçirebilmeyi kendine yedirmesi, tarihi dönemlerin adamı olması fırsatını iyi değerlendiremediğini ortaya koyuyor. Geçen yılki eleştiri-özeleştiri sürecinde de bu ortaya çıkmıştır. Parti çizgisiyle oldukça oynayan bir öge (H...), neredeyse kendisini boğacak kadar ilerliyor -eğer Parti olmazsa boğacak, yani yargılayıp götürecek- buna karşılık o kendini kurbanlık koyun durumuna getirebiliyor. Bu kadar zavallılaşıyor aslında. Parti sayesinde ayakta kalma sözkonusudur. Ama diğer yandan, oldukça kapasite ve tecrübe kazanmıştır; PKK tarzıyla, özellikle ortaya çıkardığımız vuruş tarzıyla, politik-örgütsel yaklaşım gücüyle sorunlara yaklaşırsa, bu konuda da endişe duymadan sonuna kadar gücünü konuştururrsa gerçekten büyük bir hizmetin sahibi olması işten bile değildir. Ama pratikte böyle yaklaştığını göremedik. Adeta önderlik sorunlarında kendini yitirmekte ve en canalıcı müdahale anlarında bile rolünü oynayamamaktadır. Taktik var, Partinin verdiği bir sorumluluk var, gereklerini ne pahasına olursa olsun ortaya koymak gerekir. Bunda hiç endişeye gerek yoktur. Bu yiğitliği göstermeme veya bu sorumluluğu göstermeme çok belirgin oluyor.

Tabii daha değişik eleştiriler de vardır. İşte, "madem eleştiriliyoruz, herkes yapsın da görelim, boylarının ölçüsünü alsınlar" anlamında bir hesaplı yaklaşımdan da bahsediliyor. Ne kadar böyledir ya da değildir mühim değil. "Bu zor günleri kendimden beklenen tarihi bir rolle aşayım" değil de işte "gelsinler boylarının ölçüsünü alsınlar" tarzındaki bir anlayış, bütün Parti için böyle bir düşünce içinde olmak fazla dürüstlükle bağdaşmaz. Böyle zor dönemlerde insanlar dişlerini tırnaklarına takarak durumları olumluya dönüştürmenin tüm çabasını gösterirler. Daha da sıralanabilecek bu ve benzeri eleştiriler durumu ortaya koyuyor. Kongre sürecinde de bu eleştirildi. Üzerinde oldukça oynamaya müsait kişilikten bahsedildi. Fazla politik olmadığı ve bu konuda özellikle bağımsız Parti kişiliğini konuşturmadığı için, geleneksel bazı köylü özellikleri -ki bunlar birçok arkadaşta egemendir- konuşturulmaktadır. Fazla politik olunmadığı için, başka politik yaklaşımların aleti olmaya kadar varan duyarsız kalma da ortaya çıkıyor. Yani sınıf politikacılığında uyanık olmama, bu konuda dikkatli, duyarlı davranamama, başka politikaların üzerinde hesap kurmasına kadar götürüyor. Bu zayıflıklar kendini ele verebiliyor. Birçok ögemizde bu durumlar vardır. Özellikle provokasyonlar bu kişiliklerden hayli beklentilidir. Bunlar da Kongre sürecinde eleştirilmiştir.

E. arkadaş, daha önceki, 84-85 pratiğinde yaratıcı bir militanlık yerine dönemin sorunlarına güç getiremeyen, yetersiz, beklenenin gerisinde bir konumu yaşadığı için de eleştirilmişti. Bütün bunlar gözönüne getirildiğinde; kavrayışta ve tecrübede önemli sonuçlara yol açabilecek bir gelişme yaşamasına rağmen, Partinin politik önderlik konumunu tutturamamasına insan üzülüyor. Bu konuda dönüşümü çoktan yapması gerekiyordu. Buna gücü de, yeteneği de vardı. Kendini tam katamamayı, özellikle atılımcı olamamayı, bütün Parti ve özellikle savaş sorunlarına hükmedememeyi çok ciddi bir zaaf olarak eleştiriyoruz. Benzeri eleştiriler geçen seneki konferans ve merkez toplantılarında da yapılmıştır. Bu eleştirileri dikkate alacağını ve pratikte buna ulaşacağını belirtiyordu. Şüphesiz bu eleştirilerin sonuçlarını biz de pratikte bekleyeceğiz. Bu eleştirilerin gereklerini yerine getirirse ve gerçekten güvenle birlikte çabalarını çok duyarlı ve atılımcı kılarsa ileri düzey görevler içinde kalabilir. Ama onun da dar, bireysel konumunu yırtması gerekiyor. Burada ortaya çıkardığımız; sorumlu, PKK'nin bütün işlerine hükmedecek kişiliğe ulaşması; hem üslupta, hem çaba yoğunluğunda çok yönlü olabilmeyi sağlamada, çizginin bütün gereklerini bütün alanlara yaymada, dirayeti-atılımcılığı göstermesi; bunu pratikte kanıtlaması şartıyla ileri düzey görevlendirmelerin içinde bulunabilir. Aksi halde, ısrar ederse belli ki görev sınırlamasına gitmek daha doğru olabilecektir. Çünkü bu artık tutuculuk olur. Tutuculukta ısrar da genelde işlerin gerilemesine yol açar. Bunu da önlemenin yolu; dar kalmada ısrarın, olumlu özelliklere varmada isteksizliğin, ilgisizliğin, yetersizliğin olumsuz sonuçlarını ortadan kaldırmayı bilmek, görev daraltmanın bir Parti tedbiri olarak benzer bütün konumlarda öngörülmesi ve buna göre davranılmasıdır. Bu arkadaş hakkında kısaca bunları belirtiyorum.

B.: Esas itibarıyla arkadaşta belli bir birikim, tecrübe yoğunluğu vardır. Pratikte uygulama kapasitesi de var, fakat bunu pratiğe aktarmada önemli bir zayıflığı yaşıyor. Bu anlamda da varlığı-yokluğu belli olmayan bir durum içerisindedir. Yani mevcut kapasiteyi pratiğe aktarma ve kendini bütün faaliyetlere katma konusunda önemli bir zayıflığı yaşamaktadır. Bir de esasta geçmişte kendisine yönelik geliştirilen eleştirileri fazla anlamama ve kabul etmeme durumu vardır. Dolayısıyla bunun vermiş olduğu bir tepki olayı da sözkonusudur. Var olan kapasitesini, birikimini pratiğe aktarmamasında bunun da, bence önemli oranda payı vardır. Kendisine yönelik eleştirileri kabul etmeme, giderek bunun doğurmuş olduğu tepki ile soruna yaklaşım vardır. Bu, o basit, hesaplı yaklaşım oluyor. Arkadaşın bu konumda tutulması gerekiyor. Çünkü, birikimini pratiğe aktarması halinde, gelişme sağlayabilecek bir konumu vardır.

Ş.: Ben de öz olarak belirtilen düşüncelere katılıyorum. Son olarak B. arkadaşın belirtiği gibi, eleştirilere gelememe, aynı zamanda kendisini pratiğe katamama, oldukça edilgen davranma durumu vardır. Zaten anlam verilmeyen husus da budur. Kapasitede, bilgi birikiminde, tecrübe yoğunluğunda, askeri tecrübede zayıf durumda olan biri değildir. Fakat bunu pratiğe aktarma, taktik önderlikle öncülük yapma anlamında geri durumda seyretmektedir. Yine avantajlı bir konumdayken, rahatlıkla müdahale edebilme gücü varken, pratiğe öncülük yapma gücü varken bundan ısrarla geri durması durumu vardır. Kendisini edilgenliğe mahkum etmiştir. Bu anlamda da hesaplı bir yaklaşım vardır. Fakat hesabını insan kestiremiyor.

M.: Benim bildiğim kadarıyla, arkadaş son derece dürüsttür. Bir daha Partinin eleştirisine hedef olmamak için sınırlı davranıyor. Çok ince planlara giriyor. Bir de aşırı bir duygusallığı vardır. Mesela arkadaşların anlayışını görüyor, yine de fazla üzerine gitmiyor. Ve o da, benim gördüğüm kadarıyla arkadaşlara çok bağlı olduğu içindir. Örneğin, Bedran arkadaşın da bir dönem bu tür bir durumu vardı. "Arkadaşların şehit düşmemesi, büyük kayıp vermemek için çok ince hesaplara giriyorum" diyordu. E. arkadaşın durumu da buna benzemektedir.

Parti Önderliği: İnce hesaplar deniliyor. Kendini azar azar verme. Eğer böyleyse; bu bir küçük-burjuva hesapçılığıdır. Durumu bu mudur? Bunu söylerken diğer yandan liberal bir tutum çizmeyelim. Burda anlaşılan arkadaşın diğer bir yönü de şudur; "Kişiliğim zedelenir, sert gidersem bana karşı tavırlar gelişebilir", bu yüzden olumsuzlukların üzerine gitmemeyi düşünebilir. Eğer bu varsa; bu da çok kötü bir liberalizme düşmektir; kesinlikle geliştirici değildir. Ama diğer yandan, "Partiye tüm yeteneklerimi, bütün gücümle ve hamleci bir tarzda verme yerine azar azar vereyim" hesabı olabilir. Bu hesaba göre, daha iyi bireysel bir yaşam tutturabilir. Bu da kötü bir hesap tarzıdır. Eğer varsa böyle hesapları, şüphesiz uyarmak gerekecek. Ve bu hesapların kendisi Partinin yaşamıyla, Partinin militan tarzıyla asla uyuşamaz. Derhal bir özeleştiri ile bu konumun aşılması istenebilir. Çünkü önemlidir. Fakat diğer yönü, daha fazla ağırlıkta olan bir yöndür. Geleneksel köylü, edilgen, pasif özellik, politikaya güç getirememe veya bu konuda biraz da iddiasızlık, ortalamacı bir yol tutturma, önderlik özelliklerini konuşturmama, kendini daha çok açığa vuruyor. Halbuki kendine güvenerek, benden daha iyi önder olmaz iddiasını yetenekleriyle ve çabalarıyla kanıtlayarak, hata payı ne olursa olsun, ortaya çıkabilecek sakıncalı durumlar ne olursa olsun bütün işlerin üzerine yürüyerek, asıl olan tutumun bu tutum olduğunu, sonuç alıcı olan tutumun bu olduğunu bilerek pratiğine yüklenmesi, yeteneklerini konuşturması gerekiyor. Daha atılgan, bazı kişiliklere batılsa da daha atılgan olmak gerekiyor. Hatta kendisi kaybetse de daha fazla atılgan, girişken olması gerekiyor. Kesinlikle ince hesapların, duygusal yaklaşımların uzağında olması büyük önem taşır. Politikada duygusallık, içine girilecek en kötü durumdur. "Üzmeyelim, kırmayalım, eleştiri yapmayalım" yaklaşımları oportünistçe bir yaklaşımdır. Ama diğer yandan hassas olmak, ilerletici temelde yaklaşım göstermek de önemlidir. Zayıfı güçlendirmek de, tecrübesini konuşturmak da vazgeçilmez militan bir görevimizdir.

E. arkadaş, kendi konumunu bu temelde iyi çözebilecek bir arkadaşımızdır. Partinin eleştirilerini ve acil olarak yönelinmesi gereken militan konumu böyle vurguluyoruz. Bu temelde bütün yönleriyle en üst düzeyde görevler içerisinde kendini yetkinleştirmesi, hem de kendisine güvenerek bunu yapması gereğini önemle vurguluyoruz. Geçmişe özeleştirisel yaklaşımı cesur yapmalıdır. Geçmişin fazla telaşı içerisinde de olmaması gerekiyor. Yaşanılan zaafların altında fazla ezilmesi gerekmediği veya köylü özelliklerinin, politikada iddiasızlığın pek yararlı bir tutum olmayacağını ve bütün bunların da anlamsızlık olduğu kadar bizi oldukça gerileten tutumlar olduğunu ortaya koyuyor deniliyor. Eğer bütün bunlar doğruysa, geriye doğru çözüm temelinde büyük bir azimle, yırtıcı bir militan tarzla sonuç almak kalıyor. Bunu yapmaması için hiçbir neden yoktur. Aksi halde, dediğimiz gibi ısrarla o eleştirilen özellikler sürdürülürse görev daraltılması gündemleştirilmelidir. Bu, bizim şu anda uygun gördüğümüz bir husus değilse de, ilerde bu tutumun ısrarla sürdürülmesinin karşılığında bunun olması gerektiğini de bir tedbir olarak belirtiyoruz. Fakat olumlu yönde gelişmesi daha olasıdır. Bizim bu konuda inancımız, kanaatimiz budur.

Bo. arkadaşın eleştirisi

Parti Önderliği: Bo. arkadaş, geçen yıl burda oldukça eleştirilmeye çalışıldı. Partinin zafer çizgisine kendini bir türlü alıştıramamanın, özellikle yaşam ve çalışma tarzıyla, tempoda ağır olmanın tipik bir örneğini veriyor. Ağır! Esas yönü bu. Yine belli ölçüde kavrayışı vardır ama, kavrayışı pratikle sonuca götürmeye, pratik tedbirler paketi halinde hem de zamanında gereklerini yerine getirmeye yönelmiyor. Bu çok tehlikeli bir yaklaşım örneğidir. Çünkü öyle bir konumdadır ki; görebiliyor ve bütün çabasını aktif, atılgan ve yoğun sarfederse rahatlıkla pratiği kurtarabilir, ama burada eksik ve yarım kalıyor. Sonuç; hem gelişmelerden alıkonulma, hem de ciddi kayıplar yaşamadır. Ve fazla kendine güvenmediği, kendine güvenerek davranmadığı ortaya çıkıyor. Temponun bu kadar ağırlığı, Partiye çok şey kaybettiriyor. Halbuki, oldukça tecrübe kazandırılan bir arkadaştır. Geçen yıl Akademi ortamında eleştirilerle önü oldukça açıldı; iyi sözler verdi. Ve pratiğe oldukça anlamlı bir biçimde yöneldi, ülkeye ulaştı. Konferansı en iyi hayata geçirebilecek bir yetkiyle de donandı. Fakat, gelenekselleştirdiği edilgen, fazla iddialı ve cesur olmayan yaklaşımı yüzünden beklenen amaca ulaşamadı. Yine daha sonraki sürece, özellikle Akademi çözümlemelerini oturtma gücünde olmasına ve bunun yetkisini de taşımasına rağmen yapmaması bir talihsizlik oluyor. Öyle sanıyorum ki, savaşın yeniden düzenlenmesinde geri kalması, ağır davranması, son kayıplardaki payında etkili olmaktadır. Bir Beytüşşebap, kendi sorumluluk sahasıydı. Mesela orada, o kadar gücün fazla örgütlü ve de taktiklerimize uygun mevzilendirilmemesi direkt olmasa da, dolaylı da olsa, duruma güç getirmediğinin bir örneği olarak düşünülebilir.

Evet, bu arkadaşın da bilinci var; Parti sorunlarını oldukça kavrıyor, savaş sorunlarını da kavrıyor, kendini zorlasa daha da geliştirebilir ama, pratikte karşılığını vermeye gelince oportünistlik yapıyor; adeta sıyrılıyor. Bu konuda adeta "ben yokum" biçiminde kendini uzak tutuyor. Veya ince hesaplılık, çaba yoğunluğundan kaçınma, kendini yormama, işi artık oluruna bırakma gibisinden çok çeşitli nedenler gösterilebilir. Bir anlamda teorik düşünce düzeyinde "ben varım, boş değilim, bir şeyler yapabilirim" diyor ama, pratikte asıl kendisini göstermesi gereken alan sözkonusu oldu mu pek işine gelmiyor. Daha fazla fedakarlık isteyen, daha fazla yırtıcı olmayı gerektiren büyük çabalarla kazanılacak duruma geldi mi, buna fazla yanaşmıyor.

Kısaca durumunu böyle belirtiyorum. Geçen sene çok eleştirdiğimiz için, o eleştirileri burada aynen tekrarlamıyoruz. Kemalist etkilerden, diğer küçük-burjuva sınıf konumundan bahsedildi. Türk solu tarzı solculuk anlayışıyla bazı hastalıklarından bahsedildi. Bunlar hala etkili olabilir, aşmamış olabilir ama, eğer PKK'nin önderlik hattında yer almak istiyorsa ve halihazırda içinde bulunduğu konumuyla gereklerini layıkıyla yerine getirmek istiyorsa, bu eleştirilerin ışığında kesin dönüşümü, özellikle pratikte ve zamanında yeterli olmayı, çare olmayı mutlaka becermelidir. Aksi halde zarar vermektedir. Kaldı ki, biz bu temelde, görevlendirilmesini onaylamış ve uygun bulmuştuk. Halen bu yaklaşım geçerliliğini sürdürmektedir. Onun da bu temelde kendini aşmaması, önderlik konumuna elveren pratik bir çabanın yaratıcı sahibi kılamaması halinde, şüphesiz daha daraltılmış, sınırlı görevler içinde yararlı bir konumda tutulması uygundur. Kısaca durumu hakkında belirteceklerimiz bunlar.

B.: Belirtilen düşüncelere katılıyorum Başkanım. En belli başlı özelliği, hantallıktır. Teoride bazı şeyleri bilme olayı vardır. Fakat, bunları pratikte aktarmaya gelince rolüne ve konumuna uygun pratik bir tutum sergilemediği görülüyor. Yani bildiklerini pratiğe aktarmada fazla bir çaba harcama olayı yoktur. En belirgin özelliği, düşüncede bilinenlerin pratikte yerine getirilmemesi olayıdır. Arkadaşın pratiğinde hakim olan durum budur.

Ş.: Ben de aynı düşüncedeyim.

M.: Ben de aynı düşünceye katılıyorum. Aynı zamanda pratiğinde ertelemecilik hakimdir.

S.: Yöneltilen eleştirilere katılıyorum. Fakat onun tehlikeli diğer bir yönü de; meselelere teorik düzenleme ile yaklaşmasının yapımız içerisinde biraz ön kapatıcı bir sonucu doğurmasıdır. Yani teoride düzenleme yapması, meselelere izah getirmesi, ama pratikte ön açıcı olmaması, belirgin özellik olarak kendini yansıtıyor.

Parti Önderliği: Bahsedilen özellikler kemalizmin etkileriyle de izah edilebilir. Bu arkadaşımız halkı, yoldaşını ve savaşçıları aşağı görme, kendini büyük görme ve özellikle de pratik yetmezliklerini teorik lafazanlıkla çevresine yutturma ve çevresini adeta bağlama anlamında oportünistçe davranma tehlikesini sürdürüyor. Bunun en bariz örneğini biz A. pratiğinde gördük. Ve denilebilir ki, A. kopyeciliği bu arkadaşımızda biraz gelişmiştir. Çok iyi biliyoruz ki, A.'nın yaklaşımı -ki ona göre çok daha ileri düzeyde gelişmeyi yaşayan bir arkadaşımızdır-, onun pratiğe oportünist yaklaşımı, teoriyi lafazanlık derecesine düşürmesi, 85'in tıkanmasının en temel nedeniydi. Bu arkadaşımızın da bu yöntemi sürdürmesi çok tehlikelidir ve Parti tecrübesinin sağ bir yorumla

ele alınmasıdır. Bu, ancak geri seviyede olan kadro ve savaşçılar ortamında kendisini teorik lafazanlıkla yaşatabilir, üstünlüğünü yutturabilir. Fakat sıra pratiğe hakimiyet, PKK'nin gerçek devrimci pratik çabalarını başarıyla yerine getirmeye gelince bir hiçtir. Ve tehlikelidir. Bu konuda boşlayıcı ve tasfiyeci özellikleri yaygınca yaşama durumundadır. Biz burada özenle üzerine gittik. Kendisi de bunu aşacağına dair iyi söz verdi. Eğer bu sözlerin gereklerini halihazırda yerine getiremiyorsa, ertelemecilik ve lafazanlıkla, yani söz gücüyle kendini ayakta tutmaya çalışıyor ve pratikte acil, atılımcı, gerçekten çizginin gereklerine uygun çabayı gösteremiyorsa derhal sınırlandırmak en doğrusudur. Görevlendirmeyi bu temelde yapmıştık. Halen bu temelde görev içinde görmek istiyoruz. Aksi halde bu temel noksanlığı gözönüne getirerek, görev dağıtımı içinde olunmalıdır. Bu bir tedbir olarak düşünülebilir. Önümüzdeki ilgili toplantılarda özenle tüm arkadaşların durumuna olduğu gibi, bu arkadaşımızın da durumuna böyle yaklaşmak ve kesin çözümcü olmak gerekiyor. Çünkü, sanıldığından daha fazla, birçok gelişmelerden bizi alıkoyduğu gibi; zamanında pratiğe güç getiremediği, taktiğe göre uyarlamayı, yönetme ve yürütmeyi kendisinden beklenildiği düzeyde ve yetkili olduğu halde yapmadığı için kayıplara yol açıyor. Buna da tahammülümüzün olmayacağı, mutlaka bu durumun üzerine gidilmesi gerektiği ortadadır. Bu yetkin ve ertelenmez çözümü, çok acil olarak yaşatmak ve bu temelde onun konumunun boşluğunu doldurmak gerekecektir. Yetkilerini, görev konumunu böyle sürdürerek yarattığı bir tıkanıklığı veya durdurduğu bir işleyişi aşmak önemlidir.

Genelde bu tip tutumlardan Partinin zarar görmesini önlemeye çalışıyoruz. Aslında mevcut çözümlerle, doğru ve militanca yaklaşım tarzları, şüphesiz sonuç alabilecektir. Ama bu arkadaşlarımızın da bunu görerek, kendilerini dönüştürmeleri, özellikle özeleştirilerde cesur davranarak mutlaka Partinin zafer çizgisinde pratik çabayla yürümesini bilmeleri gerekiyor. Bundan başka bir tutumu beklemiyoruz. İnanıyoruz ki, bu temelde aşama yapabilirler.

M. arkadaşın eleştirisi

Parti Önderliği: M. arkadaş diye bir arkadaşımız var. Pek bu sahaya gelmeyen, ama uzun süredir pratik çabalarıyla silahlı faaliyetlerimizde yer alan bir arkadaştır. Fazla tanımamakla birlikte, ilgili eleştiri-özeleştirilerden ve raporlardan izlediğimiz kadarıyla kendisinde pratik dayanıklılık oldukça gelişmiştir. Fiziki gücü ve görevini fedakarca yerine getirmesi vardır. Yılmadan bunu yerine getirme durumunu yaşamaktadır. Herhalde bu arkadaşımızın en belirgin yönü; Parti terbiyesini yeterince almamış olmasıdır. Bu da Partinin politikleşmesini, tam burası gibi canalıcı bir ortamda yaşamamasından olabilir. Bu durum, Partiye yabancı kalmasında fazla bir bahane olarak ileri sürülemese de etkilidir diyorum. Bu anlamda, Partiye biraz yabancı kalmış, Partinin yaşam tarzını fazla özümseyememiş olan bu arkadaşımız oldukça bireysel gücüyle yaşamaya çalışan, kendini konuşturan bir arkadaştır. Dürüsttür, saftır, oldukça çaba sahibidir. Ama olgun bir yöneticiliğe, PKK'nin çizgi yöneticiliğine geldiğimizde, rolünü layıkıyla yerine getiremeyen bir konumdadır. Bu konuda herhangi bir hesabı yoktur. İnce hesaplar, küçük-burjuvaca hesaplar içinde olma durumu yoktur. PKK yöneticilik ölçülerine ulaşmamasında sanırım eğitim noksanlığı ile birlikte kapsamlı bir Parti eğitiminden geçmemesi ve yılların dar pratik çabasının yarattığı bir sonucun etkisi olsa gerek. Bu açıdan, çizginin en önemli düzeyde temsilini yaparak, önder devrimciliği layıkıyla yerine getirdiğini söyleyemiyoruz. Fakat yüksek bir çaba, fedakarlık ve cesaretle kendini iddialı kılabiliyor.

Sanıyoruz, hızlı gelişme kaydeden bir yapıdadır. Ama, yapısında ve pratiğinde kabalık da oldukça vardır. Yine, Parti üslubundan yoksunluk vardır. Politika, gerçekten bir sanattır. Hem de incelikle uygulanması gereken bir sanattır. M. arkadaş, çok umutlu olmamız gereken bir arkadaştır. Fakat, kabalıkta ısrar ve Partinin ölçülerini tutturmaması halinde, o da bireysel çaba içinde boğularak, beklenen rolü oynayamama durumu ile yüzyüzedir. Partinin son kapsamlı çözümlemelerinden en çok yararlanabilecek, kendini hızla yenileyebilecek bir konumdadır. Ama yine de fazla yontulmamış yapısı, Parti politikasını ustaca uygulama noksanlığı, ciddi sorunlar olarak önümüzde durmaktadır. Bu temelde hızla kendini düzeltmesi, özellikle de kendini politikada olgunlaştırması, Parti içi politika kadar ordu yönetiminde de bir sanat olarak çizgiyi uygulama ustalığına ulaşması, beklenendir. Bütün pratiğini bu temelde gözden geçirerek kendisine bir çekidüzen vermesi; kendi pratiğini, Partinin gelişim özelliklerine daha da uyumlu hale getirmesi önemlidir. Buna gücü vardır. Yardımcı olunması gereken bir konumdadır. Bu temelde, öyle sanıyorum ki Partiye katkıları olabilecektir. Dönemin emrettiklerine çok fazla yardımcı olmasa da, bitmeyen enerjisi ve çabalarıyla önemli katkılar sunabilecektir. M. arkadaştan beklenen budur. Ve kendisi de buna ulaşabilecek konumdadır. Daha olgun olması, kaba devrimciliği mutlaka aşması, dar pratikçilikten kurtulması, çabalardaki eğitici, örgütleyici, yönlendirici hususları esas alması gerekecektir. Bu temelde kendisini yoğunlaştırması ve dönüştürmesi önem taşıyor. Kendisi hakkındaki sınırlı bilgiler dahilinde kısaca bunları belirtebilirim. Sanıyorum sizler daha yakından tanıyorsunuz.

B.: M. arkadaşın en belirgin özelliği; korkunç bir enerjiye sahip olmasıdır. Bu enerjiyi pratiğe katmada en ufacık bir sınırlama olayını göstermiyor. Yani mevcut enerjisini tümden pratiğe katma konusunda korkunç bir çaba içerisinde olan bir arkadaştır. Bu anlamda denilebilir ki; ülke içinde faaliyet yürüten arkadaşlar içerisinde en fazla bu yönlü çabayı gösterenlerin başında geliyor. Fakat en belirgin diğer bir yanı ise, fazla Parti eğitiminden geçmemiş olması, bunun verdiği bir darlık olayını yaşamasıdır. Partiyi tanıma ve kavrama olayında zayıflık vardır. Bir de arkadaşın şimdiye kadar faaliyet yürütmüş olduğu alan (...) alanıydı. Orada birçok küçük birlikler içerisinde hareket etme durumu vardı. Yöneticilik olayına yaklaşımı da, biraz orada şekillenmiştir. Arkadaşta bu yönlü bir zayıflık olayı vardır. Yani şimdiye kadar büyük birliklerle hareket etme veya genel faaliyetler açısından kendisini sorumlu görme, bu anlamda kendisini bir yönetici konumuna ulaştırma konusunda pratik tecrübeleri de fazla yoktur. Geçmişte (...) eyaletindeki faaliyetinden dolayı, bahsedilen ölçülerde zayıf kalma durumu vardır. Fakat kendi durumunu aşma yönünde en fazla çabayı sergileyen arkadaşların da başında geliyor. Bu arkadaşın kendisini aşacağına inanıyorum. Mevcut enerjisini pratiğe katma yönünde göstermiş olduğu çaba, eğer kendisine yardımcı olunursa kısa süre içerisinde istenilen formasyona ulaşabileceğini gösteriyor.

Ş.: Pratik sahada, arkadaşla kısa bir süre kalmışlığım var. Kendisini tanıdığım ve ilişkide olduğum kadarıyla belirgin özellikleri belirtilen tarzdadır. Siyasallaşmada zayıflığı vardır. Partinin kapsamlı yöneticiliğinin gereklerini yerine getirme konusunda yeterince Parti üslubuna ulaşmaması sözkonusudur. Bu da bazı sakıncalı sonuçlara yol açabilir. Bu, siyasallaşmamasının sonucu olarak ortaya çıkıyor. Onun dışında eğer, mevcut durumunu bu eleştiri ve perspektifler doğrultusunda aşabilirse, epey katkısı olacak bir arkadaştır.

D. arkadaşın eleştirisi

Parti Önderliği: D. arkadaşın durumuna da sanırım kısaca değinebiliriz. Geçen sene Akademi ortamında bulunan ve bazı eleştiriler temelinde güçlendirilmek istenilen bir arkadaştır. Dürüstlüğüyle ve özellikle birim içindeki sorumlu tavırlarıyla bu konudaki çabaları eksiksiz ve herhangi bir küçük-burjuva hesapçılığına kaçmadan olumlu bazı özellikleri sergileyen bir arkadaştır. Yine, dayatıcı olmaması, yoldaşlarını hiçbir zaman zorlamaması yönüyle de kendisini kabul ettiren bir arkadaşımızdır. Fakat uzun süre dar bir pratik içinde kalma, salt bir savaşçılık sınırları içinde kendisini görme durumu, onu ciddi bir politik gelişmeden alıkoyuyor ve daha çok da PKK çizgisinde yöneticilik vasıflarını geliştirmemeye götürüyor. Dar düşünme, dar yapma, ama dürüst yapma, özlü olma ve bununla yetinme tarzında bir yapı olarak karşımıza çıkıyor. Halbuki bu kadar olumlu özellikleri olanların, savaşın her an büyük gelişme istibdadı gösterdiği bir alanda değil yıllarca ya da aylarca, aksine kısa bir zamanda oldukça ilerleme kaydetmesi, savaşın politik sorunlarına: partileşme, eğitme, yönlendirme sorunlarına bütünüyle kendini vermesi, bu temelde bir aşama yapması gerekiyordu. Bu konuda oldukça ağır ve hantal davranması, hatta kendini buna layık görmemesi ve sanki bu hiç de kendisini bekleyen bir görev değilmiş gibi davranması zayıflıktır. Farkında olup olmaması veya bilinçsiz yapıp yapmaması fazla önemli değil. Kendisini hızla geliştirmeyi devrimcilikte, militanlıkta vazgeçilmez bir yaklaşım haline getirmesi gerekiyor. Ama o bunu göstermiyor ve bu temel esaslarda eleştirildi, eğitimle biraz güçlendirilmeye çalışıldı. Eğitime ihtiyacı olan biriydi ve biraz da yararlandı. Gerisini tamamlayacaktı. Bu temelde söz de verdi. Ve ülkeye kısmen bu temelde yürüdü, çaba harcadı, fakat yine de kapasite olarak, kapsam olarak çok yönlü olabilme, bütün Parti işlerine güç getirebilme, örneğin Konferans düzenlenmesinde olduğu kadar ön tedbirleri geliştirme konularında da istenileni sergilemekten uzak kaldı.

Mesela, tehlikelerle yüzyüze kalma deniliyor. Bu konuda hemen kısa bir açıklama yapayım. Bir yönetici adam, kendi biriminden ayrıldığı zaman da, işlerin bırakıldığı yerden devamını, örgütlenmesini sağlayabilen adamdır. "Ben ayrıldım, bölge tehlikelerle yüzyüze kaldı" demek çok ciddi bir noksanlıktır. Yönetici veya sorumlu militan odur ki; ayrılması ile birlikte, derhal yedeklerini devreye koyar, yardımcılarını devreye sokar ve yardımcılar ondan geri kalmayacak bir tarzda, hatta daha da başarı ile işleri yürütürler. Bu kadar yedeksiz, yardımcılarını güçlü kılmayan bir yöneticilik, layıkıyla görevlerinin gereklerinin yerine getirildiği bir yöneticilik değildir. O açıdan, ileri sürülen eleştiriler geçersizdir. Yani "ayrıldık, durum tehlikelerle yüzyüze kalır" tarzında bir yaklaşım doğru değildir. Önderlik odur ki, şehit bile düşse arkasında kalanlar mutlaka gelişim hattını sürdürürler. Bu yaklaşımı bir noksanlık olarak görmek gerekiyor. Herkes olduğu yerden, başka özgün çabalar, veya yeni bir görevlendirme içine girdiğinde, geride bıraktığı yapı kendisini başarıyla sürdürebilmelidir. Bu arkadaşımızın, bazı çabalar içine girerken, "ulaşamadım" adı altında bazı kayıpları dolaylı da olsa yaşatabilmesi kabul edilemez. Bu açıdan, kapsamlı olamama, bütün işlere güç getirememe, bir militanın bundan sorumlu olduğunu bilerek buna göre kendini hazırlayamama, yani dar kalma biçiminde bir noksanlığı vardır. Bunları hızla giderme sürecinde olması gerekiyor. Öyle inanıyoruz ki, içinde bulunduğu ağır görevlerine rağmen, Partinin de yardımıyla, belli gelişmeler yaşayabilir. Bunu sağlatabilecek özü ve çabaları vardır. Politik tecrübeyi, özellikle Partiyi, Parti çözümlemelerini doğru kavrama temelinde sağlayabilir. Hele bu Konferansın sonuçlarını -eğer bir talihsizlik olmayıp da ulaşabilirse- iyi özümserse muazzam gelişebilir. Kendini daha da güçlendirme kapasitesi ve özü olan bir arkadaşımızdır. Daha yırtıcı, yaratıcı, atılımcı olması, kendine güvenmesi, o kısmen var olan "üzmeyelim, kırmayalım" tutumunu aşması, eleştiride cesur olması ve özeleştirinin gereklerini yine bütün çevresiyle birlikte yürütmeyi bilmesi gerekiyor. Pratik tedbirlerle birlikte kapsamlı bir yönetici devrimciliğine ulaşmayı bilmesi gerekiyor.

B.: Arkadaşı pek fazla tanımamakla birlikte, kısa bir süre birlikte kaldık. Arkadaş hakkında belirtilen düşüncelere katılıyorum. Arkadaşın en belirgin yanı, çözümler üzerine fazla düşünce belirtmemesidir. Esas itibarıyla yaklaşımı; "Bana düşen nedir" şeklinde ortaya çıkıyor, yani çözümlenmiş konularda "Bana düşen ne" diyerek onun pratiğiyle ilgilenme durumu var. Arkadaşta ağırlıklı olan yan budur. Yani tartışılır, ortaya çeşitli sonuçlar çıkar, onun kendisine düşen payı ne kadardır, kendisinin ne kadarını yapması gerekir, sadece bunun üzerinde durmaktadır. Arkadaşın en belirgin yönü budur ve bunu aşması gerekir. Yoksa pratikte, epeyce olumlu yanları vardır. Eğer bu zayıflığını aşarsa, önemli görevler yürütebilecek bir konumdadır.

Ş.: Ben de belirtilen düşüncelere katılıyorum.

S.: Arkadaşın görevlere yaklaşımı resmidir. Yani resmiyetvari bir yaklaşım sahibidir.

Parti Önderliği: Memur yaklaşımı?

S.: Devrimci sorumluluktan ziyade, buna takılma olayı var.

Parti Önderliği: Fazla konuşmama, çözüm önerileri sunmama ve kendine düşene göre hareket etme diyorsunuz. Ona kendini vermeme, ondan fazlasına kendini ehil görmeme; bir memur anlayışı olarak ortaya çıkıyor. Bu dar bir yaklaşımdır. Aslında bir anlamda haddini bilme gibi anlaşılsa da bizim koşullarımızda sakıncaları olan bir yaklaşımdır. Kendisini konuşturması gerekir. Doğru görüşleri geliştirebilir, doğru tutumların sahibi olabilir, güvenle bunları yapabilir; çabası, özü vardır diyoruz. Dolayısıyla; atılganlığa geçmesi, daha fazla kendini konuşturması, önerileriyle birçok görevin üzerine bizzat yürümesi ve hem de yürütmesiyle, bir aşama yapması gerekiyor. Bu temelde başarılı olabileceğine inanıyoruz.

SERXWEBÛN ABONE FİŞİ

Adı, soyadı: ....
Adreŝ: ....
....

6 aylık
Almanya içi:
DM 18 ☐
Almanya dışı:
DM 20 ☐

1 yıllık
Almanya içi:
DM 36 ☐
Almanya dışı:
DM 40 ☐

Abone hesap numarası:
StadtSparkasse - Köln
Konto Nr.: 27 60 29 52
BLZ: 370 501 98

Yazışma adresi:
Serxwebûn
Postfach 10 16 83
5000 Köln 1

NOT: Bu fişi doldurarak ödeme makbuzu ile birlikte yukarıdaki yazışma adresine gönderiniz.

PKK II. ULUSAL KONFERANSI KARARLARI...

CEPHE ÖRGÜTLENMESİNE İLİŞKİN

Partimizin öncülüğünde yürütülen silahlı savaşım sömürgeciliği darbeledikçe, halkımız, düşman otoritesinin yıpranmasından kendine cesaret getirmiş ve ayaklanma diyebileceğimiz yaygın bir sivil eylemlilikle, kitlesel bir halk başkaldırısını gerçekleştirmiştir. Partimizin sloganlarıyla ve onun siyasal hedefleri doğrultusunda ayağa kalkan halk kitleleri, kendilerini kucaklayacak, eylemlerine hükmedecek, yön verecek bir örgütlülüğü bulamamışlardır. Kısacası; örgüt ayaklanmaya dar gelmiştir. Oysa, kitlelerin eylemi ne kadar görkemli olursa olsun, bir örgüt çerçevesine ulaşamadı mı, siyasal hedeflere ulaşmak mümkün değildir. Durum böyle olunca, Kürdistan halkının başkaldırısını ulusal bir örgüte ulaştırmak ve bu ulusal örgüt çerçevesinde, tüm güçleri biraraya getirmek en acil görevlerimizden biri olmaktadır. Bu da, bir ulusal kurtuluş cephesi ve buna bağlı cephe birliklerinin örgütlendirilmesi demektir.

Partimizin II. Ulusal Konferansı, bugüne kadar alınan kararlara rağmen, buna ulaşılmamasını ciddi bir eksiklik olarak değerlendirmiş ve aşağıdaki kararlara gitmiştir:

1- Sömürgeciliğe karşı verilecek bir ulusal kurtuluş savaşı, sömürgecilik ve onun işbirlikçisi durumunda bulunan kişi ve kurumlara karşı, ulusun topyekün harekete geçirilmesiyle başarıya ulaşır. Bu, aynı zamanda, savaş içinde bir ulus yaratma sorunu olarak ele alınmalıdır.

2- Bunu gerçekleştirmek için, Kürdistan toplumunun özgün özelliklerini dikkate alan ve onları bir ulusal gerçek olarak kabul eden ve bu temelde düşmana karşı diken bir ulusal cephe örgütlenmesine gitmek esastır.

3- Bu amaçla, kuruluşu ilan edilen ve ancak, örgütlendirilmesi için yeterli çaba sarfedilmeyen ve yine, çalışmalarında şematikliğe düşme durumlarının gözlendiği ERNK ve buna bağlı birliklerin yeniden ele alınması, esas olarak ülke zeminine oturtulması, yetkinleştirilmesi ve gerekli yeni birliklerin kurulması gerekmektedir.

4- Kitlenin açığa çıkan eylemliliği içerisinde gücünü konuşturan tüm toplumsal katmanları, sınıfları, birlikleri, kurumları ulusal kurtuluş savaşı siyaseti temelinde örgütlemek ve tabanda bu örgütlemeyi sağladıktan sonra, bunun güçlü bir merkezi birliğine giderek, ulusa komuta edecek bir merkeze ulaşmak zorunludur.

5- Bütün bunları karşılayabilecek olan güç, proleter yurtseverlikten başka bir şey değildir. Bundan dolayı, tüm cephe çalışmalarını Partinin komutası altında gerçekleştirmek ve her birliği Parti öncülüğüne ulaştırmak esastır.

Tüm bunlar için;

1- İşçi birliğini kurumlaştırmak: Sömürgeci-kapitalizm ülkemizde belli bir yoğunlaşmaya ulaşarak, önemli sayılabilecek bir işçi potansiyeli açığa çıkarmıştır. Özellikle, ülkemizin iç kesimleri ve sınır boylarında yoğunlaşan işçi sınıfı hem devrimin öncü gücü ve hem de, köylülükle birlikte temel potansiyel gücü oluşturmaktadır. Ulusal kurtuluş savaşına sadece üretimdeki gücü ile değil, aynı zamanda askeri güç olarak da katılabilecek ve katılacak olan işçi sınıfını en kısa zamanda örgütlemek, örgütlü güç olarak eylemini açığa çıkarmak esastır.

Sömürgeciliğin önemli bir yaşam noktası durumunda bulunan TPAO ve GAP gibi kuruluşların durumu dikkate alındığında, durumun ne kadar canalıcı bir sorun olduğu daha iyi gözlemlenecektir.

Bu gerçeği dikkate alarak, işçi birliğini kendi tabanına oturtmak, işçi sınıfını Türk burjuva sendikacılığının ve her türden reformist, teslimiyetçi siyasetin etkisinden kurtarmak, ulusal kurtuluş siyasetine akan ekonomik-sosyal-siyasal eylemini açığa çıkarmak ertelenmez görevdir.

2- Köylü birliğini kurmak: Bizde köylülük ulusal kurtuluşçu potansiyelin belkemiğini oluşturur. Esas olarak, köylülük fiili savaş gücü olarak örgütlendirilmektedir ve bu da doğaldır. Ancak, bu yetmez. Köylerdeki nüfusun büyük bir kesimi kadın, çocuk ve ihtiyar kesimdir. Bunlar köy nüfusunun büyük bir bölümünü oluşturmaktadır. Erkek ya öğrencidir okuldadır, ya işçidir metropoldedir. Dolayısıyla, köylü birlikleri ağırlıklı olarak kadın, çocuk ve ihtiyarlara dayanacaktır. Bunun dışında erkek nüfus varsa, bunlar da milis ve gerillanın içinde esas olarak örgütlendirilir. Ancak, yerleşik olan milis, köy birliğinde de yerini alır.

Kendi birliğine ulaşmış olan köylülük, üretimdeki gücünü kullanarak, hem savaşın ekonomik potansiyeli ve hem de, savaşa fiili güç katacak bir yuva olacaktır. Aynı zamanda, üretimdeki gücünü sömürgeci ekonomiye karşı da rahatlıkla konuşturabilecektir. Bu temelde, köylülüğü kendi birliğine ulaştırmak, savaşımızın en vazgeçilmez acil görevlerinden biridir.

3- Gençlik birliğini kurumlaştırmak: Ülke nüfusunun çok kabarık bir bölümünü gençlik kesimi oluşturmaktadır. Ve gerek öğrenci-gençlik olsun, gerekse de eğitimsiz, işsiz gençlik olsun, sömürgeci düzenden en fazla etkilenen ve düzende hiçbir geleceği olmayan kesimlerin başında gelmektedir. Bu durumuyla, ulusal kurtuluşa akmaktan başka, hiçbir gelecek güvencesi yoktur.

Gençlik, nüfusuyla savaşın oturacağı büyük bir fiili güç olmakla kalmayıp, yapısı, dinamikliği ve aydın oluşu gereği, savaşın en fazla ihtiyaç duyduğu kesimi oluşturmaktadır. Yine, bu güç şu anda büyük bir hızla, Partimiz öncülüğünde yürütülen ulusal kurtuluş savaşına akmaktadır. Ulusal kurtuluş siyasetimiz temelinde örgütlendirilmiş gençlik, kendi özgünlüklerini konuşturarak, sömürgeci eğitim kurumlarını ulusal kurtuluşun kadro ve kitle okulu haline getirebileceği gibi, özellikle şehirlerde kitlesel halk eylemlerinin komutasını, öncülüğünü, koruyucu gücünü kendi içinden çıkarabilecektir. Ve yine bu birlik, kır ve şehir gerillası için tam bir güç kaynağı ve ön siyasi okul rolünü oynayacaktır.

Bu temelde, sömürgeciliğin uygulamalarını, işsizliği, eğitimsizliği ve daha başka özgünlükleri dikkate alan bir Yurtsever Gençlik Birliği kurumlaşmasına gitmek ertelenmez bir görevdir.

4- Kadın birliğini kurumlaştırmak: Kadın kitlesi diğer önemli bir kesimi oluşturmaktadır. Çalışan, işgücünü oluşturan erkeğin önemli oranda metropole akması, Kürdistan'da kalan nüfusun yarıdan fazlasının kadınlardan oluşmasını birlikte getirmiştir. Ulusun bu kadar büyük bir kesimini oluşturan kadının ulusal kurtuluşa kanalize edilmemesi düşünülemez. Bu, salt nüfus yoğunluğundan ileri gelen bir durum değil, kadının toplumda yüklenmiş olduğu rolden dolayı da zorunludur.

Bilindiği gibi, kadının aile içindeki eğitimde ve ev ekonomisinin çekilip çevrilmesinde belirleyici diyebileceğimiz bir rolü vardır. Yine, kapitalizmin sanayi ve tarımda gelişmesi önemli bir kadın çalışan nüfusunu oluşturmuştur. Bu bakımdan, genel olarak üretimde de önemli bir rol yüklenmeye başlamıştır. Gerek ailenin devrimcileştirilmesi açısından ve yine, yoksulluktan en fazla etkilenen kesim olarak, başkaldırıya en müsait pozisyonda olmasından ve gerekse da üretimdeki gücünden dolayı, kadının ulusal kurtuluşa kazanılması kaçınılmazdır. Ayrıca, kadının Kürt ulusallığında önemli bir başka rolü de, namus olgusunun cisimleşmiş ifadesi olmasıdır. Kadını harekete geçmiş Kürt halkının ayağa kalkmaması düşünülemez.

Bizde, bugüne kadar kadın hareketinin doğru dürüst ele alınmadığı, Partinin bu kesime ilişkin oldukça yetkin politikasının hayata geçirilmediği gerçeği sözkonusudur. Kadın, Kürdistan toplumsal yapısında en fazla özgünlüğü olan bir kesimi oluşturmaktadır ve dolayısıyla çok özel bir yaklaşımı zorunlu kılmaktadır. Genelde toplumsal çevrenin de kadın konusuna çarpık bir yaklaşımı vardır. Özellikle, geleneksel yaklaşımların etkisi altında, aile, kabile, namus anlayışının etkili olması sözkonusudur. Bunları dikkate alan ve fakat, kadına özgürlük hareketi içindeki yerini de veren bir yaklaşım esastır.

Ailenin yurtseverleşme görevini omuzlamış ve yine her türlü protesto hareketinin içinde kitlesel olarak yer almış bir Kürdistan kadınının ulusal kurtuluş savaşında oynayacağı rol, çok büyük olacaktır. Bu temelde, özgün bir yaklaşımı ulusal kurtuluş siyasetine oturtan Kadın Birliğinin en kısa zamanda ülkede kurumlaştırılması ertelenmez bir görevdir.

5- Çocuk birliğinin kurulması: Kürdistan'da çocukların ayrı bir güç olarak örgütlendirilmesi çok önemlidir. 15 yaşına kadar çocukların büyük bir güç oluşturduklarını görmek gerekir. Çocuklu aile yapısı, çocukların evde kalmaları, eğitimsizlikleri, işsizlikleri ve yine köle koşullarında işe koşturulmaları dikkate alındığında, çocukların büyük bir potansiyel oldukları anlaşılacaktır. Çocuk, kadınla birlikte nüfusta ezici bir çoğunluğu oluşturmaktadır. Sömürgeci uygulamalar altında çocuk tam bir çelişkiler yumağı haline gelmiştir ve tam bir isyan yatağı durumundadır. Devrimde, kadın-çocuk ittifağına oturmuş bir kitle hareketi, sömürgeciliğe darbe vuracak en önemli ögelerden biri durumundadır.

Çocuk, savaşın fiili milis gücü olabileceği gibi, özellikle köy ve şehirlerdeki kitle eyleminin içinde de çok önemli bir rol yüklenebileceğini daha şimdiden göstermiştir. Bunu daha etkin bir katılıma dönüştürmek için, kadın hareketiyle birlikte Çocuk Birliğini kurmak ve bu temelde çocuğu örgütlemek şarttır.

6- Esnaflar birliğini kurmak: Esnaflar Kürdistan'da yaygın bir işleve sahip oldukları gibi, önemli bir kitlesel potansiyeldirler. Özellikle orta ve küçük esnafın -ki, bizde büyük esnaflık, sömürgecilikle işbirliği içindeki kompradorluk demektir- sömürgeci-komprador düzenden oldukça olumsuz etkilenmeleri ve gittikçe iflasla karşı karşıya kaldıkları gerçeği sözkonusudur.

Çarpık şehirleşmede, kent nüfusunun tüketim ve çeşitli yan ihtiyaçlarını giderme temelinde oluşan esnaf kesiminin yaşamı, genel halk kitlesinin yaşam düzeyiyle doğru orantılıdır. Bu bakımdan, kitlelerin yaşam seviyesinin yükselmesine ve alçalmasına paralel olarak, bunların da yaşamında yükselme ve alçalma kendisini gösterir. Onun için, işçi ücretlerindeki, yine tarım ürünlerinin fiyatlarındaki artışlar direkt esnafı da ilgilendiren bir durumdur.

Sömürgeci düzen altında, sürekli yoksullaşan ve giderek açlar ordusuna dönüşen geniş halk kitlelerinin muhalefetine esnafların da yaygın olarak katılması beklenmelidir. Çünkü, bu muhalefet aynı zamanda onun taleplerini içermektedir. Ulusal kurtuluş savaşına bu şekilde çekilecek olan esnaf çeşitli işkollarında etkinlik göstermesinin de vermiş olduğu avantajlı konumla, çok önemli roller oynamaya aday olduğunu daha şimdiden göstermiştir. Kepenk kapatarak, adeta tüm yaşamı durdurabileceğini ve değişik işkollarında, örneğin, taşımacılıkta kontak kapatarak, bütün yaşamı felç edebileceğini ve gücünün buna yettiğini görmek gerekir. Kürdistan esnafı, mevcut düzen altında böyle bir hareketliliğe hazırdır.

O halde, işkollarındaki özgün durumları dikkate alınarak, Yurtsever Esnaf Birliklerinin kurulmasına gitmek ertelenmez bir görev oluyor. Bu çerçevede, Şoförler Birliği, İnşaatçılar Birliği, Ticaretle Uğraşan Kent Esnafları Birliği vb. birliklerde örgütlendirilecek olan esnaflar, tek tek işkolları düzeyinde olsun, birleşik halk hareketi düzeyinde olsun ulusal kurtuluş savaşının içindeki özgün yerlerine kavuşturulmalıdırlar.

7- Bütün dinsel, mezhepsel gerçekliğe doğru yaklaşmak ve Parti önderliğinde örgütlemek;

(...)

a) İmamlar birliğini kurumlaştırmak; dini kurumlarda çalışmak ve bunları ulusal kurtuluşun kurumları haline getirmek:

Bugün dini kurum olarak işlev gören cami, tarikat vb. kuruluşlar vardır. Düşman, bu kurumları kendi etkisi altında tutarak, teşkilatlanmayı tamamen kendine bağlamıştır. Maaşlı "din görevlisi kadrolar" adı altında, sömürgeci devletin bir propaganda kurumlaşması, teşkilatlanması yaratılmıştır.

Biz, bunları yeniden ele alıp, değerlendirmek durumundayız. Bunları özellikle MİT'in denetiminden çıkarmak için, yaratıcı bir yaklaşım gösterilmelidir. Bir cami teşkilatlanmasını ulusal kurtuluşa kazandırmak, halkın önemli oranda özgürleşmesi demek olacaktır. Bu temelde, hedefimiz, her camiyi, ulusal kurtuluşun bir propaganda ve isyan merkezi haline getirmektir. Özellikle, cuma hutbeleri düşmanın zulmünün ve halkın bağımsızlık ve özgürlük istemlerinin propagandasına dönüştürülmelidir. Bu konuda, dinin ayet ve hadislerini toplamak, derlemek, halka sunmak görev bilinmelidir. Camileri, tarikatları sömürgeci devlet ve onun işbirlikçilerinden kurtarıp, özgür ibadet merkezleri haline getirerek, özgür Kürdistan'ın ocakları haline getirmeliyiz. Bu amaçla kurulan Yurtsever İmamlar Birliğini yetkinleştirerek kurumlaştırmak esastır.

b) Aleviliği bir ulusal direniş motifi olarak ele almak, özgün bir yaklaşımla değerlendirmek:

Her şeyden önce, aleviliğin Kürdistan halkının tarihinde, merkezi otoriteye karşı bir direniş eğilimi olarak beliriverdiğini bilerek, TC'nin bugün alevi kesimi, kendisine, egemen Türk-alevi ulus kültürü içinde bağlama çabalarını boşa çıkartmak zorundayız. Bu açıdan, aleviliğin oldukça özgün özellikleri vardır ve esasta, bu özellikler Kürt halkının ulusal özellikleridir. Bu özellikleri korumak ve halklaşmada, uluslaşmada bir değer haline getirerek, ulusal kurtuluş savaşında bir direniş gücü durumuna sokmak ertelenmez bir görevdir.

c) Mezhepsel parçalanmışlığa son vermek, ulusal birliği güçlendirmek:

Sömürgeciliğin, halkımızı yönetmede uyguladığı böl-yönet politikasını kesinlikle boşa çıkarmak ertelenmez bir görevdir. Partimizin oldukça doğru ve gerçekçi değerlendirmelerinin bu alanda layıkıyla hayata geçirilmesi gerekmektedir. Bunda temel alınması gereken, ulusal birlik yaklaşımıyla, her iki mezhebin de halk kaynağının bir olduğu gerçeğini açığa çıkartmaktır. Dinsel hoşgörü ve ulusal birlik bilinci hakim kılınarak, ortak tarihi değerler temelinde, aynı ruhsal şekillenme içinde kaynaşmayı yaratmanın çabaları geliştirilmeli, yükseltilmelidir. Örneğin, Şeyh Sait, Seyit Rıza gibi direniş şehitlerimizin ortak afişleri çıkartılarak ve yine, isyanlarda birbirlerine sundukları destekler propaganda edilerek, nasıl bir ortak kaynağa sahip olduğumuzun bilinci yükseltilebilir.

8- Diğer dinsel etnikleri ve azınlıkları ulusal kurtuluşun içinde örgütlemek: Sömürgecilerin ülkemize dönük politikalarından, diğer ulusal azınlıklar ve dinsel etnikler de oldukça olumsuz yönden etkilenmektedirler. "Misak-ı Milli"de bir Türk ulusu yaratma, sonuç itibarıyla bunları da eritme hedeflenmektedir. Yine, egemenlerin halkı idare etmede, böl-yönet politikasında en fazla kullandıkları durumlardan biri, bu türden farklılıklar olmaktadır. Bilhassa, son dönemlerde Kürt yezidilerin ülkeden göç ettirilme çalışmalarının oldukça sinsi bir tarzda uygulanması ve hakeza Süryani azınlığın aynı tarzda göç ettirilmesi, Arap azınlığın ulusal kurtuluş savaşının karşısına diktirilmeye ve sömürgeci siyasal kurumların Kürdistan'daki dayanakları haline getirilmeye çalışılması, sömürgeci TC'nin Kürdistan ulusal kurtuluş savaşına yönelik özel savaşının bir parçası olarak uygulanmaktadır.

Bu çerçevedeki politikamız, tüm dinsel etnikleri ve ulusal azınlıkları özgür bir ortama sahip kılmak ve bunun için de, ulusal kurtuluş savaşının içine katmaktır. O halde, hem sömürgeciliğin bunlar üzerindeki oyunlarını boşa çıkartmak ve hem de etnik değerlerini koruma ve geliştirmelerine yardımcı olarak savaşa çekmek ertelenmez bir görev olmaktadır.

Yezidi dininden olan Kürtler, Kürt ulusal değerlerini çok canlı ve güçlü

bir biçimde yaşamaktadırlar. Aslında, bu özellikleri dinden ziyade, milli niteliktedir. Yezidiliği, milli karakterde bir örgütlenme içinde düşünüp, ona göre değer biçmek gerekmektedir. Yine, halkımızda yezidilik ve islamiyet arasındaki çelişkinin sömürgeciler tarafından kullanılmasına engel olarak, dinsel hoşgörü ve ulusal birlik temelinde bir kaynaşmanın sağlanması, ulusal kurtuluş savaşında omuz omuza saf tutmaları çalışmaları daha da yükseltilmelidir.

Yine, hıristiyan azınlıklar sömürgecilikten oldukça fazla zulüm görmüşlerdir. Bunların daha şimdiden Kürdistan ulusal kurtuluş savaşına büyük bir sempati ve kurtuluşun esprisiyle yaklaştıklarını görmekteyiz. Yüzyılların baskısı altında inim inim inleyen bu kesimleri Kürdistan ulusal kurtuluş savaşı temelinde örgütlemek ve harekete geçirmek, ideolojik-politik yaklaşımımızın dayattığı en önemli görevlerden biridir.

9- Aşiret parçalanmışlığına son vermek, aşiretleri ulusal birlik içinde örgütlemek: Kapitalizmin sosyal ve siyasal yapıda önemli değişmeler yaratmasına rağmen, aşiretçi yapının canlılığını önemli oranda sürdürdüğü alanlar vardır. Bir gerçek var ki, aşiret parçalanmışlığı öteden beri halkımızın tarihinde önemli bir olumsuzluk kaynağı olmuştur ve hala da olmaya devam etmektedir. Özellikle, aşiretlerin liderlik konumunu elinde bulunduran işbirlikçi-feodaller eliyle, aşirete bağlı halk kesimi, sömürgeci merkezi otoriteye bağlı kılınmakta ve bu yolla, sömürgeci siyasetin ülkemizde işlev görmesinde kullanılmaktadır.

Geçmiş halk tarihimizdeki isyanların aşiretlere oturması, önderliklerinin aşiretlerin önderlik konumlarınca oluşturulması, diğer aşiretlerin düşmanlık temelinde sömürgecilerle bütünleştikleri ve bunun, basit bir aşiret çelişkisi boyutlarından çıkıp, halkın parçalanmasına vardığı bilinen bir şeydir. Düşman, aşiretler arasındaki çelişkileri sürekli canlı tutarak, ulusal birliği sadece engellemekle kalmamış, ama aynı zamanda devlete karşı gelişen tavırlarda, aşiretleri birbirlerinin üzerine sürmüştür.

Aşiretsel parçalanmışlığın düşmanın işine yaradığı ve bu çelişkinin ulusal birliği sağlamanın önünde ciddi bir engel olduğu tespiti doğrudur. Onun için, bunun giderilmesine çalışmak, ulusal birlik ve ulusal kurtuluş siyasetimizin en temel görevlerinden biri oluyor. Ne var ki, bu mücadeleyi oldukça bilinçli bir tarzda ele almak, çelişkiyi birlik içinde çözümlemek son derece zorunlu bir gereklilik oluyor. Başkan APO bu konuda şunları söylüyor: *"Aşirete kurum olarak karşıyız ama, bu onları dıştalayalım anlamına gelmez. Onların somut örgütlenmeleri bazı çıkarlar temelindedir. O çıkarlara dokunmadan, ama ulusal kurtuluşla bağlarını ortaya koyarak, ulusal kurtuluşun kendi çıkarlarıyla çelişmediğini, bilakis daha ileri oluşumlara girmek, geniş bir dünya açısına, daha gelişmiş bir kişiliğe ulaşmak için, bu bağların neden yetmez olduğunu iknayla gösterebiliriz. Öyle sanıyoruz ki, seve seve bunu kabul ederler.*

Bunlara şimdiye kadar çok ters yaklaşılmıştır. Ya aşiret kuyrukçuluğu ya da inkarcısı yaklaşımlarla sorun çözümlenmeye çalışılmıştır. Bu yaklaşımın ne kadar sakıncalı sonuçlar verdiğini biliyoruz. Bir aşiret reisliği, Kürdistan'da çapı ne kadar büyük olursa olsun, kazanılmayacak bir kurum değildir."

Bu temelde bir yaklaşımla, aşiretleri aşiret kurumu olarak cephenin içine katmak, bu özgün yaklaşımı göstermek gerekmektedir. Ulusal Kurtuluş Cephesi'nde yer alacak olan bir aşiretin hizmet edeceği şey, ulusal parçalanmışlık değil, ulusal birlik olacaktır. Birçok halk devrimi, aşiretlerin bu yapısını oldukça usta bir tarzda ele almış ve aşiretleri, devrim savaşında örgütlenmeleri yapılmış hazır birlikler olarak değerlendirmiştir. Bu bağlamda, bu sahayı düşmana kapatmak ve ulusal kurtuluş savaşımızın bir besleyeni haline getirmek için, özgünlüklerini canlı bir tarzda koruyan aşiretleri cephe birliğine katmak, katamadıklarımızı tarafsızlaştırmak, bunu da yapamadıklarımızda ise, tüm aşireti karşımıza almadan, işbirlikçi aşiret önderliğini yalnızlaştırmak, aşiret tabanını kazanmak, ertelenmez en önemli görevlerimizin başlarında gelenlerdendir.

10- Aydınlar birliğinin yetkinleştirilmesi: Kürdistan Yurtsever Aydınlar Birliği'nin de önümüzdeki sürece daha bir güçlenmiş ve görevlerine bir kat daha sorumlulukları artmış olarak yüklenmesinin gerekliliği açıktır.

Yok edilmeye çalışılan tarihi-kültürel değerlerimizin bilimsel temelde yeniden araştırılıp ortaya çıkarılması ve bunu başta halkımız olmak üzere tüm dünyaya yansıtarak gerçekliğimizin bu yönüyle de sahiplenilmesi; uluslaşmanın, ulusal bilincin yaygınlaştırılıp beslenmesi, bunun ülke içinde olduğu kadar uluslararası alanda da tartışmasız kabulüne vardırılması gerekmektedir.

Özellikle uluslararası aydın hareketleri ve örgütleriyle sıcak bağlar oluşturmanın vazgeçilmezliği, diğer bilimsel etkinliklerle beraber ülke ve savaş gerçekliğimizin kabul edilmesi, düşmanın bilimsel gelişmelerden uzak, tahripkar, inkarcı yaklaşımlarının teşhirini hızlandırarak TC'yi bu alandaki ikiyüzlü demagojisinde de sonuçsuz kılmak yaygınlaştırılmalıdır.

Kürdistan Yurtsever Aydınlar Birliği üyeleri bu yönde çağdaşlaşmanın misyonerleri olmak durumundadırlar. Bunu daha da yoğunlaşmış tarzda cevaplamak gerekmektedir.

11- Kültürel çalışmaların yetkinleştirilmesi: Kürt dili ve kültürünü araştırıp-geliştirmek ve tanıtmak yönlü görevler üstlenen kültürel birlikler sadece bu görevle sınırlı kalmamalıdır.

İçinde yaşadığımız ve ileride daha da yoğunlaşacak olan savaş ortamında, gelişmekte olan savaş kültürünün yaratılması, bu alanda da savaşı besleme zorunludur.

Yaşanılan savaş gerçekliğimizin yarattığı savaşan halk kültürünü daha da yetkinleştirmek, bu alanda da yeniden doğuşu bu yönde başta yazınsal ürünler olmak üzere, her türlü edebi, sanatsal vb. alanda yoğun araştırıcı, geliştirici çabalarla sergilemek gerekmektedir. Bu konuda zengin kaynaklara sahip olunduğu ortadadır.

Kürt dilini zenginleştirme, özellikle de yazı dili olarak kullanılır kılma çabalarını daha da artırmak, bu alanlarda da TC'nin asimilasyoncu yaklaşımını teşhir etmek, her türlü yozlaştırıcı ve çürütücü çabalarını yıkmak gerekmektedir.

Kaynak değerlendirme ve üreticilik bu anlamda daha bir zorlanmalıdır.

Cephe birliklerinin kitle içinde çalışma tarzı, olanakları ve örgütlenme araçları

Cepheyi örgütlemek; bir ulusu örgütlemek ve harekete geçirmek demektir. Bir ulusun bağrında ekonomik, sosyal, siyasal, kültürel, dinsel binbir çelişki vardır. Hepsinin ortak paydası ise, sömürgeci düşmanla olan temel çelişmelerdir, yani ulusal çelişmedir. Bu çelişme, diğer tüm çelişkilerin başında gelir ve istisnasız, diğer tüm çelişkilerin çözümünü kilitleyen de budur. Durum böyle olunca, ulusun bu ortak paydada örgütlendirilmesi ve bunun da, çelişkinin çözüm yöntemi olan savaşa oturtulması esastır.

1- Kitleler, günlük basit çelişkilerin çözümüne yöneltilerek harekete geçirilirler. Ve bu hareket ulusal kurtuluşa akıtılır. Ekonomik bir grev, bir sosyal protesto kitlelerin kısa vadeli, günlük çelişkilerinin ifadesidir. Bunların birikimi ve düzen içinde çözümünün mümkün olmaması, hareketi siyasal boyutlara tırmandıracaktır.

2- Bir çelişki demek, bir çalışma ortamı demektir. Ve her çalışma ortamının kendisiyle birlikte getirmiş olduğu çalışma olanakları mevcuttur. Dolayısıyla, ulusu sürekli etkileyecek, hareket psikolojisi içinde tutacak bir çalışmayı yapmak mümkündür. Bu, oldukça canlı bir çelişki ortamının her gün çözüme kavuşturulmaya çalışılmasıyla olacaktır. Toplumsal sorunlara günlük müdahale zorunludur.

3- Ulusal kurtuluş savaşımızın temel hedefi, ulusu demokrasiye kavuşturmaktır. Bu, tüm sorunların demokratik bir ortamda çözümlenmesi anlamına gelir. Dolayısıyla, ulusu örgütlemeye çalışmak ve harekete geçirmek, bunu özüne göre gerçekleştirmek zorundadır. Ulusun her katmanı, her bölüğü kendi sorunları üzerinde eğitilerek, bizzat çözümünü kendisinin yüklenmesi ve bu temelde gücünü açığa çıkarması sağlatılmalıdır. Bunun için, ulusun birliğine ve ulusal kurtuluş savaşına hizmet edebilecek her araç, yöntem ve biçim kullanılmalıdır. Bu bağlamda, legal, illegal çalışma biçimi ve olanakları, doğal olarak var olan olanakları mücadelede kullanmak sonuna kadar zorlanmalıdır.

Tüm bunlara bağlı olarak gerçekleştirilmesi gereken görevler şunlardır:

a) İşçileri legal ve illegal sendikalar içinde örgütlemek ve bunlar aracılığıyla işçi sınıfı hareketi üzerinde etkili olarak, işçiyi ekonomik, sosyal ve siyasal mücadeleye katmak.

b) Legal esnaf kuruluşları içinde çalışmak, mümkünse ele geçirmek ve bunların tepesinde çöreklenen işbirlikçi-kompradorları tasfiye ederek, bu kuruluşları sömürgeciliğin yerel kurumları olmaktan çıkarmak.

c) Taşımacılığın önemli bir işlev gördüğü Kürdistan'da, genellikle büyük sermaye çevrelerinin ve MİT'in kontrolünde olan, sınırlı sorumlu taşıyıcılar kooperatiflerinde çalışmak ve bu kooperatifleri ele geçirerek, ulusal kurtuluşta bunlardan faydalanmak.

d) Legal ve illegal okul dernekleri kurmak ve öğrenci gençliği bu yönde geliştirilecek faaliyetlerle, ulusal kurtuluş temelinde harekete geçirmek ve eğitmek.

e) Spor kulüplerine girmek: Sömürgecilerin spor yoluyla siyasetten uzaklaştırmak istediği önemli bir gençlik potansiyeli vardır. Mahalli ve semt takımları olarak biraraya gelen gençlik bizim için hazır bir potansiyeldir. Buralara girip çalışmak ve gençliği mücadeleye çekmek, bunun için de uygun yöntemleri geliştirmek gerekir.

f) Legal ve illegal üretim kooperatifleri kurmak: Sömürgecilerin Kürdistan'a dönük ekonomik politikasının talancılığına karşı tavır alınmalı, üreticinin ürününü değerlendirmesine yardımcı olunmalı ve aynı zamanda ulusal kurtuluş savaşımıza ekonomik bir katkı odağı haline getirilecek kooperatiflerin kurulmasına gidilmelidir. Bunlar, özelikle kırsal kesimde, tarım ve hayvancılık dallarında rahatlıkla geliştirilebilir ve geliştirilmelidir.

g) Halk arasındaki geçimsizliklere müdahale etmek ve halk barışı temelinde çözümüne yardımcı olmak. Bu bağlamda, kan davaları, arazi anlaşmazlıkları, alacak-verecek sorunlarının uygun yöntem ve araçlarını halka kavratmak.

h) Halkın günlük etkinliklerini bir ulusal etkinliğe dönüştürmek; buna bağlı olarak düğün vb. toplantıları bir propaganda ve ajitasyon platformuna çevirmek; halkın kaynaşmasına araç haline getirmek.

i) Ulusal renkleri (kırmızı-yeşil sarı) yaygın bir tarzda, yaşamın her alanında kullanmak.

j) Günlük yaşantıda Kürt dilini yaygınlaştırmak, günlük ilişkiyi bununla sağlamak.

k) Çocuklara Kürtçe ve şehit isimlerini vermek, halkı buna teşvik etmek.

l) Subay ve polislere ev vermemek, bunlara veresiye satış yaptırmamak.

m) Özellikle kırsal kesimde ve kırsal özellikleri yoğun olarak yaşayan kentlerde hala devam eden ortak çalışma biçimlerini geliştirmek, teşvik etmek.

n) Halk arasında maddi ve manevi yardımlaşmayı güçlendirmek, teşvik etmek. Bu temelde, ekonomik yardımlaşma, yas törenleri ve şenliklere katılım geleneği güçlendirilmeli, yaygınlaştırılmalıdır.

Ortadoğu halklarının kurtuluşu...

Baştarafı 13. sayfada

peryalizminin bölgedeki baş jandarması durumundaki faşist TC'nin saldırganlığı önünde bir set olarak PKK'nin oynadığı bu son derece önemli rol, bütün bölge halklarına ve ilerici güçlerine önemli bir destek niteliğindedir.

Ayrıca, günümüzde Ortadoğu halklarının başına bela durumundaki iki saldırgan rejim, gerek Irak'taki Saddam diktatörlüğü, gerekse TC faşist rejimi, güçlerini önemli oranda sömürge statüsünde tuttukları Kürdistan'dan almaktadır. Kürdistan'ın kurtuluşu, aynı zamanda bu iki saldırgan rejimin de güçten düşmesini ve hatta yıkılmasını, dolayısıyla tüm bölge halkları ile insanlığın bu iki başbelasından kurtuluşunu birlikte getirecektir. Bu ise, bölge halkları ve ilerici güçlerin Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi ve öncüsü PKK ile dayanışma içerisinde bulunmasının gerekli ve önemli olduğunu göstermektedir.

Ortadoğu'nun mevcut koşullarında Kürdistan devriminin nasıl önem kazandığı ve gerçekleşmesi halinde bölgeye nasıl bir etkide bulunacağı konusunda PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaş, geçen Newroz mesajında şöyle diyordu:

"Ortadoğu gerçeğinde, Kürdistan'ın her zamankinden daha fazla çözümleyici bir güç haline gelmesini, halkımız kutsal kurtuluş mücadelesine bağlı olarak karşılamaktadır. Çünkü, insanlık en çok nerede düşürülmüşse, orada bir devrimci çıkış mayalanır. Ortadoğu'nun en çok kördüğümünü yaşayan halkımıza yönelik, tarihte ve günümüzde despotların, faşistlerin katliamlarına ve her türlü imha amaçlı oyunlarına karşı PKK, bu halk düşmanı güçlere nasıl başarıyla karşı konulabileceğini göstermiş ve aynı zamanda diğer Ortadoğu halklarının kendi zalim faşist diktatörlüklerinden nasıl kurtulabileceklerini de açıkça ortaya koymuştur.

"Evet, Kürdistan halkının PKK önderliğindeki bağımsızlık, özgürlük ve kardeşlik mücadelesi, bölge halklarının yeni bir çağa açılma mücadelesinin temel köşe taşlarından biridir. Kürdistan'da eli kanlı zalimlerin devrilmesi, Ortadoğu'daki feodal-despotların yıkılmasını da birlikte getirecektir. Arkasında emperyalizmin tüm suç ortaklarını bulan ve tarihin tanıdığı en zalim güç olan Türk faşizminin aşılması, Ortadoğu haklarının en özgür dönemlerden birine girmesinin başlangıcı olacak; bu anlamda da bölge halkları yeni günlerini, Newroz'larını özgürlük, eşitlik ve kardeşlik temelinde karşılayabilecektir." (Serxwebûn, Nisan 1990)

Gerçekten de PKK, yalnız Kürdistan halkının değil, diğer Ortadoğu halklarının da kurtuluş yolunu kendi pratiğiyle çok iyi çizmiştir. Bölgenin, emperyalistlerin fiili işgaline uğramış bulunduğu günümüzde daha da açıkça anlaşılmaktadır ki, Ortadoğu halklarının hem emperyalizmden, hem de kendi zalim faşist diktatörlüklerinden kurtuluşunun biricik yolu ancak devrimle, devrim silahıyla mümkün olabilir. Bunun için kim ve ne adına olursa olsun, bugünkü savaş koşullarında emperyalistlerin dümen suyunda hareket etmek, onlara umut bağlamak, tüm Ortadoğu halklarının karşısında yer almak, bu halklara düşmanlık etmek anlamına gelecektir. Hele hele ulusal kurtuluşçuluk adına bunu yapmak çok daha affedilmez bir durum olacaktır. Aksine bölge halkları, emperyalizme karşı devrimci temelde sıkı bir beraberlik ve işbirliği yaratarak direnir ve bu temelde mücadele ederse, emperyalizme hakkettiği ölümcül darbeyi vurarak onu bölgeden kovabileceği gibi, böyle bir durumda Ortadoğu'da artık siyonizm, kemalizm ya da Saddam diktatörlüğü gibi ırkçı-faşist rejimlerin yaşam olanağı bulamayacağı da çok açıktır.

Emperyalizme müthiş nefretinden ve emperyalizme karşı mücadeleye susamışlıktan, ABD emperyalizminin bölgeye askeri varlığıyla girdiği son günlerde Saddam lehine bile yer yer gösteriler yapabilen Ortadoğu halklarının devrimci birliğini oluşturmak için bugünkünden daha uygun bir objektif ortam ve koşullar düşünülemez.

Böyle bir tavır bölge halklarının gerçek anlamda bağımsızlık ve özgürlüklerine kavuşmasını sağlarken, Ortadoğu'nun bugün öne çıkan rolü doğrultusunda uygarlığa büyük katkılar sunması, tarihi ilerletmesi anlamına da gelecektir. Kendi ayağıyla gelip Ortadoğu batağına düşen emperyalizm bunun için belki de tarihi bir fırsat yaratmıştır.

19 Ağustos 1990

www.arsivakurd.org

Gazetemizin, değerli bilim adamı Dr. İsmail Beşikçi ile tutuklanmasının ardından yaptığı röportajı sunuyoruz:

"İlk kurşunu sıkmış bir halkın geriletilmesi kolay değildir"

-II-

> ***"İlk kurşunu sıkmış bir halkın geriletilmesi pek kolay değildir. Zira ilk kurşun çok büyük birikimlerin, çok büyük çalışmaların, çabaların sonucunda meydana gelmektedir. Ayrıca kendisi de çok büyük olanaklar, yeni yeni olanaklar hazırlamaktadır. Devrimci hareketi büyütmektedir, genişletmektedir, derinleştirmektedir. Gerillalar bu süreç içinde hem kendilerini, hem de bağrında hareket ettikleri toplumu hızla değiştirmektedirler."***

GEÇEN SAYIDAN DEVAM

Serxwebûn: Tarihten silinmeye çalışılan, varlığı-yokluğu tartışılan bir halk, çağdaş insanlık arasında yerini alabilmek için temel mücadele biçimi olarak zora başvurmaktadır, diğer mücadele biçimlerini buna bağlı kılmaya çalışmaktadır. Sizce zora başvurmadan bu halk bağımsızlık ve özgürlüğüne kavuşabilir mi?

Beşikçi: Sorunlar, elbette konuşarak görüşerek çözümlenmelidir. Bu esastır. Fakat Türk devleti konuşmanın, görüşmenin, hiçbir olanağını bırakmamıştır. Türk devletinin Kürdistan konusunda hiç vazgeçemeyeceği temel bir politikası vardır; bu da, her türlü toplumsal ve siyasal sorunları devlet terörü uygulayarak çözümlemeye çalışmaktır. Bu, sorun yaratan odak noktasını, muhalefet güçlerini dağıtmak, onları etkisiz kılmak, o bölgelerde veya o toplum kesimlerinde resmi ideolojinin sürdürülmesini, kurumlaşmasını sağlamak anlamına gelmektedir.

Devlet terörünün içeriği şudur: Öyle bir yıpratma, öyle bir sindirme politikası uygulayayım ki, kimse Kürt sözcüğünü ağzına almasın. Kürtlerin de hakları olduğundan, Kürt dilinden, Kürt kültüründen sözedemesin... Aydınlar üzerinde, yığınlar üzerinde öyle bir baskı, öyle bir şiddet uygulayayım ki, kimse, Kürtlerin de devlet kurma hakları olduğundan söz edemesin, bu konuları değil konuşmak, tartışmayı bile aklına getiremesin... Böyle konular onların zihinlerine bile çarpmasın... Devletin baskı, şiddet, sindirme ve yıpratması öylesine kararlı, öylesine ağır ve tavizsiz bir şekilde sürsün ki, kimse bu konular üzerinde düşünmeye, konuşmaya, tartışmaya, yazmaya casaret edemesin. Cesaret ederse başına çok büyük felaketlerin geleceğini bilsin. Bunu hiç unutmasın, bunları düşünmekten, konuşmaktan, yazmaktan, tartışmaktan uzak dursun. Hatta, bu baskının, bu şiddetin ortaya çıkaracağı mağduriyetin sadece kendisiyle başlayıp, kendisiyle biteceğini sanmasın. Ailesini, akrabalarını, köyünü de içine alacağını bilsin... Bu mağduriyetin yaşamı boyunca süreceğini, şiddetin, baskının hiç eksik olmayacağını, bir daha derlenmesinin, toparlanmasının mümkün olmayacağını anlasın, bu tür konulardan hep uzak dursun. Devletin baskı, şiddet, yıldırma, sindirme politikası öyle sürmeli ki, ilgili insanlar olacakları, yani uğrayacakları mağduriyetleri devamlı olarak hissetmeli, bilmeli, bu faaliyetlerden uzak durmalıdırlar. Bu baskıya, bu şiddete rağmen bu konularla uğraşmaya yeltenenler adaletten, insanlıktan, insaniyetten sözedenler olursa, Kürtlerin de hakları vardır demeye cesaret edenler olursa onların da hayatı karartılmalıdır, yaşam onlara zindan edilmelidir. Onların mağdur edilmelerini sağlamak için her şey yapılmalıdır. Örneğin, memur iseler görevden uzaklaştırılmalı, bir daha da iş verilmemelidir, öğretmen iseler görevle ilişiği kesilmelidir. Toprak sahibiyseler, topraklarının ellerinden alınmasına çalışılmalıdır, esnaf iseler, iş adamı iseler kredileri kesilmelidir. Topraksız köylü iseler onlara toprak verilmemelidir. Bunlar kuşkusuz karakol, zulüm, zindan, işkence üzerine uygulanacak ek tedbirlerdir. Ve bunlar halk kitlelerine gösterilmelidir. Örneklere bakarak insanlar kendilerinin de başına neler gelebileceğini anlamalı, bilmeli, hissetmeli, bu tür konuları düşünmeye, konuşmaya, tartışmaya cesaret edememelidir.

Devlet terörünün içeriğini ve amacını böyle özetlemek mümkündür. Bu söylenenleri, günümüz koşullarını dikkate alarak değil, 65 yılı aşkın bir zamandır, uygulanan politikalar olduğunu bilerek değerlendirmek gerekir. Halbuki klasik sömürgelerde durum hiç böyle değildir. Klasik sömürgeler daha çok anayasalar, görüşmeler sonucu bağımsızlıklarını elde etmişlerdir. Emperyalist ve sömürgeci güçler, sömürge halkı tarafından oluşturulan ve onları temsil eden organlarla oturup görüşmüşlerdir. Bu süreç, II. Dünya Savaşı'ndan sonra başlamış, 1960'lı yıllarda hızlanarak sürmüştür. Örneğin, bugün Afrika'da 50'in üzerinde bağımsız devlet vardır. Bu devletlerden çok küçük bir kısmı, yani Fransız sömürgesi Cezayir, Portekiz sömürgeleri Gine, Bissau, Angola ve Mozambik silahlı mücadeleler yaparak, ulusal kurtuluş savaşı vererek bağımsızlıklarını kazanmışlardır. Kürdistan'da süreç kuşkusuz böyle işlememektedir. Resmi ideolojinin inkara, Kürt ulusunun inkarına dayanan politikası, devlet terörü, böyle bir sürecin başlamasına hiç elverişli değildir. Uzun yıllardır süren, inkara ve teröre dayanan devlet terörünün terkedileceği de sanılmamalıdır... Bu koşullarda haklarını alabilmek için şiddete başvurmaktan, silahlı mücadeleye girmekten başka bir yol yoktur. Bu, devletin ısrarla ve kararlılıkla uyguladığı şiddet politikasına, işkenceye, baskıya ancak şiddetle karşılık verilebilir anlamına gelmektedir. Veya devletin şiddet, baskı ve zulüm politikası ancak şiddet kullanılarak geriletilebilir, anlamına gelmektedir.

Şu da bir gerçektir: Türk devletinin geleneğinde, adalet gereğidir diye, insanlık gereğidir, insaniyet gereğidir diye insan hakları anlayışının gereğidir diye kimseye, hiçbir gruba hak verilmemiştir. Türk egemenliğindeki halklar, haklarını devletin şiddetine karşı şiddet kullanarak, devlet şiddetini geriletelerek elde etmişlerdir. Günümüz ortamında barışın, insan haklarının en çok konuşulduğu bir ortamda silahlı mücadele önermek bazılarına ters gelebilmektedir. Ama, sizin için bütün yollar tıkanmışsa, haklarınızı elde etmeniz, onurlu yaşamanız için bundan başka bir yol kalmamışsa devlet sizin için devamlı olarak ısrarlı ve kararlı bir şekilde terör uyguluyorsa, devletin devlet teröründen başka bir politikası yoksa size de şiddet kullanmaktan başka bir yol kalmamaktadır.

Serxwebûn: Emperyalizmin dayattığı otonomi, özerklik politikası Kürdistan'da işlev görebilir mi? Ve sizce bu bir çözüm müdür?

Beşikçi: Kürt sorunu uluslararası bir sorundur. Bu en azından Kürdistan'ın devletlerarası bir sömürge olmasından kaynaklanmaktadır. Kürdistan'ın doğal zenginliklerinden özellikle petrol zenginliklerinden dolayı emperyalist güçler de Kürt sorununa yakın ilgi duymaktadırlar. Kürt sorununun uluslararası niteliğine rağmen çözüm için getirilen öneriler her zaman ikili görüşmelerle ve gizli görüşmelerle oluşturulmaktadır. Türkiye-Irak, Türkiye-İran, Türkiye-Suriye, İran-Irak arasında yapılan ikili ve gizli görüşmelerde ise Kürtlerin başına yeni yeni çoraplar örülmektedir. Hatta, PKK'li bazı devrimci ve yurtseverlerin Federal Almanya'daki yargılanma süreci göstermiştir ki, NATO gibi bazı askeri ittifaklarla Türkiye arasında yine Türkiye'nin lehine fakat Kürtlerin kesinlikle aleyhine olan gizli anlaşmalar vardır. PKK'nin Almanya'daki yargılanması bu gibi anlaşmaları deşifre etmiştir.

Kürt sorunu ile ilgilenmek, öneriler geliştirmek, uygulamak iki anlayış çerçevesinde de mümkün olabilir. Birincisi, sorun yaratan unsurları yok etmek. Kürtlerin devrimci, demokratik ve ulusal isteklerini geriletmek, bunları işlemez hale getirmek için gösterilen çabalardır. Bunların Kürt halkının aleyhine olan çabalar olduğu açıktır. İkili ve gizli görüşmelerde ise ancak bu yönde çabalar gerçekleştirilir. Çabalar bu amaca hizmet eder. Kürt sorunu ile, Kürtlerin çıkarlarına hizmet etmek için de ilgilenilebilir. Bu, aslında insan hakları anlayışına, barışa, demokrasiye hizmet etmektir; Kürtlerin gittikçe yükselen demokratik özlemlerine ve isteklerine çağdaş ölçüler içinde cevap aramaya çalışmaktır. Bu ise ancak, Kürt sorunu ile ilgili açık görüşmelerde ve Kürtlerin de katılıp görüşlerini açıklayabildiği toplantılarla gerçekleştirilebilir. Bu toplantılara Kürtler de katılabilir, Kürtlere gerçekten dost olan, Kürtlerin acılarını, ızdırabını anlayan, Kürtlere çok büyük haksızlık yapıldığının bilincine varan güçler de... Bunlardan dolayı Kürt sorununun uluslararası kurumlara götürülmesinde çok büyük yarar vardır. O halde, Amerika Birleşik Devletleri'nde, İngiltere'de, Almanya'da, İsveç'te vs. insan hakları kurumlarının, dışişleri bakanlıklarına bağlı büroların, ulusal parlamentoların vs. Kürt sorunu ile ilgili raporlar hazırlamasını, incelemeler yapmasını çok derin kuşkularla karşılamamak gerekir. İnsan hakları kurumlarıyla, hükümetlerin, ulusal parlamentoların sorunu ele alma amacı, sorunun içeriği hakkında söyledikleri farklı olabilir. Bunlar değişik amaçlara hizmet edebilir. Fakat yine de bu tür girişimleri emperyalizmin tezgahladığı, emperyalizmin hizmetinde çabalar olarak değerlendirmemek gerekir kanısındayım. Çünkü emperyalizm Kürtlere yapacağı en büyük kötülüğü yapmıştır. Kürdistan'ın bölünmesini, parçalanmasını ve paylaşılmasını sağlamıştır. Bir ulusa, bir halka, bundan daha büyük bir kötülük yapılamaz. Bir ulus, tarihin belirli bir noktasında bundan daha büyük bir darbeyle, bir yıkımla karşılaşamaz.

Günümüzde, Kürtlere karşı ilginin artmasını emperyalist etkilerden çok, Kürtlerin, Ortadoğu'da gözlerden uzak tutulamaz bir siyasal ve askeri güç olarak ortaya çıkmalarında aramak gerekir. Fakat Sovyetler Birliği, Çin Halk Cumhuriyeti, Arnavutluk Halk Cumhuriyeti gibi devletlerin Kürtlerin lehine neden birkaç söz bile etmedikleri, bu sorunu görmezden geldikleri, Kürdistan'da devletlerarası sömürge sistemi uygulayan ırkçı ve sömürgeci devletleri ise neden büyük bir coşkuyla destekledikleri elbette araştırılmaya, irdelenmeye değer bir konudur. Bu bakımlardan, emperyalizme karşı mücadele ediyoruz anlayışıyla insan haklarına karşı çıkmamak gerekir, neyin emperyalizm, neyin insan hakları olduğu kestirilebilmelidir. Ayrıca komünizmi, sosyalizmi destekliyoruz diye faşist eğilimlere de arka çıkmamak gerekir. Hangi süreçlerin komünizm, hangi süreçlerin sosyalizm, hangi süreçlerin faşizm olduğunu kestirebilmek gerekir.

Özerklik, otonomi, içeriği ne olursa olsun Kürt sorununa çözüm olamaz. Bu çok açıktır. Fakat bazı Kürt devrimcileri, bazı devrimci Kürt siyasetleri otonomi istiyorlar diye, bu konularda bazı uluslararası çevrelerle görüşüyorlar diye, onları Kürt sorunu konusunda aydınlatmaya çalışıyorlar diye emperyalizmin ve sömürgeciliğin ajanları olarak suçlamak doğru değildir. Özerkliğin Kürt sorununa çözüm olamayacağı açıktır. Fakat bugünden yarına Kürdistan'ın bağımsızlığının gerçekleşemeyeceği de açıktır. Böylesine bölünmüş parçalanmış ve paylaşılmış bir ülkenin, ulusun ulusal kurtuluş mücadelesinin epey zaman alacağı bilinmektedir. Bu bakımdan uluslararası forumları kullanmak çok önemlidir. Fakat burada şu konunun da altının çizilmesinde yarar vardır: Kürt örgütleri arasında merkezi bir yapının oluşturulması, her türlü uluslararası toplantının, uluslararası görüşmenin silahlı mücadeleye bağlı olarak gerçekleştirilmesi gerekir.

Silahlı mücadeleyi, gerilla mücadelesini geriletmek, frenlemek, sınırlamak amacıyla gerçekleştirilmeye çalışılan özerklik görüşmelerinin, uluslararası görüşmelerin Kürt sorununun ilerletilmesine hiçbir yararı olamaz. Gerilla mücadelesinin etkinliğini azaltmak için yapılan bu tür görüşmelerin Kürtlerin çıkarlarına hizmet ettiği söylenemez. Bu bakımdan bu tür görüşmelerin, toplantıların, silahlı mücadelenin talepleri doğrultusunda ve ona bağlı olarak yapılması gerekmektedir.

Serxwebûn: Emperyalizmin ve sömürgeciliğin mücadelemize karşı başta özel savaş yöntemleri olmak üzere, tüm uygulamaları, sizce halkımızın diriliş mücadelesinin önünü alabilir mi?

Beşikçi: Özel savaş yöntemlerinin Kürt halkının ulusal kurtuluş mücadelesi açısından anlamı ne olabilir? Bu konuyla ilgili bazı şeyler söylemek istiyorum: Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin durdurulmasının hiçbir olanağı yoktur. Özel savaşın geliştirilmesinin, derinleştirilmesinin ve yaygınlaştırılmasının amacı ise bu mücadeleyi durdurmaktır. Fakat devletin bundan başarılı sonuçlar elde etmesi mümkün değildir. Çünkü ılk kurşun sıkılmıştır.

Frantz Fanon'un sömürge ülkelerde, ulusal kurtuluş hareketlerinin gelişmesi ile ilgili bir görüşü var. O görüşü şöyle özetlemek mümkündür: Sömürge ülkelerde halk yığınlarını örgütlemek, onları siyasal mücadele içine, ulusal kurtuluş mücadelesi içine katmak, hele hele silahlı mücadele düzeyine getirmek son derece güç bir olaydır. Bu düşünüldüğü kadar kolay olmayan, kolayca hayata geçirilebilen bir olay değildir. Çünkü bu ülkelerde halk, insanlar korkutulmuştur, sindirilmiştir. Halk yılgındır. Devamlı korku ve panik içindedir. İnsanlar kendilerine güvenemezler. Ailelerine, akrabalarına, aşiretlerine, köylülerine güvenemezler. Kendileri üzerinde devletin gözetiminin ve denetiminin sürekli olduğunu düşünürler. Halk yarınına güvenemez, geleceğine güvenemez. Sağlam, tutarlı inançları yoktur. Beklentileri yoktur. İnançlarını tamamen kaybetmişlerdir. Bu insanlar, bu halk kendilerini olağanüstü küçük görürler, düşmanlarını ise olağanüstü derecede büyük görür. Düşmanı onun için, onlar için ulaşılamaz yüce bir yerdedir. En iyisi bu düzeni kabul edip yaşamı böyle sürdürmek gerekir!

Emperyalist devlet veya sömürgeci devlet halktan, insanlardan iki şey istemektedir: "Sizi biz yönetiyoruz. Siz ilkel, geri bir halksınız. Sizi yönettiğimiz için kendinizi şanslı saymalısınız" demektedir. "Bizden hiçbir şey istemeyin sizler için ne gerekiyor, ne kadar gerekiyor biz biliriz ve yerine getiririz." İkinci olarak kendisinin yüce, kutsal otoritesine kayıtsız şartsız itaat istemektedir.

Toplu köy aramaları, toplu köy dayakları, işkenceler, işkenceyle karşılaşma tehlikesi halkın gözünü korkutmuştur. Böyle bir ruhsal ve böyle bir toplumsal ortamda siyasal faaliyet yürütmek, insanları ulusal kurtuluşçu bir faaliyet içine sokmaya çalışmak çok güçtür. Fakat ulusal kurtuluşçu güçlerin bu zorlukları yenmeleri gerekir. Sabırla, kararlılıkla, ısrarla halk yığınlarına kendi çıkarlarının nerede durduğunun anlatılması gerekir. Neden bu kadar köleleştirildiler, ezildiler, neden bu köleliğe, aşağılanmaya razı oldular... Bunların anlatılması gerekir. Dünyanın başka yerlerindeki insanların, halkların yaşantılarından sözetmek gerekir.

Frantz Fanon, sömürgeciliğin sömürge insanının ruhsal yapısını nasıl biçimlendirdiğini anlatmaya çalışmaktadır. Siyasal ve ideolojik çabaların sürdürülmesi gerektiğini de vurgulamaktadır. Şöyle demektedir: "İşte böyle bir süreçte herhangi bir militanı örgüte kazandırdığınız zaman ve bu insan düşmana karşı ilk kurşunu sıktığı zaman ilk önce kendisini öldürür. İlk kurşunla birlikte militanın köle kişiliği, ezik kişiliği ölür. İlk kurşun bunları öldürür. İnsan ilk kurşunla birlikte yeniden doğar. Yepyeni bir insan olarak doğar. Bu artık, kendine, ailesine, akrabalarına, halkına güven duyan bir kişidir. Yarınına, geleceğine güvenir. Gelecekten beklentileri vardır. Kendini, düşmanın karşısında olağanüstü derecede küçümsemez, düşmanını olağanüstü derecede büyük görmez, her şeyi yerli yerinde görmeye çalışır. Dostunu, düşmanını ayırdeder..."

İlk kurşunla birlikte kendi ezik kişiliğini, kimliksizliğini, korkuyu ve paniği öldüren bu insanın bundan sonraki kurşunları artık emperyalistler içindir, sömürgeciler içindir ve artık böyle bir kişiyi, bu insanları durdurmak mümkün değildir. Bu insanların eylemleri derinleşerek, yaygınlaşarak sürer gider. Gerillanın eylemlerinin incelenmesi ayrıca önemlidir.

15 Ağustos 1984 Atılımı böyle bir atılımdır. Bunu, ilk kurşun olarak

değerlendirmek mümkündür. İlk kurşunu sıkmış bir halkın geriletilmesi pek kolay değildir. Zira ilk kurşun çok büyük birikimlerin, çok büyük çalışmaların, çabaların sonucunda meydana gelmektedir. Ayrıca kendisi de çok büyük olanaklar, yeni yeni olanaklar hazırlamaktadır. Devrimci hareketi büyütmektedir, genişletmektedir, derinleştirmektedir.

Gerillalar bu süreç içinde hem kendilerini, hem de bağrında hareket ettikleri toplumu hızla değiştirmektedirler. Kadın, siyasal mücadeleye girmekte, silahlı mücadelede aktif olarak yer almaktadır. Kadının siyasal mücadelede, gerilla mücadelesinde aktif olarak yer alması toplumun geleneksel değerlerini hızla çözmekte, daha modern, evrensel değerlerin oluşumuna hizmet etmektedir. Namus kavramının içeriği değişmektedir. Yurt için, ulus için hakaret görmeden onurlu yaşamak için mücadele etmenin de namus gereği olduğu anlayışı yaygınlaşmaktadır. Düşünelim ki geleneksel Kürt toplumunda namus sadece kadın, aile, aşiret gibi kavramlar etrafında oluşturulmaktadır. Kadına, aileye, aşirete, dışardan, yani başka ailelerden veya başka aşiretlerden bir saldırı olduğu zaman korunması gereken bir değer olarak ortaya çıkmaktadır ve çok büyük bir tepkiyle karşılanmaktadır. Fakat geleneksel Kürt toplumunda kadına, aileye, aşirete; devletten, örneğin askerden, jandarmadan, polisten, memurdan vs. hakaret sözkonusu olduğu zaman buna karşı fazla bir tepki ortaya konulamamaktadır. İşte gerilla eylemleri bu değerleri hızla aşındırmaktadır. Düşünelim ki, kadın gerillalar da karakola, polise düşmekte, binbir türlü işkenceyle, tehditle, tecavüz tehditiyle karşılaşmaktadır. Bütün bu tehditler karşısında bile arkadaşlarının kimler olduğunu söylememesi, onların nerede olduğunu söylememesi, namus kavramında köklü değişiklik olduğu anlamına gelmektedir. Vatan için, yurt için, özgürlük için, bağımsızlık için her türlü melanete katlanılabilir. Bunlar herkes tarafından savunulması gereken çağdaş ve evrensel değerlerdir. Yine düşünelim ki, kadın gerillalar ailelerin, kardeşlerin, babaların bilgisi dahilinde gerillaya katılmışlardır, öte yandan bazı gerilla birliklerinin komutanlarının kadınlar olduğu söylenmektedir. Bu süreçler de geleneksel değerlerin boyutlarını göstermesi bakımından önemlidir.

Gerilla şimdiye kadar Kürtlerde çok az görülen, eksik görülen milli duyguları, yurtseverlik duygularını da çoğaltmaktadır. Uğruna şehit olunan, kan dökülen toprakların yurtseverlik duygularını, milli duygularını daha geliştirmektedir, yoğunlaştırmaktadır. Gerillalar için, Kürdistan'ın coğrafyası için, dağları, nehirleri, köyleri, yaylaları için şiirler yazılmaya başlanmıştır. Eskiden de yazılıyordu. Fakat tek-tük... Günümüzde bu ana akım olarak gelişmektedir. Genç kuşaklar, 15-20 yaş çağlarındaki gençler kesin olarak gerillaya yandaştırlar. Gerillaya katılmanın heyecanı içindedirler.

Bu koşullarda özel savaş yöntemlerinin Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesini ve devrimci mücadeleyi durdurmasının, hatta sınırlamasının hiçbir olanağı yoktur; fakat devletin bu konudaki tek politikası da terördür ve devlet terörünü yoğunlaştırmaktır, bu ise mücadelenin kanlı geçeceği anlamına gelmektedir.

Türk sömürgeciliğine karşı ilk kurşun sıkılmıştır. Kürt ulusunun diriliş mücadelesi elbette sürecektir. Derinleşerek, yaygınlaşarak...

Aşiret yapıları çözülmektedir. Toprak ağalığı sisteminde aşınmalar meydana gelmektedir. Bu tür geri ve gerici kurumlar ancak devletin, kemalist ideolojinin desteği ve teşviki sayesinde ayakta tutulmaya çalışılmaktadır. Gerillaya yardımcı olan, gerillaya destek olan yurtsever toprak sahiplerinin yanında korucu olan ve bu ağa ile mücadele eden topraksız köylüler de vardır... Fakat korucu olan, topraksız olan köylü, toprak sahibi ağaya karşı, toprak sahibi olduğu için mücadele yürütmemektedir. Yurtsever olduğu için, ulusal değerler taşıdığı için mücadele etmektedir. Ulusal değerler taşıdığı için gerillaya destek olan ağanın yaşantısına egemen olan yön, artık yurtsever olan yönlerdir. Ağa artık gerillaya yurtsever değerleriyle gelmektedir. Gerillayla bütünleşme süreci içinde feodal değerler aşınmaktadır.

Gerillanın köylüleri iyice sarıp sarmaladığı anlaşılmaktadır. Kürdistan'da bazı yörelerde şöyle konuşmaktadırlar: "Bundan 15-20 yıl önce, 20-25 yıl önce devrimci gençler köylerimize gelirlerdi. Bize, 'devrim yapalım' derlerdi. Bizi örgütlemeye çalışırlardı. Biz korkardık, çekinirdik, onlardan uzak durmaya çalışırdık. Fakat günümüzde biz bu mücadelenin içindeyiz. Varımızla yoğumuzla bu kavganın tam orta yerindeyiz. Şimdi ise biz 15-20 yıl önce, 20-25 yıl önce köyümüze gelenleri yanımızda görmek istiyoruz. Fakat onlar yoklar. Onları yanımızda göremiyoruz." Bu anlatımlar bize ulusal ve devrimci mücadelenin epeyce yaygınlık kazandığını, halk yığınları arasında ete kemiğe bürünmeye başladığını göstermektedir. Bu gelişmede Kürt hareketlerinin, önderliğinin sınıfsal yapısındaki dönüşümün de çok büyük bir rolü vardır. PKK ile birlikte Kürt hareketlerinin önderliğinin sınıfsal yapısında ve genel olarak Kürt hareketlerinin sınıfsal yapısında çok önemli bir değişiklik olmuştur. PKK işçilerin, yoksul köylülerin, devrimci değerlerle donanmış küçük burjuvaların, gençlerin, aydınların hareketidir. Bu özellikleriyle Kürdistan çapında önemli bir dönüşüme de işaret etmektedir.

Serxwebûn: Günümüzde Kürdistan halkının siyasal birliği yaratılarak, topyekün, 7'den 70'e ve her türlü mücadele biçimi ile sömürgeciliğe ve yerli gericiliğe karşı savaşılmaktadır. Sizce bu diriliş mücadelesi, Türkiye halkına nasıl bir mesaj vermektedir? Türkiye halkının bu mesaja cevabı nasıl olmalıdır?

Beşikçi: Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi, hakkında Türk halkının çok sağlıklı bir bilgiye sahip olduğu kanısında değilim. Kürt halkının çok büyük güçlüklere göğüs gererek sürdürdüğü bu mücadele Türk halkına doğru dürüst anlatılamamaktadır. Türk halkı, Kürt halkının istekleri konusunda doğru dürüst bilgilendirilmemektedir. Kürt halkının mücadelesi istekleri çarpıtılarak, esas amaçlarından saptırılarak verilmektedir. TRT zaten devlet kurumudur, devletin denetimindedir. Türk basını, özellikle günlük basın Milli İstihbarat Teşkilatı'nın bir şubesi gibi çalışmaktadır. Kamuoyunu oluşturan başlıca kurumlar da bunlardır.

Kürdistan'da askerlik yapan, özellikle operasyonlara katılan Türklerin izlenimlerinin öğrenilmesi, mücadeleyi çevrelerine nasıl anlattıklarının araştırılması elbette önemlidir. Bu koşullarda Türk devrimcilerine Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin Türk halkına doğru dürüst anlatılması yönünde çok büyük görevler düşmektedir. Bütün bunlara rağmen, Kürdistan'da sürdürülen baskıları ve zulümleri protesto etmek için İstanbul, Ankara ve İzmir gibi büyük merkezlerde gösteri yürüyüşleri, mitingler düzenlenmemiş olması, paneller, toplantılar yapılamıyor olması çok büyük bir eksikliktir.

Bütün bunlara rağmen Türk halkı, Türk aydınları şu bilince ulaşmak zorundadırlar: Günümüzde artık sömürge yönetmek kolay değildir. Kürt halk yığınlarının kendi toplumsal ve siyasal statülerini sorgulamaya başlamaları, kendi durumlarını komşu ulusların, örneğin Türklerin, Arapların ve Farsların durumlarıyla karşılaştırmaya başlamaları Kürdistan'ın yönetimini gittikçe zorlaştıracaktır. Kaldı ki Kürdistan sömürge bile olmayan bir ülkedir, Kürt ulusu sömürge bile olmayan bir ulustur. Bugün Kürt ulusunun özgürlüğünü. Kürdistan'ın bağımsızlığını sadece Kürtler düşünmektedirler. sadece

> ***"Kadın, siyasal mücadeleye girmekte, silahlı mücadelede aktif olarak yer almaktadır. Kadının siyasal mücadelede, gerilla mücadelesinde aktif olarak yer alması toplumun geleneksel değerlerini hızla çözmekte, daha modern, evrensel değerlerin oluşumuna hizmet etmektedir. Namus kavramının içeriği değişmektedir. Yurt için, ulus için, hakaret görmeden onurlu yaşamak için mücadele etmenin de namus gereği olduğu anlayışı yaygınlaşmaktadır."***

Kürtler tartışmaktadırlar. Kanımca çok kısa bir zaman sonra bizzat Türk aydınları bu tür konuları tartışmaya, konuşmaya başlayacaklardır. Zira sömürge kamburunu taşıma çok zordur. Bunun ağırlığı her geçen gün biraz daha artacaktır. Giderek sömürgeden kurtulmanın yollarını arayacaklardır. Bundan sonra artık Türk devlet görevlilerine, Türk basın mensuplarına, Türk üniversite mensuplarına, Türk yazarlarına, işadamlarına, Türk siyaset adamlarına vs. Batı'nın bütün kurumlarına, uluslararası kurumlarda sorulacak en önemli sorulardan birisi Kürdistan'la ilgili, Kürt ulusal kurtuluş mücadelesiyle ilgili olacaktır. Bu konuyla ilgili olarak sorulan her konu Türkiye'nin ayıbını yüzüne vurma anlamına gelecektir. Türkiye'nin uzun süre böyle bir ayıpla yaşayamayacağı anlaşılacaktır. İnkar ve asimilasyon politikasını, kendi çifte standardını gizlemek için başkalarını çifte standartlı olmakla suçlamanın hiç çıkar bir yol

> ***"PKK ile birlikte Kürt hareketlerinin önderliğinin sınıfsal yapısında ve genel olarak Kürt hareketlerinin sınıfsal yapısında çok önemli bir değişiklik olmuştur. PKK işçilerin, yoksul köylülerin, devrimci değerlerle donanmış küçük-burjuvaların, gençlerin, aydınların hareketidir."***

olmadığı görülecektir. Toplumların gelişimi bu yöndedir. Böyle bir gelişimi durdurmak ve sınırlamak sanıldığı kadar kolay değildir. Topu tüfeği çoğaltarak, zehir saçan bombaların, ortalığı darmadağın eden bombaların, savaş uçaklarının, karakolların, özel timlerin, korucuların sayısını arttırarak bu tür toplumsal ve siyasal sorunlar çözülemez. Kaldı ki toplar, tüfekler, zehir saçan bombalar, casus uçakları, pumalar, karakollar, özel timler, korucular... kısaca özel savaşın harcamaları ülkedeki enflasyonu arttırıcı en önemli nedenlerin başında gelmektedir. Özel savaş, enflasyonun hiçbir zaman azalmayacağı anlamına gelmektedir. Bu ise halk yığınlarının sürekli olarak huzursuzluk içinde kalacağının bir işareti olarak yorumlanır.

Bütün bunların ötesinde Kürdistan'da yürütülen savaş asker kaybını da beraberinde getirmektedir. Aileler, askerler elbette düşüneceklerdir. Kim için savaşıyoruz, ne için savaşıyoruz, Kürtlerin ülkesinde bizim ne işimiz var, Kürt çocuklarını neden öldürüyoruz? Kürt kadınlarına, Kürt çocuklarına neden işkence yapıyoruz? Hayatımızı neden Kürtlerin ülkesinde kaybediyoruz? Biz kimin için savaşıyoruz? Bu savaş kimlerin çıkarına hizmet etmektedir? Kürtlerin de özgür olma, kendi yurtlarında özgürce yaşama hakları yok mudur? Bu tür soruların artması, kuşkuların büyümesi, özel savaşın çıkmaz yol olduğunu da gösterecektir. İşte Türk aydınları, Türk halkı bu kaçınılmaz gelişmeleri şimdiden görmelidir. Düşüncelerini, tavır ve davranışlarını buna göre ayarlamalıdırlar.

Serxwebûn: Kürdistan'daki son intifada olaylarını nasıl değerlendiriyorsunuz? TC'nin bundan sonraki politikası nasıl bir seyir izleyecektir?

Beşikçi: 1989'da, Hakkari'de ve Silopi'de başlayan, 1990 yılı Mart ayında Nusaybin ve Cizre'de süren, daha sonra Kürdistan şehirlerine yayılan direniş sürecine serîhildana gel (halk ayaklanması), "intifada" diyoruz. Bu serîhildana gel süreci bize, Kürdistan'ın tarihi ve Kürt toplumunun yapısıyla ilgili yeni şeyler düşündürüyor. Kürdistan'daki toplumsal, siyasal ve zihinsel-ruhsal değişim sürecini kavramamızı... Bu düşünceleri kısaca ifade etmekte yarar var:

a) Kürdistan sorununun iki temel boyutu var. Bunlardan birincisi emperyalizm boyutudur. Kürt toplumuna karşı emperyalist ve sömürgeci politikaların uygulanması, böl-yönet politikası elbette emperyalizmin politikasıdır. Fakat bölünen Kürdistan'dır. Parçalanan ve paylaşılan Kürt ulusudur. Bugün İran'ın bir Kürdistan'ı var, Irak'ın, Suriye'nin ve Türkiye'nin birer Kürdistan'ı var. Fakat Kürtlerin Kürdistan'ı yok. Fakat bu arada Sovyetler Birliği'nde de Kürtlerin yaşadığını unutmamak gerekir.

Kürdistan'ın bölünmesi, parçalanması ve paylaşılması büyük bir dikkatle, zengin olgusal verilerle incelenmesi gerekir. Biz emperyalizmin ve sömürgeciliğin bu politikalarını yakından biliyoruz. Böl-yönet politikasının neden Kürdistan'da ve Kürtlere karşı uygulandığını biliyoruz. Bu sürece bilimin kavramları ile açıklamalar getirebiliyoruz, düşüncelerimizi ifade edebiliyoruz. Fakat bilim insanın duygularını ifade edemiyor. Kürdistan'da Kürt ulusuna karşı uygulanan böl-yönet politikasının çok büyük bir haksızlık olduğunu düşünüyorum. Haksızlığa uğramak, haksız politikalar geliştirmek gibi kavramlar, bilimin kavramları değildir. Daha çok ahlakın, hukukun kavramlarıdır. Emperyalistler ve sömürgeciler elbette böl-yönet politikası uygulayacaklardır. Bu emperyalizmin ve sömürgeciliğin nesnel bir gereğidir. Bütün bunları bilmekle beraber Kürdistan'da uygulanan böl-yönet politikasının Kürt halkına karşı büyük bir haksızlık olduğunu düşünüyorum. Kürdistan sorununun emperyalizmle ilgili boyutu hakkında, kısaca bunları söylemek mümkündür.

b) Kürdistan sorununun ikinci boyutu Kürtlerle ilgilidir. Böl-yönet politikasının emperyalist ve sömürgeci güçler tarafından büyük bir şevkle uygulandığını görüyorum. Bu uygulamaların birtakım sonuçlar ortaya çıkardığını izliyoruz. Örneğin Türkiye'de Kürtlerin adı yasaklanıyor. Kürtlerin yaşadığı ülkenin adı yasaklanıyor... Zira Kürdistan, Kürt adı ve Kürdistan'ın adı yeryüzünde dillerden ve tarihlerden silinmek üzere bölünüyor, parçalanıyor ve paylaşılıyor... Bu bakımdan böl ve yönet kavramı Kürdistan'daki süreci kavramakta yetersiz kalıyor. Böl-yönet ve yok et bu süreci daha iyi açıklıyor. Kürtleri, kendi kimliğinden vazgeçirmek için Kürt toplumu olma özelliklerine karşı yoğun bir aşağılama, horlama kampanyası açılıyor. Kürtlerin dili, kültürü, tarihi, edebiyatı, her şeyi inkar ediliyor. Kürt toplumu olma özelliklerini, Kürt dilini ve kültürünü savunanlara karşı veya böyle bir potansiyeli taşıyanlara karşı bu tür gruplara ve örgütlenmelere karşı yoğun ve yaygın bir devlet terörü uygulanmaya başlanıyor. Kürt insanının onurunu kırma, onu aşağılama, küçümseme için her şey yapılıyor. Zira onuru kırılan, aşağılanan, yürekten yaralanan insanların ulusal talepler ileri süremeyecekleri, ulusal haklar için mücadeleye başlayamayacakları hesaplanıyor.

Kürt toplumu günden güne daha yoğun horlamalar ve aşağılamalar karşısında kalıyor. Fakat buna karşı bir tepki de oluşturamıyor. Bu hakaretleri sindirmeye, büyütmemeye çalışıyor. 12 Mart'tan önce, 1970-1971 yıllarında uygulamaya konulan komando zulmü, Kürt toplumunun ne kadar aşağılandığını göstermesi bakımından dikkatle ve sabırla irdelenmesi gerekir. O zamanlar Türk güvenlik güçleri silah ve firari aramak amacıyla Kürt köylerine karşı sık sık baskınlar düzenliyorlardı. Bu baskınlar genel olarak şöyle oluyordu: Güvenlik güçleri köylüleri, çoluk-çocuk, kadın, erkek, genç, ihtiyar hepsini bir meydanda topluyorlar, kadınları bir tarafa, erkekleri bir tarafa diziyorlar. Yetişkin erkekleri çırılçıplak yapıyorlar. Erkeklik organlarına ip bağlıyorlar. İpi karılarının eline veriyorlar, köyde dolaşmalarını istiyorlar. Dipçik zoruyla köyde, öteki insanların önünde dolaştırılıyorlar... Bu, kuşkusuz bir toplum için çok büyük bir aşağılanmadır. Ve bu politika Kürdistan'ın çeşitli yerlerinde, çeşitli zamanlarda ısrarlı ve kararlı bir şekilde uygulanmıştır. Besbelli ki, bu uygulama köyün bütün erkeklerine ve aynı anda uygulanmıyor. Bu uygulamanın tek amacı insanların ve toplumun onurunu kırmak ve onların dinç-diri kalmalarını engellemek. Kişiler, aileler arasındaki çelişkileri derinleştirmek: Sana yapıldı, bana yapılmadı vs.

Böyle bir zulüm ile, karşılaşan insanlar ne yapabilirler? Tavır ve davra-

nışları iki türlü olabilir. Birinci olarak, bunu büyütmezler, içlerine sindirirler. Bu zulüm ile bu baskı ile yaşamaya başlarlar. Sık sık bu tür baskılara maruz kalırlar. İşkencenin, aşağılanmanın binbir türlüsü ile karşılaşırlar. Bu insanları ve toplumu yaralı kılan bir süreçtir. Çünkü yoğun ve yaygın bir baskıyı yaşadıkları halde bunlara karşı çıkamayan insanlar ve toplumlar yaralı bir hale gelirler. Yürekten yaralı hale gelirler. Bu bakımdan sömürge toplumları yaralı toplumlardır diyorum.

Benzeri bir hakaretle karşılaşan insanların ikinci bir tavır ve davranışları daha olabilir. Bireysel olarak bu hakarete karşı gelme... Örneğin, sakalından tutularak yere çarpılan ve üzerinde tepinilen bir dede... Veya saçlarından tutularak, sürüklenerek götürülen bir ana... Öyle bir manzara karşısından 18-20 yaşlarındaki genç insanlar bireysel olarak buna karşı çıkabilirler. Güvenlik güçleriyle tartışmaya girebilirler. Hatta çatışma çıkabilir... Fakat bu insanlar da orada öldürülürler. Bunlar öldürülmese bile beraber olduğu birkaç kişi muhakkak öldürülür, kan akar. Direnme bireysel olduğu için, aniden geliştiği için kolay ezilir, kolay dağıtılır.

Bu iki tavır ve davranış da çözüm değildir. Toplum hastadır, felç olmaktadır. Fakat bu hastalığı teşhis edecek ve tedavi edecek bir toplumsal süreç henüz başlamamıştır. Kaldı ki, bu hakaretlerin genel olarak kabul edildiğini, bunların büyütülmediğini görüyoruz. Bu hakaretlere karşı bilinçli, kararlı bir tepkinin oluşmadığını görüyoruz. Bu çeşit aşağılamalara karşı bile bir tepkinin oluşmaması, toplumdaki köleleşmenin ne kadar büyük bir derinlik ve yaygınlık kazandığını göstermektedir. PKK, Serxwebûn bu köleleşmeyi "insanın düşürülmesi" kavramıyla açıklamaya çalışmaktadır. Sömürgeciliğin, Kürt toplumunda insanların ruhsal yapısını nasıl biçimlendirdiğini anlatırken, PKK Genel Sekreteri Abdullah Öcalan da "Kürt insanının düşürülmesi" kavramını sık sık kullanmaktadır.

Yukarıda kısaca 1969-1970 yıllarında başlatılan komando hareketinde Kürt insanını aşağılamak için her türlü hareketin gerçekleştirildiğinden sözetmiştik. Bir örnek daha vermekte yarar görüyorum:

1973 senesi bahar aylarında Diyarbakır Cezaevi'ndeydim. Sıkıyönetim mahkemesinde verilen ceza 8 Mart 1973'te Askeri Yargıtay tarafından onaylanmış, ceza kesinleşmişti. Bunun üzerine, benim gibi cezası kesinleşen Halil Çiftçi isimli bir Kürt yurtseveri ile birlikte Diyarbakır Cezaevi'ne sevkedilmiştim. Cezaevinde kaldığım koğuşta başka bir Kürt daha vardı. Bu arkadaş Diyarbakır yöresindendi. Gelir kaynağı daha çok toprak rantıydı. Bu arkadaş devrimcilere karşı sempati duyuyordu. Tanıdığı devrimciler daha çok Türk devrimcileriydi. Bir yıl kadar önce Diyarbakır Cezaevi'nde 11 Türk devrimcisi kalmıştı. Bu devrimciler arasında Hüseyin İnan, Yusuf Aslan, Kadir Manga, Alpaslan Özdoğan, Ömer Kazım Özüdoğru gibi arkadaşlar vardı. Bunlar 1969 yılı içinde Filistin'e gitmişler, orada belirli bir süre kalmışlar, ondan sonra tekrar Türkiye'ye dönmeye karar vermişlerdi. 1970 yılı ortalarında Suriye sınırından giriş yapmışlar, Urfa üzerinden Ankara'ya geçerlerken, Diyarbakır'da Türk güvenlik güçlerince yakalanmışlardı. Bir süre Diyarbakır Cezaevi'nde kalmışlardı. İşte sözünü ettiğim arkadaş bu Türk devrimcilerine Diyarbakır Cezaevi'nde kaldıkları süre içinde çok büyük ilgi göstermişti. Bu ilgi sempatiye de dönüşmüştü. 11 Türk devrimcisi 1970 yılı sonlarına doğru tahliye olmuşlardı. Onlarla arkadaşlığını sürdürüyordu. Bir kısmıyla mektupla haberleşiyordu.

11 Türk devrimcisiyle benim de arkadaşlığım vardı. Bir kısmını çok yakından tanıyordum. Örneğin, Kadir Manga, Atatürk Üniversitesi'nde, Fen-Edebiyat Fakültesi'nde okuyordu. Bir müddet, sosyoloji derslerine de devam etmişti. Bu 11 arkadaşı 1970 yılında Diyarbakır Cezaevi'nde de ziyaret etmiştim. Onlarla arkadaşlığımdan dolayı sözünü ettiğim kişi bana da ilgi gösterdi. Bir süre beraber kaldık...

23 Nisan 1973 günü idi. Radyo 23 Nisan bayramı ile ilgili olarak cumhurbaşkanının, başbakanın, siyasal parti liderlerinin mesajlarını yayınlıyordu. Bu mesajlarda ortak bir düşünce vardı. "Türk milletini parça parça etmek, yutmak istiyorlardı. Türk devletini tarihten, yeryüzünden silmek istiyorlardı... Türk milletinin haklarını önplanda tutmaya çalışan Mustafa Kemal, Türk milliyetçiliğinden hız ve ilham alarak, Türk milletinin bölünmesini, parçalanmasını ve yok olmasını önledi. Türk milletini bölmeye, parçalamaya ve yok etmeye çalışan güçleri yurttan kovdu..." Cumhurbaşkanının, başbakanın, siyasal parti liderlerinin mesajlarında, bu düşünceler şu veya bu biçimde tekrarlanıyordu...

"Kürt insanlarının kendi aralarındaki kan davalarında ne kadar yiğit(!), ne kadar saldırgan ve gözükara oldukları bilinen gerçeklerdendir. Kürtler, örneğin, bir köpek için 3-5 kişiyi gayet rahat bir şekilde öldürebilirler. Sözde, barışma törenlerinde de yüzlerce koyun keserler. Sömürgeci basın, Kürtlerin bu gerici ve geleneksel değerlerini 'Kürtler namuslarına pek düşkündürler' sloganı ile ifade eder. Bu değerlerin sürmesini teşvik eder. Zira birbirleriyle kan davaları sürecinde uğraşan bir halkın, ulusal sorun üzerinde düşünmesi, ulusal istekler ileri sürmesi pek olası değildir."

Radyoda bu mesajları dinlerken, Diyarbakırlı Kürt arkadaşıma bu mesajların kendisinde ne gibi duygular ve düşünceler uyandırdığını sordum. Yarım yamalak bir şekilde radyodan duyduğu mesajları tekrarlamaya çalıştı. Bu mesajların kendisinde ne gibi düşünceler, duygular uyandırdığını tekrar sormaya çalıştım. Örneğin, "Türkleri bölmek, parçalamak, tarihten ve yeryüzünden silmek istiyorlarmış. Türk milliyetçiliği anlayışıyla hareket eden Mustafa Kemal, emperyalizmin, Türklere karşı düşündüğü böl-yönet politikasına engel olmuş. Acaba, tarihte bölünen, parçalanan başka milletler yok mu?.. Örneğin, çevremizde yok edilmeye çalışılan başka halklar yok mu?.." gibi sorular sormaya çalıştım. Arkadaş bu soruları hiç anlamadı. Türklerin büyük bir millet olduğunu vs. söyledi.

Bu arkadaş aslında Kürtçe de biliyordu. Zaman zaman konuşuyordu. Fakat ulusal varlığı konusunda, kimliği konusunda en ufak bir bilince sahip değildi. Kürtlerin, Kürdistan'ın bölünmesi, parçalanması, paylaşılması konusu onun bilincine hiç çarpmamıştı. Bu konuları sorduğumuz zaman da bu tür bir bilinç uyandırmağa, en azından, ilk konuşmalarda mümkün olmuyordu. Ama giderek böyle bir körlük giderilebiliyordu, ilgili kişinin zihni açılabiliyordu.

Bir gün bu arkadaşa, Kürtçeyi nasıl unutmadığını sormuştum. Hiç ilgisiz, karma karışık duygularını, düşüncelerini ifade eden bir cevap vermişti. "Ben Türküm, bazen böyle Kürtçe de konuşuruz. Kürdüm ama Türküm. Biz Türküz. Hepimiz Türküz, insanız, müslümanız, önemli olan budur" demişti.

İnsanların kendi köklerine bu kadar yabancılaşmalarının sağlanması da, ulusun, halkın aşağılanması, horlanması olarak değerlendirilmelidir.

Bu konuyla ilgili olarak, insanların kendi köklerini nasıl inkar ettikleriyle ilgili olarak bir örnek daha verelim:

1985 yılı sonları, Erzurum-Palandöken dağlarının güneyi, Karayazı köyleri. Kürt gerillalarla güvenlik güçleri arasında çatışma çıkıyor. Çatışmada bir gerilla yaralı olarak ele geçiriliyor. Sorgulama sırasında istedikleri bilgileri elde edemeyen Türk güvenlik birimleri gerillayı öldürüyorlar. Gerilla şehit oluyor.

Gerillanın kimliği araştırılıyor. Kim olduğu, hangi yöreden, hangi köyden olduğu, kimlerden olduğu araştırılıyor. Köyü, ailesi saptanıyor... Gerilla işkenceyle öldürüldüğü, örneğin kafası, iskeleti parçalandığı, etleri darmadağın edildiği için, ceset karakolda gözetim altında tutuluyor. Aradan üç ay kadar bir zaman geçince, karakol kumandanı gerillanın köyünün muhtarına haber gönderiyor. Muhtar karakola korku içinde geliyor. Karakol komutanı falanca kişiyi tanıyıp tanımadığını, kendi köyünden olup olmadığını soruyor. Muhtar tanıdığını söylüyor. Falancanın oğludur diyor. Karakol kumandanı, muhtara, onu alıp getirmesini söylüyor. Aynı gün muhtar şehit olan gerillanın babasını alıp karakola getiriyor.

Babanın olaylardan biraz haberi vardır. Derin bir korku ve panik içindedir. Oğlu uzun bir süreden beri eve uğramamaktadır. Oğlunun gerillaya katıldığı konusunda duyumları vardır. Karakol komutanı, babaya oğluyla ilgili bazı sorular sorar. "Ne zamandan beri görmüyorsunuz?", "En son ne zaman gördün?" vs. der. Köye gelip gelmediğini sorar, baba bunlar sorular sormaz, "Devlet çok büyüktür, birkaç eşkıya Türk devletine karşı hiçbir şey yapamaz" der. "Oğlum eşkıya olmuş, haydut olmuş, devlete silah çeken insan benim oğlum olamaz" der. "Böyle bir evladı zaten reddetmiştim" diye devam eder. "Allah, devlete, millete zeval vermesin" der. Bu sözler karakol komutanının çok hoşuna gider. Babanın iyi bir Türk vatandaşı olduğunu söyler. "Bütün Türkler böyle olmalıdır" der. Ondan sonra masanın üzerine bir torba kemik getirilir. Karakol komutanı bir torba kemiği gösterek, onun oğlu olup olmadığını sorar. Aslında torbadaki, cesetten çok kemik yığınıdır. Kafa parçalanmıştır. Ayak, bacak kemikleri eksiktir. Parmak kemikleri yoktur. Baba, karakolda sorulan bu tür sorular karşısında "evet" demek gerektiğini bilmektedir. Bu soruya da "evet" der. Derin korkular içindedir. Endişe ve panik içindedir. Karakol komutanına herhangi bir soru sormak aklından bile geçmez... "Bu ceset neden uzun zamandan beri bekletilmiş, neden öldürülmesinden birkaç gün sonra teslim edilmemiş", "Neden kafası yarım, ayak, bacak, parmaklar neden eksik?.." Bunların hiçbirini soramaz. Bir torba kemiği yüklenir. Karakoldan çıkar, köyüne doğru yollanır.

Yolun ortalarına doğru zihni biraz açılır. Karakol kumandanı başçavuşla birlikte oğlunu inkar ettiğini düşünür. Aynı onlar gibi oğlunu suçladığını düşünür. Halbuki oğluyla hiçbir çatışması, çelişmesi olmamıştır, oğlu sadece evi terketmiştir, gerillaya katılmıştır. 21-22 yaşlarındadır. Köyüne doğru, eve doğru yürüdükçe zihni açılmaya devam eder. Karakolda oğlu için ağlayamamıştır bile. Acısını, uzuntusunu, yıkımını bile ifade edememiştir. Bu köleliğinden, korkaklığından utanç duymaya başlar. Neden eline ceset değil de, bir torba kemik verilmiştir. Oğlunun çocukluğu gözünün önüne gelir. Şu zaman doğdu, şurada koyunları otlatıyordu, arkadaşları şunlardı vs. iyi bir çocuktu. Herkese iyilik etmeye çalışırdı. Sessizdi. İçine kapanıktı. Neden gerillaya katıldı? Neden evi terketti?.. Bütün bunları karmakarışık duygular içinde düşünür. Oğlunu reddettiği için, karakol çavuşunun bütün suçlamalarına katıldığı için biraz daha utanır. Anasına, kardeşlerine neler anlatacağını düşünür. Köleliğinden biraz daha utanç duyar. Oğlunun mücadelesini biraz anlamaya çalışır. Fakat karakolda onun lehinde hiçbir şey söyleyememiştir. Biraz daha utanır. Bu duygu ve düşüncelerle eve kadar gider. Evin giriş kapısının eşiğinde, sırtında bir torba kemikle yere yıkılır. Vücudunun yarısı felç olmuştur.

Kürt insanının ne kadar düşürülmüş olduğunu, kendi ulusal özlerinden, ulusal kaynaklarından ne kadar koparılmış olduğunu babadaki baba-şehit oğul örneği bütün açıklığıyla, hiçbir kuşkuya yer vermeyecek şekilde ortaya koymaktadır. Halbuki, devletin güvenlik güçleri karşısında böylesine korkan, sinen, panikleyen Kürt insanlarının kendi aralarındaki kan davalarında ne kadar yiğit(!), ne kadar saldırgan ve gözükara oldukları bilinen gerçeklerdendir. Kürtler, örneğin, bir köpek için 3-5 kişiyi gayet rahat bir şekilde öldürebilirler. Sözde, barışma törenlerinde de yüzlerce koyun keserler. Sömürgeci basın, Kürtlerin bu gerici ve geleneksel değerlerini "Kürtler namuslarına pek düşkündürler" sloganı ile ifade eder. Bu değerlerin sürmesini teşvik eder. Zira birbirleriyle kan davaları sürecinde uğraşan bir halkın, ulusal sorun üzerinde düşünmesi, ulusal istekler ileri sürmesi pek olası değildir.

Köleleşme sürecinin zengin olgusal dayanaklarla anlatılması gerekir. Bu sürecin elbette iki yönü vardır. Emperyalistlerin ve sömürgecilerin Kürt insanlarının onurlarını kırmak bakımından bu tür politikalar uygulamaları normaldır. Bu uygulamaları devlet politikası haline getirmeleri normaldir. Normal olmayan Kürtlerin bu köleliği, bu düşürülmeyi kabul etmiş görünmeleridir. Bu aşağılamalara karşı bilinçli bir tepki oluşturmamalarıdır. Köleleşme sürecinin kavranılması gereken esas yönü de burasıdır.

c) Bir toplum tarihinin belirli bir döneminde böl-yönet politikasının hedefi olmuşsa, o toplum çok büyük bir yıkıma uğramaktadır. Hele hele Kürdistan'da uygulandığı biçimiyle böl-yönet ve yok et politikası toplumun beynini dağıtmaktadır. İskeletini parçalamaktadır. Toplum bir leş gibi, bir pelte gibi, hareketsiz, ruhsuz ortada kalmaktadır. Belleğini kaybetmektedir. Toplum artık, bir şey olarak algılanmaktadır. Onun siyasal bir özne olduğu, istek ve iradeleri olan bir güç olduğu kabul edilmemektedir. Topluma, yönetilmesi gereken bir sürü nazarıyla bakılmaktadır. Bu bakımdan böl-yönet-yok et politikasının hedefi olmak, bir ulusun tarihinde karşılaşabileceği en büyük darbelerden biridir. Bu tür felakete ve yıkıma uğrayan bir toplum bir daha kolay kolay kendini toparlayamamaktadır. Toplumun derlenip toparlanması son derece zor olmaktadır.

Kürdistan'ın bölünmesi, parçalanması ve paylaşılması Kürt toplumunun düşmanlarının sayısını artırmakta, dostlarının sayısını azaltmaktadır. Dostlarını çok pasif bir konumda tutmakta, düşmanlarını olağanüstü derecede saldırganlaştırmaktadır. Bu durumda Kürtlerin derlenip toparlanmalarıyla ilgili bir süreç, Kürdistan'ı ortaklaşa denetleyen bu güçler tarafından işbirliği ve güçbirliği yapılarak yok edilmeye, dağıtılmaya, etkisiz duruma getirilmeye çalışılmaktadır.

Burada şu hususu da gözönünde tutmak gerekir: Ortadoğu'da Kürtlerin nüfusu 30 milyonu aşkındır. Kürtlerin ülkesi Kürdistan ise 600.000 kilometrekare civarındadır. Böylesine büyük bir nüfusa ve toprağa sahip bir halkın, ulusun neden en ufak bir siyasal statüsü yoktur? Düşünelim ki, Kürdistan sömürge bile olmayan bir ülkedir. Kürt ulusu sömürge bile olmayan bir ulustur. 30 milyonu aşkın nüfusa sahip olan bir ulus bu kadar sefil, bu kadar köle ve kişiliksiz yaşama biçimine nasıl razı olabilmiştir? Halbuki, dünyada 300 bin, 400 bin, 30 bin, 40 bin nüfuslu devletler vardır. Avustralya kıtasına yakın bir yerde yer alan Tavulu, Vanuatu gibi devletlerin nüfusu 10 bin bile değildir. Fakat bunlar bağımsız devletlerdir, kişilik, kimlik sahibidirler. Birleşmiş Milletler'de bayrak dalgalandırmaktadırlar... Kürtler kendi kimliklerini, emperyalizmin ve sömürgecilerin kendilerine layık gördükleri bu kimliksizliği neden sorgulayamamışlardır? Kürtler kendilerinin Ortadoğu'daki, dünyadaki statüleri konusunda neden herhangi bir siyasal bilince sahip olamamışlardır?

"Ortadoğu'da Kürtlerin nüfusu 30 milyonu aşkındır. Kürtlerin ülkesi Kürdistan ise 600.000 kilometrekare civarındadır. Böylesine büyük bir nüfusa ve toprağa sahip bir halkın, ulusun neden en ufak bir siyasal statüsü yoktur? Düşünelim ki, Kürdistan sömürge bile olmayan bir ülkedir. Kürt ulusu sömürge bile olmayan bir ulustur. 30 milyonu aşkın nüfusa sahip olan bir ulus bu kadar sefil, bu kadar köle ve kişiliksiz yaşama biçimine nasıl razı olabilmiştir? Halbuki, dünyada 300 bin, 400 bin, 30 bin, 40 bin nüfuslu devletler vardır."

Türk, Arap ve Fars sömürge yönetimlerinin, emperyalist devletlerin, Kürtleri, kendi köklerinden böylesine uzaklaştırabilmeleri, Kürtleri, kendi özlerine karşı böylesine yabancılaştırabilmeleri anlaşılır bir durum değildir. Yukarıda birkaç defa belirttik. Bu sürecin iki yönü var. Emperyalist ve sömürgeci güçler halklara karşı bu tür bölme, parçalama ve paylaşma politikaları izleyebilirler. Bunu düşünebilirler. Uygulamaya koyabilirler. Bu normaldir. Kürt ulusunun bu politikayı uygulanamaz bir hale getirmeye çalışmaması, bunu kabul eden bir du-

ruma girmesi ise normal değildir, yadırgatıcıdır. Örneğin, Kürt ulusunun aydınlarının güçlü bir siyasal bilinç oluşturamamaları, "Türkiye Kürdistan"ı, "İran Kürdistan"ı, "Irak Kürdistan"ı, "Suriye Kürdistan"ı... diye konuşmaları anlaşılamaz bir durumdur. Biz, elbette bu süreci, bilimin kavramlarıyla açıklayabiliyoruz. Bizce bu sürecin bir sır tarafı yoktur. Fakat, buna karşı güçlü bir protestonun ifade edilememesi yadırgatıcıdır. Böyle bir yaşam ulus için büyük bir utanç kaynağıdır. Bu sadece o ulusun değil, insanlığın da utancı olmalıdır. Uluslar onurlu yaşamayı sadece bir hak-hukuk kategorisi çerçevesinde algılayamazlar. Uluslar onurlu yaşamak durumundadırlar. Ulusların sefil bir biçimde yaşamak hakları olamaz. Bu bakımlardan, ulusların onurlu yaşamak, sefil yaşamdan kurtulmak mücadelelerine dünyanın devrimci ve demokratik kamuoyunun da yardım etme, bu mücadeleyi arkalama görevleri vardır.

d) Bütün bunlara rağmen Kürt halkının, ulusal kimliğini kazanmaya çalıştığını, ayağa kalkmaya başladığını görüyoruz. 1989 senesinde Hakkari'de ve Silopi'de, 1990 yılı Mart ayında Nusaybin'de, Cizre'de görülen ve kısa zamanda Kürdistan'a yayılan gösteri yapma, kepenk kapama gibi eylemler bu anlama gelmektedir. Bu eylemlere kadınlar ve çocuklar da katılmaktadır. "Yaşasın Kürdistan", "Yaşasın PKK", "Yaşasın APO", "Kahrolsun Türkiye", "Kahrolsun Atatürk" gibi sloganlar atılmıştır. Bütün bunlar Kürdistan'da cereyan eden olaylarda, önemli bir nitelik değişmesi olduğu anlamına gelmektedir. Bu duruma nasıl gelinebilmiştir? Böyle bir sonuç nasıl elde edilebilmiştir?

Bu iki aşamayı bir kere daha karşılaştırmakta yarar var: Bölünmüş, parçalanmış, paylaşılmış bir toplum. Ulusal kimliği inkar edilmiş, aşağılanmış, horlanmış, düşürülmüş bir toplum. Kendisine güvenemeyen, ailesine, köyüne, aşiretine güvenemeyen bir halk... Devamlı panik içinde yaşayan, korkuyu yaşayan bir halk. Düşmanını olağanüstü derecede büyük gören, kendini olağanüstü derecede küçük gören bir halk... Kendini, ailesini, akrabalarını küçümseyen, düşmanı erişilmez yücelikte gören insanlar... Sindirilmiş, korkutulmuş, tam anlamıyla itaat altına alınmış, örgütsüz insanlar. Kendi aralarındaki kavgada olağanüstü derecede gözükara olan, bir köpek için 3-5 kişiyi bile öldürebilen, devlet güçleri karşısında ise son derece korkak, sindirilmiş ve teslimiyetçi olan insanlar... Kimliksizliğe razı bir ulus... Kimliğini, yani Kürtlüğünü ifade ettiği zaman suç olduğuna, suç işlediğine inandırılmış bir ulus... Devlete, devlet güçlerine karşı en ufak bir istek ileri süremeyen, devlet güçleriyle karşı karşıya gelmekten korkan, çekinen bir halk...

Kürt halkı böyle bir durumdan, güçlü bir şekilde ayağa kalktığı, siyasal istekler ileri sürmeye başladığı bir aşamaya geldi. Bu durum, "Kürt halkı korku duvarlarını aşmaya başladı" biçiminde ifade ediliyor. Kürt halkı her türlü riski göze alarak ayağa kalkmaya, kimliğini ifade etmeye, savunmaya başladı... Bu elbette çok büyük bir aşamadır. Bu aşamaya kolay kolay gelinmemiştir. Sabırlı, uzun soluklu çalışmalar vardır. Binlerce şehit vardır... Fakat Kürt halkı artık kendini olağanüstü derecede küçük gören, düşmanını yücelten bir halk değildir. Bütün güçleri, bütün kuvvetleri yerli yerine koymaya çalışan bir halktır. Kendine, ailesine, arkadaşına güvenen bir halktır. Örgütlü olan, örgütlenmeye çalışan bir halktır. Kürt halkı artık, sinmiş, korkak, her zaman korkuyu yaşayan, panik içinde bir halk değildir. Kendi kimliğini gururla savunmaya çalışmaktadır. Her şeyden önemlisi Kürt halkı artık dünyada bir eşi daha bulunmaz köle durumunun bilincine varmıştır. Köle yapısından, köle ilişkilerinden dolayı utanç duymaktadır. Bu utancı silmenin gerektiğine inanmaktadır, bunun mücadelesini yapmaktadır. Herkese eşit onurlu bir yaşama ulaşmanın kavgası içindedir.

e) Bu aşamaya gelirken devletin yoğun propagandasının nasıl etkisiz hale getirildiğinin, bu propagandanın nasıl aşıldığının belirtilmesinde büyük bir yarar vardır:

Diyarbakır'daki 1971 duruşmaları sırasında, Devrimci Doğu Kültür Ocakları'na mensup tutsaklar siyasal savunma yapmak istiyorlardı. Kürt kimliğini ve Devrimci Doğu Kültür Ocakları'nı savunuyorlardı. Onların siyasal savunma yapma istemeleri. devlet güçlerini, sıkıyönetim mahkemelerini, dolayısıyla sıkıyönetim tutukevini çok büyük bir endişeye sevketmişti. Devrimci Doğu Kültür Ocakları'na mensup tutsakların siyasal savunma yapmalarının engellenmesi için her yol kullanılıyordu. Zira bu, Kürtlerin Türk mahkemeleri karşısında kendi kimliklerini kararlı ve ısrarlı bir şekilde savunacakları, resmi ideolojinin Kürtlerle ilgili görüşlerinin eleştirileceği ilk duruşma olacaktı. Böyle bir siyasal savunmanın dosyaya girmesi, resmiyet kazanması istenmiyordu. Tüm engellemelere rağmen arkadaşlar, büyük bir coşkuyla siyasal savunmayı hazırlamaya çalışıyorlardı. Bu siyasal savunmayı engellemek için, MİT son önlem olarak aileleri, yani tutsakların ailelerini devreye soktu. Aileler arkadaşlara büyük bir baskı özellikle manevi bir baskı, uygulamaya başladılar. Her ziyaret günü geliyorlardı. Siyasal savunma yapılmasını istemiyorlardı. Bunun tehlikesini anlatmaya gayret ediyorlardı. Tutsak arkadaşlar da ailelerine siyasal savunma yapmanın gereği üzerinde duruyorlardı. Ailelerin engelleme gayreti bir müddet sürüp gitti. Engellemenin, baskının dozu gittikçe artıyordu. Kimse siyasal savunma yapılmasını Kürtlerin ve Kürtçenin varlığından söz edilmesini istemiyordu. Hele hele kendi oğlunun siyasal savunmaya atılmasını, onu imzalamasını, mahkemede onu okumasını hiç istemiyordu. En sonra, son bir önlem olarak genç tutsaklara şunları söylediler: "Eğer siyasal savunma yaparsanız Kürdistan'ı bombalayacaklar, Kürt köylerini bombalayacaklar... Siz Kürtler için, Kürt köylüleri için mücadele ettiğinizi söylüyorsunuz. Ama iyilik yapmaya çalıştığınız köylüleri bombalayacaklar, öldürecekler. Ve buna siz sebep olacaksınız." Siyasal savunma yapılmasını engellemek için bu propaganda o günlerde yaygın bir şekilde yapılıyordu. Bütün bu engellemelere rağmen, siyasal savunma yapıldı. Çok da etkili oldu. Kuşkusuz bombardıman vs. olmadı. Bu propaganda devletin Kürdistan'daki siyasal değişmeyi, resmi ideolojinin eleştirilmesini, resmi ideolojiye inançsızlık gösterilmesini engellemek için her türlü önlemi alacağını, ahlaki olmayan yolları bile kullanabileceğini açık bir şekilde gösteriyordu.

"Örneğin, Kürt ulusunun aydınlarının güçlü bir siyasal bilinç oluşturamamaları, 'Türkiye Kürdistan'ı, 'İran Kürdistan'ı, 'Irak Kürdistan'ı, 'Suriye Kürdistan'ı... diye konuşmaları anlaşılamaz bir durumdur. Biz, elbette bu süreci, bilimin kavramlarıyla açıklayabiliyoruz. Bizce bu sürecin bir sır tarafı yoktur. Fakat, buna karşı güçlü bir protestonun ifade edilememesi yadırgatıcıdır. Böyle bir yaşam ulus için büyük bir utanç kaynağıdır. Bu sadece o ulusun değil, insanlığın da utancı olmalıdır."

Siyasal savunmanın yapılması, köylerin bombardıman edilmemesi, bazı aileler üzerinde, halk üzerinde çok olumlu etkiler yarattı.

Benzer bir propaganda 1980'li yılların sonlarına doğru, Kürdistan'da yine yaygın bir şekilde yapılmaya başlandı. 1988 yılının sonlarına doğru İsrail işgali altındaki Filistin topraklarında "intifada", yani ayaklanma başladı. Bu başkaldırıyı Türk televizyonu bütün teferruatıyla görüntülü bir şekilde veriyordu. Çocukların, İsrail güvenlik güçlerine taş atmaları, kadınların, kızların olaylara aktif bir şekilde katılmaları, esnafın İsrail'in uyguladığı devlet terörünü protesto etmek için sık sık kepenk kapatması, cuma namazları sonunda gerçekleştirilen büyük gösteriler, İsrail güvenlik güçleri tarafından öldürülen gençlerin cenaze namazlarının çok büyük bir kitlenin katılımıyla kılınması... Acaba bu olaylar, benzer olaylar Kürdistan'da da gerçekleşse sonuç ne olabilirdi? İşte Türk devleti, Türk sömürge yönetimi muhtemel bu oluşumlara karşı çok yoğun ve yaygın bir propaganda başlattı. Türk güvenlik güçlerine karşı kitlesel bir gösterinin yapılması çok büyük katliamların meydana gelmesi sonucunu ortaya çıkarabilirdi. Türk güvenlik güçlerine karşı, devlete karşı, Türk sömürge yönetimine karşı kitlesel bir itaatsizliğin başlatılması bir-iki kişinin ölümünü değil, çok büyük kitlelerin kırılmasını getirebilirdi. Bunun için hiç kimsenin böyle bir şeye cesaret etmemesi gerekirdi. Böyle bir itaatsizliği gerçekleştirmek bir tarafa, bunu düşünmek bile çok büyük bir tehlike yaratabilirdi. Kitleleri çok büyük tehlikelerle karşı karşıya bırakabilirdi. Bu propagandayı yapanlar orakla ekin biçer gibi insan biçmekten sözediyorlardı. Elleriyle, orakla ekin biçer gibi şekiller yapıyorlardı. Böylelikle insanları da bu şekilde biçeceklerini anlatmaya çalışıyorlardı. Bütün bunların amacı halkı korkutmak, sindirmek ve panik içinde yaşatmaktı. Yoğun bir devlet terörü kullanılarak halkın devlete, güvenlik güçlerine itaati sağlanıyordu. Bu propaganda sık sık yapılıyordu, tekrarlanıyordu. Kahvehanede, camide, çarşıda, pazarda, yolda, değirmende, her yerde... neler olabileceği halka sık sık hatırlatılıyordu. Kürdistan Filistin değildi. Türk güvenlik güçleri de İsrail güvenlik güçleri değildi. Türk sömürge güçleri kimsenin gözünün yaşına bakmazlardı. Son derece acımasız ve sert olabilirlerdi... İsrail askerleri gibi taş atan çocuklara karşı plastik mermi falan kullanmazlardı.

"Türk sömürge yönetiminin Kürdistan konusundaki tek politikası devlet terörüdür. Türkiye'de, devletin Kürdistan sorunu konusunda devlet teröründen başka bir politikası yoktur. Bu politika devlet terörünü daha çok çoğaltma, daha çok örgütleme olarak belirmektedir. Devleti modern silahlarla daha fazla donatmak, haberleşme, ulaştırma gibi sektörlerde modern teknolojiyi daha iyi, daha etkili bir şekilde kullanmak olarak görünmektedir."

Nusaybin ve Cizre'de başlayan, bütün Kürt şehirlerinde sürdürülen serîhildana gel, "intifada" olayları bu propagandanın da aşıldığını göstermektedir. Kürt insanları bu olaylara katılırken elbette çok büyük tehlikelerle karşılaşacaklarını biliyorlardı. Adeta ölüme doğru gidiyorlardı... Orakla ekin biçer gibi insanların biçilemediğini gördüler. Daha büyük bir moral kazandılar. Bu gösterilere binlerce insan katılıyordu. Nusaybin'de, Cizre'de 8 bin, 10 bin civarında büyük bir güç coşkularını ve devlete karşı duygularını ifade ediyordu. Gösterilere kadınların ve çocukların katılması, aktif görevler alması çok önemli bir değişiklikti. Herhangi bir ulusal kurtuluş hareketine kadınların katılması, aktif görevler alması, silahlı eğitim görmesi, silahlı mücadele içinde yer alması ulusal kurtuluş mücadelesinin önemli bir aşamada olduğunu göstermektedir. Bu ulusal kurtuluş hareketinin niteliği ile ilgili çok önemli bir göstergedir. Bu, dünyadaki öteki örneklerinde de genel olarak kabul görmüş bir anlayıştır. Gösterilere ve mitinglere kadınlarla birlikte çocukların da katılması, resmi eğitim dışındaki eğitimin, gayri resmi eğitimin yönünü ve gücünü ifade etmektedir. Bu bakımdan bunun da ulusal kurtuluş hareketinin hangi aşamada olduğunu gösteren önemli bir gösterge olduğu kabul edilmektedir.

f) Bundan sonra, yani serîhildana gel olaylarından sonra ne olabilir? Devlet ne gibi önlemler alabilir? Bir kere bu olayların devlet için, Türk güvenlik güçleri için, Türk sömürge yönetimi için çok büyük bir şok olduğunu belirtmek gerekir. Devlet, yoğun ve yaygın bir şekilde uyguladığı devlet terörüyle bu duyguları baskı altında tutabileceğini, bu duyguların ifade edilmesini engelleyebileceğini, hatta, Kürtlerin ulusal duygularını tamamen yok edebileceğini, halk yığınları üzerinde resmi ideolojiyi egemen kılabileceğini düşünüyordu. Olaylara katılanların "bir avuç eşkıya", "bir avuç hain" olduklarını ileri sürüyordu. "Halk eşkıyaya karşı, halk devletin yanında" diyordu. Durumun hiç de böyle olmadığı somut bir şekilde ortaya çıktı. Bir avuç denenler çoluk-çocuk, kadın-erkek, genç-ihtiyar binlerce insan idi. Bazı sloganlar kararlı ve güçlü bir şekilde ifade ediliyordu. "Kahrolsun Türkiye", "Yaşasın Kürdistan", "Yaşasın APO", "Yaşasın PKK", "Kahrolsun Atatürk" sloganları kitlelerin düşüncesinin ve eyleminin içeriğini ve yönünü açık bir şekilde gösteriyordu. Bu bakımdan devlet, valiler, kaymakamlar, Türk güvenlik güçleri, yani sömürge yöneticileri, polis, asker, jandarma, özel tim, korucu, muhbir vs. büyük bir şok yaşadılar. Milletvekilleri, bakanlar, Ankara'dan gönderilen siyasal parti temsilcileri de öyle...

Bütün bu gelişmelere rağmen, Türk sömürge yönetiminin Kürdistan konusundaki tek politikası devlet terörüdür. Türkiye'de, devletin Kürdistan sorunu konusunda devlet teröründen başka bir politikası yoktur. Bu politika devlet terörünü daha çok çoğaltma, daha çok örgütleme olarak belirmektedir. Devleti modern silahlarla daha fazla donatmak, haberleşme, ulaştırma gibi sektörlerde modern teknolojiyi daha iyi, daha etkili bir şekilde kullanmak olarak görünmektedir. Helikopterleri artıralım, daha çok puma, daha çok kobra satın alalım. Karakol sayısını artıralım. Karakollarda görev yapan askerlerin sayısını artıralım. Korucuların sayısını artıralım. Özel Tim mensuplarına daha çok maaş verelim. Yeni havaalanları kuralım. İki filo savaş uçağı daha satın alalım vs. dikenli teller, mayın tarlaları, gözetme kuleleri vs. Devlet, öyle bir politika uygulayalım ki, hiç kimse Kürtlükle ilgili duygular ifade edemesin. Öyle bir baskı, öyle bir yıldırma politikası uygulayalım ki, hiç kimse Kürt olmaktan, Kürtlerin ulusal haklarından sözedemesin... Buna teşebbüs ettiği zaman tepelerinde devletin demir yumruğunu hissetsin. Korksun, sinsin, geri çekilsin... Devlet terörünün amacı kısaca budur. Fakat her türlü devlet terörüne rağmen, bunun ortaya çıkaracağı binbir türlü yoksunluklara, mağduriyetlere rağmen insanlar ulusal kimliklerini, Kürt kimliklerini büyük bir inançla ve kararlılıkla ileri sürüyorlar. Kendi kimliklerini sorguluyorlar. Türk sömürge yönetimini deşifre ediyorlar. Kürtlerin de özgür ve bağımsız yaşamaya, bütün uluslarla birlikte eşit, onurlu bir şekilde yaşamaya haklarının olduğunu vurguluyorlar. Türk sömürge yönetiminin dayattığı köle yaşamını kesinlikle reddediyorlar. Bu yaşamdan utanç duyduklarını belirtiyorlar... Yığınlar devletin terörünü göğüslemeye ve bunu aşmaya çalışıyorlar. İşte bu, devletin Kürdistan politikasının, yani devlet terörünün iflas ettiği anlamına gelmektedir. Yani, devletin bunca terörü artık bir işe yaramamaktadır.

Bu noktada devlet Kürtlerin en çürümüş kesimleriyle işbirliği içinde olarak Kürt dili konusunda ve Kürt kültürü konusunda bazı baskıların hafifletilmesini düşünebilir. Burada amaç, kuşkusuz Kürt toplumunun diri kesimlerini etkisiz hale getirmek, onların ideolojik ve politik faaliyetlerini sınırlamaktır.

DEVAM EDECEK

Impressum:
V.i.s.d.P:
A. Engizek
Vogelsangerstr. 286
5000 Köln 30

Yazışma adresi:
Serxwebûn
Postfach 10 16 83
5000 Köln 1

Hesap numarası:
Stadt-Sparkasse - Köln
A. Engizek
Konto Nr.: 27 60 29 52
BLZ: 370 501 98

Avusturya	22.50 s.
Belçika	75.00 bfr.
Danimarka	10.00 dkr.
Fransa	7.50 ff.
Hollanda	3.75 hlf.
İngiltere	0.90 £.
İsveç	7.50 skr.
İsviçre	3.00 sfr.
Norveç	10.00 nkr.

Büyük 15 Ağustos Atılımının 6. yılında

Baştarafı 7. sayfada

Bazıları Türk sömürgecileriyle ilişki ve tartışmalarını epeyce ilerletmişlerdir ve mevcut gelişmelerin bu yönlü fırsatları artıracağı umuduyla beklemektedirler. Talabani gibi güçler ise, hemen ABD'nin yolunu tutmakta gecikmemişlerdir. Devrik Kuveyt emiri ile Talabani, aynı anda ABD'ye avuç açan bu iki güç birbirine ne kadar da çok benzemektedir. Halkımız şimdi bunların gerçek yüzünü bir kez daha açıkça görmektedir.

15 Ağustos Atılımının altıncı yılında ulusal kurtuluş mücadelemizin sağladığı gelişmelerin, ayaklanan halkımızın ortaya koyduğu direngen tutumun Ortadoğu ve dünyadaki etkileri oldukça büyük olmuştur. Gerilla savaşını ayaklanan kitlelerin gücüyle birleştiren ulusal kurtuluş hareketimiz ve önderi PKK, bu gerçekliğiyle Ortadoğu siyasal ortamını yakından etkileyen ve Ortadoğu devrimci-ilerici güçleri için önemli bir ittifak gücü olduğunu kanıtlayan bir güç olduğunu açıkça ortaya koymuştur. Yine, bahar ayaklanmasıyla birlikte Kürdistan ulusal kurtuluş sorunu bölgede ve dünyada en çok tartışılan bir konu olmuştur. Dostlarımızın sesi daha gür ve güçlü çıkarken, her türlü düşmanımız soğuk terler dökmek zorunda kalmıştır. En ağır baskı ve katliamlara karşı ayaklanarak direniş gösteren halkımızın bu eylemi, çeşitli ilerici-demokrat çevre ve halk toplulukları tarafından coşkuyla karşılanırken, düşmanlarımızda bile isteksiz bir saygı uyandırmıştır. Faşist-sömürgeci Türk rejiminin uluslararası kamuoyunda teşhir ve tecriti gelişmiş, dostları bile bu haliyle onu savunamaz hale gelmiştir. Avrupa Parlamentosu'nun ayaklanma üzerine aldığı karar, Türk rejimi için önemli bir darbe, mücadelemiz içinse yeni bir gelişme ve kazanım olmuştur. Mücadelemizin kamuoyunda daha yaygın tanınması ve onunla ilişki ve dayanışma arayışlarının artması yaygın yaşanan bir gerçek haline gelmiştir. Çok çeşitli kurum ve kuruluşlar Kürdistan'daki gelişmeler üzerine toplantılar düzenlemişler, durumları tartışarak Türk rejimini kınayan ve halkımızı destekleyen bildiriler yayınlamışlardır. Başta İsveç, Almanya ve Fransa olmak üzere bütün Avrupa devletlerinin parlamentoları Kürdistan'daki gelişmeleri görüşen özel oturumlar düzenlemek zorunda kalmışlardır. PKK'ye karşı faşist-sömürgeci rejimin yürüttüğü özel savaşı en çok destekleyen parlamentolarda bile, PKK önderliğinde Kürt halkının yürüttüğü mücadelenin selamlanması gerektiği, böyle bir mücadeleye "terörizm" demenin en büyük tarihi hata olduğu açıklanarak, bu konuda hükümetlerin yürüttüğü politikalar şiddetle eleştirilmiştir. Federal Almanya Dışişleri Bakanlığı sözcüsü, meclislerinin yaptığı bu nitelikli bir toplantıda yaptığı açıklamada, "Şimdiye kadar izlediğimiz yöntemler binlerce kişinin ölmesine yol açarak sonuçsuz kaldı, yeni yöntemlerle yaklaşmamız gerekiyor" diyerek, hem yürüttükleri PKK davasından da öte TC'nin Kürdistan'da uyguladığı sömürgeci özel savaşın arkasında doğrudan kendilerinin olduğunu, hem de başarısız kaldıklarını itiraf etmek zorunda kalmıştır. Kısaca, Newroz ayaklanması ile Kürdistan ulusal kurtuluş sorunu uluslararası politikanın gündemine tam olarak girmiştir.

PKK önderliğinde halkımızın ulusal kurtuluş mücadelesi 15 Ağustos Atılımının yedinci mücadele yılına işte bu gelişmeler temelinde girmektedir. Eğer bu gelişmeler doğru temsil edilir ve gerekleri yerine getirilerek görevlere tam olarak sahip çıkılırsa, yedinci mücadele yılının daha büyük bir zafer yılı olmasını engelleyecek hiçbir neden yoktur. Kuşkusuz faşist-sömürgeci düşman, mücadelemizi boğmak ve Partimizi tasfiye edebilmek için daha çok çaba harcayacak ve elinden gelen her şeyi yapmaya çalışacaktır. Daha şimdiden Irak'a karşı müdahale adı altında tüm ordusunu Kürdistan'a yığmış, halkımıza ve gerillaya karşı daha açık savaşır hale gelmiştir. Önümüzdeki süreçte Irak'a karşı savaşa girişip Ortadoğu çapındaki bir savaşa mı katılacaktır? Yoksa mevcut durum devam ederek savaşı bu sınırlar çerçevesinde mi sürdürecektir? ABD, Türk devleti ile Talabani ve benzer güçlerin ittifakını mı yaratacaktır? Bütün bunlar hep olası gelişmeler dahilindedir. Ancak hangisi olursa olsun, faşist-sömürgeci rejim esas olarak PKK önderliğindeki Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesine karşı savaşacaktır, onun savaşı Kürdistan üzerinde olacaktır; savaştan başka faşist-sömürgeci rejimin yapabileceği şey yoktur, bunun dışında tamamen çözümsüzdür ve savaşta da çözümsüz kaldıkça çözülmekte ve dağılmaktadır. Dışımızdaki ve bölgedeki gelişmeler ne olursa olsun, bizim açımızdan da ulusal kurtuluş için savaşmaktan, gerillayı ve halk ayaklanmalarını geliştirmekten başka doğru ve insani olan bir yol yoktur. Her türlü gelişmeye karşı bizim dayatacağımız ve dayatmamız gereken tek şey, ulusal kurtuluş hareketimizi yükseltmek, bunun için örgütlenmemizi ve savaşımızı geliştirmektir.

Böyle bir gelişmeyi yaşamak ve ulusal kurtuluş mücadelemizi zafere doğru ilerletmek için gücümüz vardır. Koşullar ve ortam böyle bir gelişme için daha da elverişli hale gelmektedir. Kaldı ki, hiçbir ortam geçtiğimiz on yıldakinden daha olumsuz ve elverişsiz olamaz. Bizim mücadelemizin de dayatmasıyla Ortadoğu'daki temel sorunların çözümü daha da güncel bir konum kazanmaktadır. Geçmişin o denli olumsuz koşullarında böyle görkemli gelişmeler yaratmayı başaran bir gücün, bundan sonra daha da çözüm yoluna giren bir ortamda kesin sonuç verici gelişmelere ulaşmaması için hiçbir neden yoktur. 15 Ağustos Atılımının başlangıç dönemini, o zamanki koşulları hatırlayalım, her şey biraz da elyordamıyla yürütülüyordu, bilinmezlikler bu yolla aydınlatılıyor ve büyük gelişmelerin temeli böyle atılıyordu. Şimdi durum çok farklıdır, her şey apaydınlıktır. Ulusal kurtuluş savaşı bir teori olmaktan çıkmış, varlığımızı belirleyen bir gerçek haline gelmiştir. Halkımız kesin tercihini ortaya koymuş ve her şeyiyle ulusal kurtuluş savaşını destekler ve tarihi eylemine kalkışır düzeye ulaşmıştır. Partimiz yürüttüğü mücadeleyle paha biçilmez tecrübeler kazanmış ve önder bir güç olarak yapısını sağlamlaştırmıştır. Artık bütün bunları yükselen bir ulusal kurtuluş savaşında ve ulusal isyanda birleştirmek hem mümkün, hem de mutlaka başarmamız gereken vazgeçilmez bir görev haline gelmiştir.

Burada elbette en büyük görev öncüye düşmektedir, önümüzdeki gelişmelerin seyrini yine öncünün örgütlülüğü ve mücadeleciliği belirleyecektir. Bunu sağlayacak bir öncülüğe mutlaka ulaşmamız ve geçmişin her türlü hatalı ve yetmez durumlarını aşmamız tarihsel bir zorunluluktur. PKK II. Ulusal Konferansı, en üst düzeyde bu durumları yeniden çözümlemiş, tutturulması gereken seviyeyi göstermiş ve başarmamız gereken görevleri açık bir tarzda belirlemiştir. Hem önderim diyenler ve hem de sıradan insanlar için, yaşamaları gereken gerçekliği açıkça ortaya koymuştur. Parti Önderliği, halkımızın geçmiş yaşamı ve bundan kurtulmak için asgari düzeydeki insani görevi çok çarpıcı bir tarzda şöyle dile getirmiştir:

"... Kürtlerin, halk olarak, kendileri için savaşmadıkları, başkalarının askeri oldukları, tarihte ve günümüzde sıkça söylenen bir sözdür. Biz, bu sözü, PKK önderliğinde mahkum etmek istedik; 'Kürt halkını kendisi için savaşan bir halk gerçeğine dönüştürmek temel bir görevimizdir' dedik. Bu, anlaşılır ve mutlak ulaşmamız gereken bir sözdür. Dünyada bizden daha rezilane bir biçimde başkalarının askeri olan bir halk yoktur. Bu, şu sonucu ortaya çıkarır: Hangi koşulda olursak olalım, olanaklar ne olursa olsun, kendisi için savaşan bir halk olmaktan başka hiçbir seçenekten bahsedilemez. Ve sıradan bir insanım diyen her halk mensubunun, dört elle bu işe sarılmasından başka çaresi de yoktur. İnsanlık tanımı, bizim için bundan başka bir anlama sahip değildir."

Temel insani göreve yönelik yapılan bu yüce çağrıya gereken karşılığı vermek için, 15 Ağustos'un aydınlatıcı çizgisinde ulusal ve toplumsal kurtuluşumuz için topyekün savaşalım; PKK II. Ulusal Konferansı'nın belirlediği devrimci görevleri başarıyla yerine getirerek, şanlı 15 Ağustos Atılımının yedinci yılını daha büyük bir zafer yılı, devrimci kazanımlarla dolu bir yıl yapalım!

15 Ağustos Atılımının 7. yılına girişi üzerine ayrıntılı değerlendirmelerimizi bir Özel Sayı ile okuyucularımıza sunacağız.

Emperyalizmin ulusal-kültürel...

Baştarafı 10. sayfada

kotarmasına Kürtlük adına alet olmak iğrenç olduğu kadar yakıcı ve tehlikeli bir roldür de. Özgürlük, üzerinde oyun oynanabilecek bir kavram değildir.

Sonuç olarak denilebilir ki; kim ne derse desin, kim ne planlar hazırlamaya kalkışırsa kalkışsın Kürdistan'da son ve en gerçek sözü halkımız söyleyecektir. Halkın kendi öz iradesiyle verdiği kararı olmadan, bu karar dikkate alınmadan dayatılan hiçbir "çözüm" geçerli olamaz. Ulusal-kültürel özerklik gibi planların arkasında yer alan feodal-komprador kesimlerle, bunların uzantıları ve her biri bulundukları emperyalist ülkelerde uşak türediler durumuna getirilmiş bulunan küçük-burjuva reformistlerinin arkalarında halk desteği yoktur, kalmamıştır. Hatta birçoklarının Kürdistan halkıyla en sıradan bir ilişkileri dahi bulunmamaktadır. Dolayısıyla işbirlikçiliğe dayandırılmak istenen seçenek ölü bir seçenektir. Kürdistan halkı tercihini bağımsızlıkçı-radikal çizgiden yana koymuştur ve her geçen gün bunu daha da belirginleştirmektedir. Bütün baskı ve engellere rağmen, bu çizginin temsilcisi PKK-ERNK-ARGK etrafında daha sıkı kenetlenerek kendi seçeneğini, yani devrim seçeneğini yükseltmektedir. Bu arada Türk burjuva partilerinin geliştirmek istedikleri aldatmaca yöntemlerin de nafile bir çırpınıştan öte geçmeyeceği, bunun hayal ettikleri gibi PKK'yi durdurmaya yetmeyeceği açıktır.

Serîhildan sürecinin ilk zirvesi...

Baştarafı 28. sayfada

katlarımız N. Aslan adlı piyonun avukatı olacak kişinin seyirciler arasında bulunmasına itiraz edince, federal savcılardan biri hiddetle söz alarak "Şaşıyorum" diyordu, "bir Alman avukat başka bir Alman avukatın salondan çıkarılmasını nasıl talep edebiliyor?" Fakat ne gariptir ki, aynı savcı bizzat uçağa atlayıp da İsveç'lere kadar gidiyor, Ali Çetiner denilen ajanı kendi ülkesine ve halkına karşı kullanmak ve yalancı tanıklık yaptırmak üzere Almanya'ya getirebiliyor. Buna hiç şaşıp hayret etmiyor ama. Ne kadar açık, Alman Alman'a en küçük bir şey söyleyince kaşlar hemen çatılıyor, ama iş Kürdü Kürde kırdırtmaya gelince herkese anasının ak sütü gibi geliyor, vicdanlar son derece rahat, çok doğal bir olay olarak görülüyor ve hiçbir değer yargısıyla da çatışmıyor.

"Uygar insanlığın" Kürt ve Kürdistan gerçeğine nasıl baktığına ilişkin benzer daha pek çok örnekler sıralamak mümkün; ancak bu kadarı da durumu yeterince izah edebiliyor, o nedenle uzatmaya gerek görmüyoruz. Ne denli üzücü bir gerçekle karşı karşıya olduğumuz ortada. Ama işin esas ve daha da üzücü yanı, kendi insanımızın durumudur; kendi gerçeğine sömürgeci işgalci güçlerden daha çarpık yaklaşan, köleliği benliğine sindirmiş, en kutsal değer olarak bellediği aile, namus, din, vatan anlayışı bütünüyle düşmanına hizmet eder biçimde çarpıtılmış Kürt insanının durumudur. Herhalde dünyada vatanı uğruna veya bağımsızlığı, özgürlüğü uğruna ölümü "boşuna bir ölüm", hatta "akılsızlık" olarak değerlendirir ve göze almazken; en sıradan bir mesele yüzünden, hatta bir tavuk yüzünden pek çok insanın öldüğü veya öldürüldüğü bir toplum daha göstermek kolay olmasa gerek.

İşte PKK, bu denli çarpıtılmış Kürt ve Kürdistan gerçeğini düzeltmenin, doğruyu ve yanlışı, güzel ve çirkin olanı ayırdetmenin, gerçekleri yerli yerine koymanın amansız kavgasını veriyor. En başta da kendi içinde, Parti saflarında netleşmeye, toplumumuzun bu çarpıtılmış yapısının Parti ortamına yansımasını engellemeye, yoğun eleştiri ve tartışmalarla süren eğitim faaliyetiyle insanlarımızı düzeltmeye ve ilerletmeye büyük önem veriyor. Çünkü kendi içinde böyle bir arılaşma sağlayamayan ve bunu sürekli kılmayan bir partinin Kürdistan toplumuna önderlik edebilmesi, halkımızı bu olumsuz durumdan kurtarabilmesi ve toplumun bunca tersyüz edilmiş değer yargılarını düzeltebilmesi olanaksızdır. Ve çok açıktır ki, bu yapılmadıktan sonra, yani toplumumuzun kendi kendisine, kendi gerçeğine doğru bir temelde yaklaşımı sağlanmadıktan sonra başkalarından, dış çevre ve güçlerden doğru bir yaklaşım beklemek de gerçekçi olmayacaktır.

Bu anlamda Parti tarihimizde her önemli toplantı ve zirve, kongre ve konferans gibi her platform bu doğrultuda yetkin ve ileri adımların atıldığı birer dönüm ve atılım noktası olmuştur. Parti I. Konferansı, II. ve III. Kongreler gibi, ayaklanan bir halk gerçeğine pratikte de varmış olduğumuz tarihi bir süreçte gerçekleşen II. Ulusal Konferansımızın da en başta partileşme hususunda derin değerlendirmeler yapıp daha da ileri adımlar attığı, III. Kongre'den bu yana yürütülen devrimci çalışmayı irdelediği, ordu ve savaş, cephe ve kitle eylemliliği, ilişki ve ittifaklar gibi temel alanlardaki gelişmeleri değerlendirip yanlış ve hatalı anlayış ve pratikleri mahkum ederek dönemi karşılayacak büyük kararlar aldığı, ve bütün bunların da ulusal kurtuluş mücadelemizi daha ileri safhalara taşımada önemli bir rol oynayacağı muhakkaktır. Bu açıdan PKK II. Ulusal Konferansı, emperyalist, sömürgeci ve işbirlikçi-teslimiyetçi karşı-devrim cephesi için olduğu kadar, PKK'nin zaferi gösteren çizgisini ve Parti ruhunu aşındıran tüm gerici yaklaşımlara karşı da en anlamlı bir cevap olmuş, hareketimize ve mücadelemize büyük bir atılım yaptıracak yeni tarihi bir zirve olarak gerçekleşmiştir.

Partimizin, özellikle 1983 yılından beri kendi içinde de yoğunlaştırarak yürüttüğü ve birkaç ana dönemden oluşan eleştiri ve özeleştiri faaliyetleri, bu çalışmalarda özellikle Parti Önderliği tarafından geliştirilen ve gerçek Partili militanlar tarafından uygulanan görüşler, günümüze kadar yaratılan büyük politik ve pratik gelişmelerle pratiğin kendisi tarafından kesin bir şekilde doğrulanmıştır. Açık ya da gizli, kim ki bu gerçeğe inanmaz ve aksini düşünür veya iddia ederse, gerçek anlamda o bir artniyetlidir, PKK'nin ve ulusal kurtuluş mücadelemizin karşısında olan biridir. Gelinen noktada bu durum da artık kesin bir sonuca varmıştır. İnanıyoruz ki, II. Ulusal Konferans, bütün bu hususlarda da en kapsamlı ve doğru değerlendirmeleri yapmış ve her şeyi yerli yerine oturtan ve derin anlamı olan sonuçlar ortaya çıkarmıştır. Mücadelede varım diyen hepimizin bu gerçekler karşısında kendi durumunu ortaya koyması ve kendisi için söyleyecek sözü olması gerektiğini biliyoruz. Ancak Partinin ortaya çıkardığı gerçekleri geri bir düzeyde tekrarlamaktan ziyade, sözün pratik yaşam ve çalışmayla söylenmesinin ve özeleştirinin devrimci pratikle yapılmasının en doğru tutum olduğuna inanıyoruz.

Partimizin, başlayan serîhildan'ı bir Ulusal Konferansla değerlendirmesi ve 1990'ın 15 Ağustos'unu böyle karşılaması son derece anlamlı ve önemlidir. İçinde bulunduğumuz süreç, aynı zamanda tarihi 15 Ağustos Atılımının da yeni bir yıldönümü sürecidir. Ulusal Konferansla karşıladığımız bu 15 Ağustos'un daha büyük mücadelelere ve gelişmelere sahne olacağına inanıyoruz. Parti II. Ulusal Konferansı'ndan da aldığımız güçle, böyle anlamlı günleri ve yıldönümlerini daha büyük serîhildan'lar yaratarak karşılamalı, sömürgeci düşmanın yüreğine her zaman korku salmalı, Başkan APO'nun gösterdiği hedeflere dev adımlarla yürüyerek 90'lı yılları ışıltılı zafer yıllarına çevirmeliyiz.

Konferans hakkında henüz bilgimiz sınırlı da olsa, Parti Önderliğimizin denetiminde yürütülen her çalışmanın halkımızın yararına ve devrimimizi ilerletici en doğru ve yeterli çalışma olduğuna yürekten inanıyoruz. Bu inançla, tüm partilileri ve halkımızı, Konferansın yaptığı çağrılara gerektiği biçimde karşılık vermeye, bütün olanaklarımızı seferber ederek Konferans kararlarını pratikte başarıyla hayata geçirmeye, Parti, Cephe ve Ordu çalışmalarımızı Parti çizgisi ve Konferans kararları temelinde sürekli güçlendirmeye, 15 Ağustos atılımcı ruhunu sürekli yüceltmeye çağırıyoruz.

-Yaşasın PKK II. Ulusal Konferansı!
-Bijî Serok APO!

F. Almanya-PKK Davası tutukluları
13 Ağustos 1990

SERÎHILDAN SÜRECİNİN İLK ZİRVESİ II. ULUSAL KONFERANS NİHAİ ZAFERİ YAKINLAŞTIRAN ÖNEMLİ BİR ADIMDIR

Genelde saldırganlığının doruğunda bulunan gerici-emperyalist cepheye ve özelde sömürgeci Türk burjuvazisinin ülkemizde yürütmekte olduğu özel savaşın imhacı plan ve politikaları ile, umudunu sömürgeci özel savaşın başarısına bağlayan ve PKK'nin bir an önce imha edilebilmesi için adeta avuç açmış dua eden ilkel milliyetçi ve işbirlikçi reformist leş kargalarının beklentilerine verilen en anlamlı ve Partimizin şanına yaraşır bir cevap olan PKK II. Ulusal Konferansı'nı tüm coşkumuzla selamlıyoruz.

Güncel dünya durumu ve koşulları gözönüne getirildiğinde, güçlü bir enternasyonalist öze ve muazzam bir devrimci pratiğe sahip bulunan Partimizin böylesi bir toplantıyı başarıyla gerçekleştirmiş olması bir kat daha önem kazanıyor. Çünkü, kabul etmek gerekir ki, -bu geçici bir durum da olsa- günümüzde bu tür anti-emperyalist, dolayısıyla sosyalizm ve insanlık değerlerinin temsil edildiği platformlar pek sık gerçekleştirilemiyor. Örneğin, Konferansımızla hemen hemen aynı süreçte gerçekleşen ve bütün dünyada dikkatle izlenen SBKP'nin 28. Kongre olayı var. İlerici kesimler bu platformu olumlu beklentilerle izlerken, emperyalistlerin bu zeminde gelişen tartışma ve kararları etkilemek amacıyla bir dizi etkinlikler gerçekleştirdiğine tanık olduk. Hiç kuşkusuz, tam da Moskova'da kongrenin toplantı halinde bulunduğu günlere denk getirilen NATO Londra Zirvesi ile "Zengin 7'ler" denilen emperyalistlerin Texas-Houston'daki toplantıları, esas olarak bu platformdan yükselebileceği düşünülen bir radikal çıkışı engelleme, karşılama amacına yönelikti. Nitekim bu amaçla Londra ve Houston'dan sürekli olarak Moskova yönüne sinyaller gönderildi. NATO'nun kırk yıldan bu yana ilk kez strateji değişikliğine gittiği, Sovyetler'in artık bir saldırgan güç ve bir tehlike olarak görülmediği türünden açıklamalar, Sovyet liderleri NATO toplantılarına çağırma kararları veya bol bol kredi vaadleri, sözkonusu amaçlı sinyallerin belli başlılarıydı. Sonuçta, sınırlı olanaklarımızla izleyebildiğimiz kadarıyla, yoğun bir ilgi odağı ve oldukça kapsamlı eleştiri ve tartışmalara sahne olmasına rağmen, SBKP 28. Kongresi'nden ilerici insanlığın beklentilerine yanıt veren, devrimci ve sosyalist değerlere kararlı bir sahip çıkış anlamına gelen kararlar pek çıkamadı. Zaten iki yıl sonra tekrar kongreye gidilmesi doğrultusundaki karar, bu toplantının fazla çözümleyici olamadığını, mevcut sorunların adeta iki yıl dondurulması biçiminde bir orta yol üzerinde uzlaşma sağlandığını göstermektedir ki, bu durum da yukardaki savımızı doğrular niteliktedir.

İşte böyle bir dönemde ve ortamda gerçekleşen PKK II. Ulusal Konferansı'nda, emperyalizmin dizginsiz saldırılarına karşı koymanın biricik yolu olarak halkların devrim mücadelesinin geliştirilmesi gereğinin vurgulanması ve bilimsel sosyalizmin geliştirici özüne olan inancın en kararlı biçimde dile getirilmesi son derece anlamlı ve önemlidir. Bu özelliği, Konferansımızı, halkların çıkarları ve öz iradelerinin esas alındığı, her türlü insanlık değerlerine sonuna kadar sahip çıkıldığı ve dolayısıyla da günümüz dünyasının çözüm gücü yüksek ender devrimci platformlarından biri durumuna getirmektedir. Bu konumuyla da II. Ulusal Konferansımız, ulusal kurtuluş mücadelemizin geleceğini güvence altına alırken aynı zamanda, Kürdistan devriminin Ortadoğu ve dünya devrimleri açısından oynayacağı ve günümüzde daha da belirginleşmiş bulunan rolü nedeniyle, dünya devrim cephesine de enternasyonalist katkısını sunmuş oluyor. Hele bir de Irak-Kuveyt olayları nedeniyle savaş alevlerinin bugün yeniden Ortadoğu'yu sardığı ve ABD ve NATO emperyalistlerinin olanca ağırlıkları ve askeri varlıklarıyla bölge üzerine bir kabus gibi çökmeye çalıştıkları düşünüldüğünde, bu katkının önemi daha da büyüyor.

Çok iyi biliniyor ki, en yetkili emperyalist ağızlar, genel sekreteri de dahil birçok NATO yetkili ve sözcüsü ile ABD yöneticileri her fırsatta PKK'nin kendileri için ciddi bir tehdit olduğunu beyan etmiş ve etmektedirler. Öyle ki, NATO içinde zaman zaman tartışılan "Bölge dışı müdahale teorisi"nin ağırlıklı kabul görmeye başlamasında bile PKK tehditi önemli bir unsur olarak görülmüştür. Bilindiği gibi, NATO'nun esas yönünün Sovyetler Birliği ve Doğu Avrupa ülkelerine yönelik olduğu söylenirdi. Fakat, Ortadoğu gibi alanlarda çeşitli dönemlerde yaşanan olaylar nedeniyle bölge dışı müdahale tartışmaları da kimi zaman gündeme gelmekte, ancak pek kabul görmemekteydi. Sovyetler Birliği ve Doğu Avrupa ülkelerinde yaşanan gelişmeler, NATO'nun yönünü ve ilgisini başka alanlara, en başta Ortadoğu'ya yöneltmesini birlikte getirmiş, böylelikle "Bölge dışı müdahale teorisi" giderek NATO içinde daha fazla taraftar kazanmaya başlamıştır. Ortadoğu'da ise, bazı anti-ABD ve anti-emperyalist ülkelerle birlikte dikkatler en fazla PKK üzerinde odaklaşmıştır. Daha kısa bir süre önce ABD eski savunma bakanı W. Crowe, "İran, Irak ve Suriye'de faaliyet gösteren PKK'nın Amerika ve NATO'nun dost ve müttefiklerini ciddi biçimde tehdit ettiğini" belirterek, bir kez daha Partimizi emperyalistlere baş hedef olarak gösterdi. Körfez'deki son gelişmeler üzerine, Irak'ın Türkiye'ye saldırması gibi bir olasılığın son derece zayıf olduğunu çok iyi bilmesine rağmen, NATO'nun neredeyse günde üç öğün TC'ye güvence verme gereği nereden doğuyor? Besbelli ki, onları kaygılandıran ve korkutan esas unsur, devrimci çizgisiyle PKK'nin öncülük ettiği Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesidir.

Bütün bu unsurlar, ulusal kurtuluş mücadelemize yeni ve güçlü atılımlar yaptıracak nitelikteki PKK II. Ulusal Konferansı'nın, emperyalizmin çok çeşitli saldırı ve komplolarıyla yüzyüze bulunan bölge halkları açısından da hayli önem taşıdığını göstermektedir. Çünkü Kürdistan devriminin zafere bir adım daha yaklaşması demek, emperyalizmle bölge gericiliğinin aynı oranda gerilemesi ve birtakım oyunlarının bozulması demektir. Bunun somut bir kanıtı olarak, ABD emperyalizminin Doğu Avrupa'dan sonra Ortadoğu'ya el atmak amacıyla daha çok Türkiye üzerinden tezgahlamaya çalıştığı ve belki de bugünkü olayların bir hazırlığı ve ön provası niteliğindeki oyunlarının, Newroz dönemi halk ayaklanmalarımız sayesinde boşa çıkması olgusu anılabilir.

Türkiye açısından ise, her yönüyle çok daha belirgin bir etki sözkonusudur. Her şeyden önce Konferansımız, ulusal kurtuluş mücadelemizin en yakın müttefiki durumundaki Türkiye halkı ve devrimci-demokratik güçleri için de önemli bir kazanım ve büyük bir destektir. Ulusal kurtuluş mücadelemizin her ileri adımı ve her başarısı, 12 Eylül faşist rejiminin cenderesinde olabildiğine sıkıştırılmış Türkiye halkı ve devrimcilerinin daha rahat soluk almasını sağlamaktadır. Ayrıca Konferans zemininde yapılan değerlendirme ve tahliller, dünya ve bölgedeki gelişmelerin Kürdistan ve Türkiye'ye hangi biçimlerde yansıyacağı ve buna yönelik olarak devrimci tavır ve hazırlıkların neler olması gerektiği hususlarında yapılan belirlemeler, ulusal kurtuluş mücadelemiz gibi Türkiye devrimci-demokratik mücadelesinin de önünü açıcı niteliktedir. Diğer yandan, Kürdistan'da gerilla hareketimizle savaşın kendisi için tam da bir ölüm-kalım mücadelesi haline geldiğini çok iyi kavramış bulunan sömürgeci-faşist rejim, bütün iç ve dış politikalarını mücadelemizi ezme planlarına göre belirlemekte ve bütün olanaklarını bu yolda seferber etmiş bulunmaktadır. PKK'yi imha etmek ve kendi köhne, pis varlığını ayakta tutabilmek amacıyla, ilerici insanlığın itirazlarına, hatta ağababası emperyalistlerden gelen uyarı ve ikazlara bile kulaklarını tıkayarak, tarihin ender tanık olduğu kirli bir özel savaşı son haddine kadar tırmandırıyor. Bu yöntemle çok kısa sürede sonuç almadığı taktirde kendisi için ne büyük vehametler doğabileceğini görüyor, o nedenle de her türlü vahşeti sergileyerek, en alçakça komplo ve entrikalara başvurarak sonuç almak istiyor. Tam da kendini bu tür hülyalara kaptırdığı bir dönemde II. Ulusal Konferansın gerçekleştirilmiş olması, sömürgeci burjuvazinin heveslerini bir kez daha kursağında bırakıyor ve dünyasını karartıyor.

Türk burjuva egemenlik sisteminin yaşayıp yaşayamamasının, ayakta kalıp kalamamasının Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesine yakından bağlı olduğu gerçeği öylesine bariz ve belirgindir ki, bunu, sistem temsilcilerinin her hareketinde ve adımında, her sözünde ve beyanında görmek, izlemek mümkün. Örneğin Partimizin 1990'lı yılları bağımsızlık ve özgürlük mücadelemizin nihai zafer yılları olarak değerlendirdiği, eğer yürüyüş tarzımızı Partinin çizdiği biçimde ayarlar ve de bunu aksatmazsak, bu on yılda hedefe ulaşabilmemizin olanaklı olduğunu belirttiği bilinir. Bunun etkisinin TC'ye nasıl doğrudan yansıdığını, geçtiğimiz günlerde Kürdistan'a giden Özal'ın dönüşte Yozgat'ta yaptığı açıklamada, "Güneydoğu'daki ayrılıkçı hareketi küçümsememeliyiz. Önümüzdeki on yıl en kritik yıllarımızdır" tarzındaki sözlerinde açıkça görebiliyoruz. Kısacası bizim için zafer yılları olabilecek bir sürecin, sömürgeci-faşist rejim için can çekişme ve ölüm yılları olacağı açıktır ve düşmanın kendisi de bunu görüyor. Bu açıdan da, içinde bulunduğumuz süreçte PKK II. Ulusal Konferansı gibi bir zirvenin gerçekleşmesinin, hiç kuşkusuz Kürdistan halkı kadar Türkiye halkının da bu ucube faşist rejimden kurtuluşunu yakınlaştırdığını rahatlıkla söyleyebiliriz. Dolayısıyla bu kazanım aynı zamanda Türkiye halkı ve devrimcilerinin de bir kazanımıdır.

Konferansın gerçekleştiği süreç, ulusal kurtuluş mücadelemiz açısından da özellikler arzeden, anlamlı bir süreçtir. 1990 Newroz döneminde gelişen ve Mart-Nisan ayları boyunca Orta Kürdistan'ı hemen tümüyle kapsayan halk ayaklanmalarıyla birlikte bağımsızlık ve özgürlük mücadelemiz yeni ve üst bir evreye girerken, gelişme sorunları dediğimiz, her yeni gelişme sürecinde doğal ve kaçınılmaz olarak ortaya çıkan sorunlar da boy vermiş, mücadelenin ilerletilmesi için bu sorunların çözümü zorunlu olarak kendisini dayatmıştır. Ayrıca mücadelemizin bu görkemli atılımına sümürgeciler darbe ve bilinen kanun hükmünde kararnamelerle karşılık vermiş, özel savaş yönetimini her türlü yetki, araç-gereç ve silahla donatarak ve devletin bütün olanaklarını özel savaş yönetiminin hizmetine ve emrine vererek yeni imha planları geliştirme yoluna gitmiştir. Bütün bu gelişmelere verilebilecek en anlamlı bir cevap olarak, henüz ayaklanmaların sıcaklığı hissedilmekteyken Şehitler Ayı Mayıs'ın başlarında bizzat Parti Önderliği'nin yol göstericiliğinde gerçekleşen II. Ulusal Konferans, aynı zamanda şehitlerin anılarına bağlılığın da somut bir ifadesi olmuştur.

Bizler Konferansımızın anlam ve önemini salt bu çerçevede ele almanın da dar bir yaklaşım olacağını düşünüyoruz. PKK hareketi doğuşundan, ilk sözlerini söylemeye başladıktan bu yana ideolojide ve politikada, sözde ve pratikte tersyüz edilmiş Kürt ve Kürdistan gerçekliğini adım adım düzeltmenin, ayakları üzerinde oturtmanın mücadelesini veriyor. Yaşamın her alanında bunun savaşını vererek gelişiyor PKK. Sosyalist literatürde sıkça kullanılan bir benzetme vardır: Hegel'de tepesi üstü duran diyalektik anlayışın (yöntemi) Marx tarafından düzeltilerek ayakları üzerine dikildiğinden sözedilir. Gerçekten gerek dünyanın Kürdistan'a bakışı olsun -ki bu hem sosyalist, hem de kapitalist-emperyalist güçler açısından böyledir-, gerek Kürdistan insanının kendi ülke ve halk gerçekliğine bakışı olsun ve gerekse sözde Kürdistan'ın kurtuluşu adına yola çıkan işbirlikçi, teslimiyetçi reformist çevrelerin yaklaşımı olsun, hepsi tam da Hegel'in çarpık diyalektik anlayışı gibi, tepesi üzerinde durmaktadır. Yani hiçbir bilimsel anlayışa sığmayan, hiçbir insanlık değeriyle bağdaşmayan, genelde geçerli hiçbir sınıfsal, toplumsal, ahlaksal değer yargısı ve ölçüsüne vurulması mümkün olmayan ve gerçekliğimize yüzseksen derece ters bir yaklaşımdır sözkonusu olan. Dünyanın neresinde ve hangi ortamlarda bulunursak bulunalım, eğer çevremizde olup bitenleri birazcık olsun algılama yeteneğimiz varsa, bu tür çarpık anlayışlarla yaşamın her alanında ve her gün pek çok karşılaştığımızı rahatlıkla farkedebiliriz. Öyle ki, gerçekten çoğu zaman inanılması son derece güç, insanım diyenin tüylerini diken diken edecek trajik durumlarla karşılaşmaktayız. Birkaç örnekle durumu daha iyi anlatabileceğimizi sanıyoruz:

1988'de İran-Irak savaşında ateşkes sağlandığı, Sovyet birliklerinin Afganistan'dan çekilmeye başladığı ve Namibya'da barış yönünde bazı adımlar atıldığı gerekçesiyle, uluslararası çeşitli insan hakları ve barış örgütleri, BM'den, 1988'in "Barış Yılı" olarak ilan edilmesini talep ettiler. Oysa aynı yıl, bütün dünyanın ve o "barışsever" örgütlerin gözlerinin önünde Kürdistan'da benzeri görülmemiş bir soykırım yaşanıyordu. Faşist Saddam yönetiminin kimyasal silahlarıyla sadece Halepçe'de bir tek günde çoğu kadın ve çocuk beş bin Kürt insanı katlediliyordu. Yine aynı yıl onbinlerce Güney Kürdistanlı insanımız benzer saldırılarda yaralanıyor ve yüzbinlercesi de canını kurtarmak için yerini, yurdunu terkedip kaçmak zorunda kalıyordu. Ne İran ile Irak arasında on yıl süren savaşta böyle bir vahşet yaşanmıştı, ne Afganistan'da ve ne de Namibya'da. Bütün bunlar bir yana, Hiroşima ve Nagazaki'ye atom bombası atıldığı 1946'lardan beri dünyada ilk kez bu boyutlarda bir katliam ve vahşet yaşanıyordu. Ama yine de "barışseverler" bu yılın barış yılı olması gerektiğinden sözedebiliyorlardı. Düşünmek gerek, eğer bu vahşete Kürt halkı yerine başka bir halk maruz kalsaydı, örneğin aynı durum bir Avrupa ülkesinde yaşansaydı, aynı çevreler böyle abes istem ve önerilerle hiç ortaya çıkarlar mıydı?

Aynı derecede ilginç diğer bir örnek de, Kürt insanının kendi vatanını işgalcilere karşı savunması, bağımsızlık ve özgürlüğü uğruna savaşmasının "suç" sayılması, bir "terör" olayı olarak görülmek istenmesidir. Oysa çok iyi bilinmektedir ki, tarih boyunca bütün insan topluluklarında, bütün halklarda ve uluslarda, bu tür davranışlar insana özgü en yüce, en erdemli davranışlar olarak benimsenmiştir. En değerli ve kalıcı sanat ve edebiyat eserleri, destanlar, romanlar, şiirler ve öyküler böyle olayları konu alan ve yücelten yapıtlardır. Halklar, işgalcileri ülkelerinden kovmak için her türlü yola ve araca başvurmuşlardır; işgalcilere karşı daima büyük kin ve öfke duymuş, gerektiğinde onlara karşı çok acımasız da davranmışlardır; bu yolda binler ve milyonlarca insanın kanının akıtıldığı da olmuştur ama kimsenin aklına yine de, işgalcileri vatanından söküp atmak isteyenleri suçlamak gibi bir durum gelmemiştir. Bu konuda Nazi işgalcilerine karşı anayurtlarını koruyan Sovyet halkının tutumunu gösteren şu küçük örnek ne kadar öğreticidir: Hitler ordularının Moskova önlerine dayandığı günlerde, Alman işgali altındaki Kiev kentinde "Kiev Gençliği" imzasıyla halka gizlice dağıtılan bildirilerde şöyle cümleler yer alır:

"Kievliler!.. Almanlara inanmayın, Almanlarla çalışmayın! Gerçek birer Sovyet vatandaşı olun! Silahın varsa Alman öldür, silahın yoksa bir tane bul, Alman öldür! Ukraynalı ozanın sözünü unutmayın: Asla asla Ukrayna Alman cellatlarının kölesi olmayacaktır."
(İ. Ehrenburg aktarıyor)

Bu, halkların köle olmamak için ülkelerini nasıl savunmak istediğinin küçük bir örneği. Salt Nazi cellatlarına karşı çeşitli Avrupa uluslarının direnişlerinin haklı olarak nasıl yüceltildiğini düşünmek bile bu konuda son derece fikir vericidir. Genelde tüm insanlığın değer yargıları böyleyken, Kürdistan sözkonusu olunca burada da durum değişebiliyor ve bu yargı rahatlıkla tersyüz edilebiliyor. Bir FAC bakanının çıkıp, dünyanın en barbar güçlerinin başında yer alan sömürgeci Türk ordusuna karşı savaşan Kürt gerillalarına "terörist", bu işgalci vahşi ordunun Kürdistan'da öldürülen mensuplarına da "PKK'nin kurbanı" demesini, herhangi bir insani ve ahlaki değer yargısıyla bağdaştırabilmek mümkün müdür? Gerçeği bu denli çarpıtabilmek için herhalde taraflardan birinin mutlaka Kürdistanlı olması gerekiyor. Ve ne yazık ki, bu çarpık görüş sadece Alman bakana da ait değil; ilerici, demokrat, hatta sosyalist geçinenler arasında bile bundan pek farklı düşünmeyenlerin bulunduğunu çok iyi biliyoruz.

Aynı mantık ve yaklaşımla, adına mahkeme ve yargılama denilen bu komedi çerçevesinde de çokça karşılaşmaktayız. Örneğin, geçmiş duruşmaların birinde savunma avu-

Devamı 27 sayfada